

A portrait of Joyce Meyer, a woman with short brown hair, wearing a white zip-up jacket and a multi-strand necklace. She is looking directly at the camera with a slight smile. The background is a soft, out-of-focus teal color.

Непоклатимо ДОВЕРИЕ

Открийте радостта от това да се доверявате
на Бога по всяко време и във всичко

ДЖОЙС МАЙЕР

НЕПОКЛАТИМО
ДОВЕРИЕ

Original title: UNSHAKEABLE TRUST
Copyright © 2017 by Joyce Meyer
FaithWords
Hachette Book Group
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
faithwords.com

Първо българско издание
© 2018 г. Фондация Проект–България
София 1619, п.к. 7; Тел. (02) 9571710
E-mail: gospelbg@gmail.com

ISBN: 978-954-92564-6-8

Превод: Здравка Самсонова–Стефанова
Редакция: Милена Михайлова, Мария Пилева

Всички библейски цитати, освен ако не е посочено друго, са преведени от английски език за целите на това издание от Разширената Библия – The Amplified Bible (АМРС)
The Amplified Bible, Old Testament, copyright © 1965, 1987 by The Zondervan Corporation.
The Amplified Bible, New Testament, copyright © 1954, 1958, 1987 by The Lockman Foundation.

Стиховете, обозначени с MSG, са преведени от английски език от *The Message: The Prophets by Eugene Peterson*. Copyright © 2000 by Eugene H. Peterson. NavPress Publishing Group.

Съкращения:

РИ – Библия ББД, Ревизирано издание, 2010 г.

НП – Библия ББД, Нов превод, 2013 г.

ББЛ – Българска Библейска Лига, 2013 г.

Верен – ИК Верен, 2010 г.

За още книги и материали от Джойс Майер,
посетете: tv.joycemeyer.org/Bulgarian

НЕПОКЛАТИМО ДОВЕРИЕ

Открийте радостта от това да се доверявате
на Бога по всяко време и във всичко

ДЖОЙС МАЙЕР

Фондация Проект – България
София, 2018

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Въведение</i>	7
<i>Първа глава</i>	
Какво е доверието?	9
<i>Втора глава</i>	
Доверието ни носи спокойствие	18
<i>Трета глава</i>	
На кого мога да се доверя?	28
<i>Четвърта глава</i>	
Безумието на това да разчитаме на себе си	40
<i>Пета глава</i>	
Доверявайте се на Бога и вършете добро (първа част)	51
<i>Шеста глава</i>	
Доверявайте се на Бога и вършете добро (втора част)	62
<i>Седма глава</i>	
По всяко време	75
<i>Осма глава</i>	
Ако Бог е добър, защо хората страдат?	87
<i>Девета глава</i>	
Бог „позволява“ ли страданието?	99
<i>Десета глава</i>	
Причините, поради които страдаме (първа част)	110
<i>Единадесета глава</i>	
Причините, поради които страдаме (втора част)	122
<i>Дванадесета глава</i>	
Отвъд страданието	134
<i>Тринадесета глава</i>	
Ден след ден	146

<i>Четиринадесета глава</i>	
Неизвестното	156
<i>Петнадесета глава</i>	
В „чакалнята на Бога“ (първа част)	165
<i>Шестнадесета глава</i>	
В „чакалнята на Бога“ (втора част)	174
<i>Седемнадесета глава</i>	
Когато Бог мълчи	183
<i>Осемнадесета глава</i>	
Да се доверяваме на Бога по време на промяна	192
<i>Деветнадесета глава</i>	
Аз наистина искам да се променя	203
<i>Двадесета глава</i>	
Да се доверим на Бог да променя хората	214
<i>Двадесет и първа глава</i>	
Да се справим със съмнението	223
<i>Двадесет и втора глава</i>	
Колко опит имате?	233
<i>Двадесет и трета глава</i>	
Да предадем всичко на Бога	241
<i>Бележки</i>	254

ВЪВЕДЕНИЕ

Не мога да се сетя за нито една по-важна тема, за която да пиша, от тази за доверието в Бога. Това е жизненоважна тема, защото щом веднъж изберем да се доверим на Бога, ползата от това е огромна и изумителна. Един от най-великите начини да почитаме Бог е като Му се доверим.

От самото начало на тази книга искам да наблегна на факта, че доверието не е задължение, което имаме към Бога. То е привилегия, която Той ни предоставя. Ние сме поканени да се доверим на Бога и като направим това, отваряме вратата за живот в мир, радост и благоденствие.

Когато ние вложим достатъчно количество доверие в Бога за всяко нещо, което правим, това ни дава способност да живеем без тревожност, безпокойство, страх, без да разсъждаваме за причините и без изтощителен стрес. Например аз се доверявам на Бог да ми помогне да напиша тази книга. Това означава, че аз признавам, че не знам всичко, което трябва да знам за доверието в Него, и съм убедена, че без Него книгата няма да стане добре. Бог иска ние да се облягаме на Него по всяко време и във всичко. Нищо не е твърде дребно за Бога, щом се отнася до Неговите деца и Той иска да участва в него.

Тъй като хората имат склонността да разчитат на себе си, да бъдат самоуверени и независими, обикновено ни отнема доста време да се научим как да се доверяваме на Бога. Част от тази трудност произхожда от нашия неприятен опит, който често ни учи, че не може винаги да се има доверие на хората. Но Божиите пътища са високо над човешките и Словото Му ни учи, че Неговият характер е такъв, че Той не

ВЪВЕДЕНИЕ

може да лъже или да мами.

В тази книга бих искала да споделя с вас, че можете да се научите да се *доверявате на Бога безгранично* и да имате *вяра отвъд разума*. Пълното доверие в Бога би трябвало да бъде наша цел не само защото така Го почитаме, но и понеже резултатът от това е удивителен.

Когато се доверяваме на Бога, това Му носи удовлетворение. В Евреи 11:6 се казва, че „без вяра не е възможно да се угоди на Бога”. Вярата и доверието са толкова свързани, че не можем да ги разделим. Вярата е субстанцията, която кани Бог в живота ни. Тя поддържа Неговото присъствие в нашия живот и ни свързва с Него по един много силен начин.

Ние имаме враг, Сатана, който непрекъснато търси начин да ни попречи да се радваме на взаимоотношенията си с Бога и на живота, който Той ни предлага. Сатана ни изкушава със страх, притеснение и безпокойство, тревожни мисли, стрес, съмнения и много други неща, които обземат умовете ни и ни отклоняват от Бога. Те ни карат да водим живот, в който сме погълнати от себе си и отчаяно се опитваме да се погрижим сами за себе си.

Единствената противоотрова за тези страдания е пълното доверие в Бога. Моля се, докато четете тази книга, да приемете благодат, чрез която напълно да предадете себе си на Бога и всичко, свързано с вас, във всяка ситуация и по всяко време.

Докато четете и изучавате тази книга, припомняйте си този стих:

[Най-] благословен е човекът, който вярва,
доверява се и разчита на Господа, и чиято
надежда и увереност е Господ.

Еремия 17:7 (Разширена Библия)

Какво е доверието?

Началото на безпокойството е краят на вярата и началото на вярата е краят на безпокойството.

Джордж Мюлер

Всеки път, когато се доверим на някого или на нещо, което се окаже достойно за доверие, това слага край на безпокойството ни. Следователно е много важно да се научим какво е доверието и как да се доверяваме. И по-специално, ние искаме да научим как да се доверим на Бога.

Речникът на Ноа Уебстър от 1828 г. дефинира доверието като „увереност; упование на ума на почтеността, истинността, справедливостта, приятелството или друг разумен принцип на някоя друга личност.”¹ Този, който се довери на Господа, ще бъде в безопасност (вж. Притчи 29:25).

Доверието ни прави способни да живеем без грижи, тежест или бреме, защото имаме увереност, че някой друг ще се справи с тези неща вместо нас. Вместо да чувстваме, че непрекъснато носим тежък товар, ние можем да се радваме на една чудесна лекота в душите си.

Доверието ни прави способни да живеем без грижи, тежест или бреме.

За да поставим доверието си в Бога и да възложим грижите си на Него, ние трябва да вземем решение. Псалмистът Давид говореше често за поставянето на доверието си в Бога. „Поставям” е дума, която изразява

действие, и често я срещаме в Божието слово, когато Той ни дава инструкции как да вършим нещата, като например – *облечете се в любовта, облечете се в новия човек, обути с готовност чрез благовестието на мира*, също както и *сложете доверието си в Бога* (вж. Колосяни 3:14; Ефесяни 4:24; Ефесяни 6:15; Притчи 3:5).

Библията казва: „Възложете бремето си на Господа [пуснете тежестта му] и Той ще ви поддържа...” (Псалом 55:22, Разш. Библия). Харесва ми идеята за пускането на тежестта на бремето. Ние често живеем с натежало сърце и с обременен ум, но Бог ни кани да живеем живот с по-добро качество, което може да стане само като поставим доверието си в Него. Ноа Уебстър казва, че доверието е упование на ума. Апостол Павел го потвърждава, когато казва, че тези, които вярват (доверяват се) на Бога, ще влязат в Неговата почивка (вж. Евреи 4:3).

Един от начините, по които можем да разпознаем, че наистина се доверяваме на Бога, а не просто се опитваме да Му се доверим, е да разберем дали душата ни си почива и уповава на Божията вярност, или не. Ако аз кажа, че се доверявам на Бога, но продължавам да нося тежестта на бремето, като се тревожа и съм неспокойна и угрижена, тогава не съм възложила бремето си на Господа. Мога да искам. Мога да се опитвам. Но все още не съм го направила.

Разбирането за това ми помогна да се науча какво е истинско доверие в Бога. То е повече от думи — това е да пусна тежестта на бремето си; решително действие, което носи почивка на душата ми (на ума, волята и емоциите ми). Просто си представете, че носите раница, пълна с камъни, навсякъде, където отивате. Вземате я със себе си на работа, на пазара, на църква и това е тежко бреме, но вие продължавате да я носите. Сега представете си, че решите да я пуснете –

само си помислете колко по-добре бихте се почувствали и колко по-лесно щеше да бъде всичко.

Така се получава, когато се тревожим и носим тежестта на бремето със себе си, вместо да го възложим на Бога.

*Може да решите да
пуснете бремето си днес.*

Ние продължаваме да функционираме и да вършим това, което трябва, но тежестта на бремето ни натоварва с голям стрес и прави живота ни много труден. Можете да решите да пуснете бремето си днес, като се доверите на Бога. Ако изберете да Му се доверите, няма да съжалявате, че сте го направили.

Аз се срещам с много хора, които бързат да ми кажат, че се доверяват на Бога да се погрижи за техните проблеми. Но въпреки това те също споделят, че се страхуват, притесняват и отчаяно се опитват да измислят какво трябва да направят. Това ме навежда на мисълта, че те вярват, че трябва да се доверят на Бога и искат да се доверят на Бога, но все още не са го направили. Те казват, че имат доверие на Бога и въпреки това са претоварени с грижи за много неща.

Разбрах, че най-доброто за моето взаимоотношение с Бога е да бъда честна и искрена с Него. Бог вече знае истината, но искреността ще ми помогне да се изправя лице в лице с нея. Изгубих много години, твърдейки, че се доверявам на Бога, докато се притеснявах и бях нещастна. Това, което наистина ми помогна, беше разбирането, че само истинското доверие дава добри плодове. То произвежда мир – този мир, който никой ум не може да схване!

Ако човек все още не е достигнал до момента, в който да може напълно да се довери на Бога, най-добре е да бъде откровен с Него за това. В Марк 9 глава има една подходяща история за баща, който търси изцеление за сина си. Той казва

на Исус, че вярва, но че се нуждае от помощ за своето неверие (вж. Марк 9:24). Винаги съм харесвала неговата честност и добрата новина е, че той получи своето чудо. Понякога всички ние имаме някакви съмнения, смесени с вярата ни. Да се надяваме, че израстваме и се учим да се доверяваме на Бога всеки път все повече и повече, но израстването отнема време и няма причина да се осъждаме, ако доверието ни в Бога все още не е съвършено. Поучавам Божието слово вече повече от четиридесет години и въпреки това научих много за доверието в Бога през последната година. Убедена съм, че ще науча дори повече, докато изучавам и правя проучване за тази книга.

Божият характер

Речникът на Мериам-Уебстър (Merriam-Webster.com) дефинира доверието като „вярването, че на някого или на нещо може да се разчита или е благонадежден, добър, честен, ефективен и т.н.”² Доверието зависи от това, което знаем за характера на този, на когото се доверяваме. Ако не можем да повярваме, че човекът е добър, справедлив, мил, любящ и заслужаващ доверие, тогава ние не можем да му имаме пълно доверие.

Открила съм, че обстойното и цялостно изучаване на Божия характер ми е помогнало неимоверно много да се науча как да се доверя напълно на Бога. Например един от аспектите на Божия характер, който ми дава голяма утеха, е фактът, че Той е справедлив. Това означава, че Той винаги ще поправи неправдата.

Преживявала съм Неговата справедливост в живота си много пъти и докато изтърпявам това, което ми се струва несправедливо или нечестно отношение, мога да се доверя на Бог да поправи неправдата по Неговия начин и на Неговото

време. Животът невинаги е справедлив, но Бог е и когато Му се доверим и се освободим от тежестта на бремето си, Той работи в наша полза и донася справедливост в ситуацията ни.

Когато се доверявам на Бог да въздаде справедливост, аз се чувствам облекчена и съм свободна от задължението да се опитвам аз да направя това. Бог казва ясно в Словото Си, че възмездието е Негово и че Той ще отплати на враговете на Неговия народ:

Защото познаваме Този, Който е казал: „На Мене принадлежи възмездието [наказанието и раздаването на правосъдието са от Мене], Аз ще отплатя [на злосторника].” И отново: „Господ ще съди народа Си.”

Евреи 10:30 (Разш. Библия)

За да преживеем Божията справедливост, ние трябва да сме готови да Му предадем ситуацията и да откажем да се опитваме да се справим сами с нея. Това е трудната част!

За мен, а мисля, че и за повечето от нас, се отнася следното: ние обикновено напълно се изтощаваме, като се опитваме да се погрижим за себе си, но не успяваме, докато накрая вече не сме готови да опитаме да се доверим на Бога. Веднъж щом го направим и започнем да преживяваме Неговата вярност, става все по-лесно да се доверяваме отново и отново. Една от причините, поради които може да бъде предизвикателство да се доверяваме на Бога, е че Той невинаги ни дава веднага това, което искаме. Ние получаваме от Бога чрез вяра и търпение. Времето, през което трябва да чакаме, обаче е тест, който обикновено издига вярата ни до нови нива.

Бог е добър, милостив, свят и мил. Той е благодатен, Той е верен и истинен. Бог е любов! Той е същият през цялото време и ние можем да разчитаме на Него да спази Словото Си.

Лесно е да се доверим на някого, за когото вярваме, че

ни обича и не само има силата да ни помогне, а също така иска да го направи! Бог чака да помогне на мен и на теб и всичко, което трябва да направим, е да Му се доверим, че ще го направи.

Когато гледам назад в живота си, със сигурност мога да кажа, че Бог е верен. Той винаги е с нас, дори когато не Го виждаме и не Го чувстваме. Докато ние вярваме, че Той работи, Той ще изявява или ще разкрива доказателствата за Своите действия на правилното време. Не се отказвайте, когато чакането изглежда дълго, а продължавайте да се доверявате на Бога!

Всеки път, когато ми е трудно да се доверя на Бога, си спомням нещата, които Той е направил за мен в миналото и придобивам увереност, че Той ще ги направи отново. Водила съм си дневници четиридесет години и наскоро ми попадна един от 1970-те, когато помолих Бог да ме снабди с дузина нови кърпи за съдове. С Дейв нямахме пари да си купим и тъй като аз тогава започвах своето пътуване на доверие в Бога, се обърнах към Него като малко дете и си ги поисках. Представете си колко бях щастлива, когато след няколко седмици една жена, която почти не познавах, се появи на вратата ми и каза: „Надявам се, че няма да си помислиш, че съм луда, но чувствам, че Бог иска да ти донесе нови кърпи за съдове!” Аз толкова се развълнувах, че тя направо се стресна, докато не ѝ обясних, че съм помолила Бог да ме снабди с тези кърпи. Това е едно от моите силни преживявания, свързано с Божията вяръност, а през годините имаше и много други.

В Библията четем, че когато Давид трябваше да убие гиганта Голиат и всички го обезсърчаваха и му казваха, че ще се провали, той си спомни за лъва и мечката, които беше убил преди това с Божията помощ и вяръност. Вярата му се увеличи и той отиде да убие Голиат (вж. 1 Царе 17:34–36).

Искам да ви насърча да отделите време, може дори точно сега, за да направите списък с някои от случаите, в които сте преживели Божията вяност в живота си. Уверявам ви, че това ще подхрани вашата вяра и ще ви направи способни да се доверите на Бога по-лесно за настоящите нужди в живота ви.

Чувала съм, че дефиницията на думата „верен” е „такъв, на когото може да се има доверие или може да се разчита”. Можем да разчитаме на Бога! Можем да се облегнем на Него. Той е обещал никога да не ни напусне и изостави, а винаги да бъде с нас (вж. Матей 28:20).

Когато сме в нужда, ние можем да Му се доверим, че Той е с нас и че ще ни помогне (вж. Евреи 13:5). Когато минаваме през изпитания, Той е с нас и винаги ни помага (вж. 1 Коринтяни 10:13). И когато всички други ни изоставят, Той е с нас и остава верен (вж. 2 Тимотей 4:16–17).

Задълбоченото изучаване на всеки аспект от Божия характер е много полезно и ни помага да се научим как да Му се доверяваме. Ще споделя още за чертите от Неговия характер в книгата, но също така ви насърчавам да търсите източници по тази тема и да направите ваше собствено изучаване.

Увереност

Казват, че доверието е увереност! Всички ние знаем колко по-лесен е животът ни, когато сме уверени. Когато вярваме, че можем да направим нещо, ние сме способни да живеем живота си смело, с радост и позитивни очаквания. Като вярващи в Исус, нашата увереност трябва да бъде в Него. Ние всички имаме увереност в някои области, но можем да бъдем уверени във всяка област от живота си чрез нашето доверие в Бога. Например аз понякога се чувствам уверена, когато поучавам на конференция, но има и случаи, когато не се чувствам така. В тези случаи мога да избира да бъда

уверена дотолкова, доколкото моята увереност е в Христос, а не в мен самата или в начина, по който се чувствам.

Апостол Павел беше много ясен, когато заяви, че той няма никаква увереност в плътта. Въпреки че имаше много естествени дадености и преимущества, той не постави доверието си в тези очевидни неща. Той категорично каза,

Доверието е увереност в този, на когото имаме доверие.

че нашата увереност е в Христос (вж. Филипяни 3:3). Доверието е увереност в този, на когото имаме доверие, а увереността в Христос ни дава възможност

да се чувстваме комфортно! Тя ни позволява да работим с лекота, защото вярваме, че можем да направим каквото е необходимо.

Пълното доверие премахва стреса, напрежението, безпокойството и страха от провал. Казах, че ние можем „да бъдем“ уверени дори ако не се „чувстваме“ уверени и това е нещо много важно. Чувствата са непостоянни; те имат свойството да се променят по всяко време и без предизвестие, така че да се доверяваме на това как се чувстваме не е много разумно.

Може да кандидатствате за работа и първоначално да се чувствате уверени, защото вярвате, че имате необходимите качества. Но по време на интервюто да имате усещането, че човекът, който ви интервюира, не ви харесва много и изведнъж тази мисъл (която може да не е истина) да ви накара да изгубите своето чувство на увереност. Обаче, ако вашата увереност е в Бога, вие можете да Му се доверите да ви даде благоволение и можете да продължите интервюто с увереността, че ако това е правилната работа за вас, то вие ще я получите.

Сатана не иска ние да бъдем уверени, защото знае, че така

няма да постигнем много в живота си. Дори хора, които са много талантиливи, интелигентни и способни, имат нужда от увереност. Увереността за нас е като горивото за самолета – самолетът има способността да лети, но въпреки това, ако е без гориво, той ще си остане на земята.

Не е възможно да бъдем постоянно уверени, ако нашата увереност е поставена неправилно в хора или неща, понеже те се променят, но Бог никога не се променя и не лъже! Той е Скалата, за която можем да се държим в един свят, който често е като бушуващо море от несигурност.

ВТОРА ГЛАВА

Доверието ни НОСИ СПОКОЙСТВИЕ

Елате при Мене всички, които се трудите и сте обременени и претоварени, и Аз ще ви успокоя...

Матей 11:28 (Разш. Библия)

В дефиницията за доверието на речника Уебстър се посочва, че то е спокойствие на ума, поради добрия характер на някого друго. Чувствам, че е важно да посветя една глава от тази книга на темата за спокойствието на ума. Това е нещо, от което всички отчаяно се нуждаят и повечето от нас желаят да имат. Има прекалено много неща в живота ни, които изискват нашето внимание и ние не можем да мислим за всички тях, без да се чувстваме претоварени. Бог иска да ни помогне, но докато ние продължаваме да се опитваме да се справим сами с всичко, Той няма да го направи насила.

Бог често ни предлага помощ, като ни изпраща други хора, които да ни помогнат да носим товарите си в живота. Дейв и аз имаме двама сина, които работят с нас в служението. Така Бог е промислил отговор за нашата нужда от помощ и те споделят с нас товара от управлението на това голямо служение. Първоначално беше трудно за нас да пуснем нещата, за които бяхме отговорни и управлявахме, и да ги поверим на синовете си. Това беше решение, което трябваше да вземем, и когато го направихме, то донесе голямо спокойствие на умовете и душите ни.

Има много неща и ситуации, за които вече не трябва ние да мислим, защото синовете ни се грижат за тях вместо нас. Аз съм свободна да поучавам, да пиша, да се моля, да изучавам Словото и да правя телевизионното си предаване. Докато си седя тук и пиша, има много неща, които се случват в служението, за които дори не подозирам.

Виждам резултата и той винаги е добър, но аз се доверявам на синовете си да управляват всички аспекти, които водят до този резултат. Синът ми Дан наскоро ми каза, че телевизионната ни програма сега се излъчва по Netflix и аз бях приятно изненадана. Това е голяма възможност да достигна до повече хора и всичко това се случва без мое участие, просто защото аз предадох на друг част от управлението на служението.

Синът ми Дейвид ме изненада, когато ми показва снимки от един проект в Танзания, който ние финансираме и ръководим. Аз споделям радостта и удовлетворението от възможността да се помогне на повече хора, но не трябва да се притеснявам изобщо за нито един от хилядите детайли, които са направили този проект успешен.

Синовете ни са наши партньори в служението и въпреки че ние все още работим много, не сме обременени и претоварени. Ние не сме потиснати от тревоги и притеснения. Умовете ни са спокойни!

Бог се наслаждава да ни изненадва и ще го прави често, ако ние оставим нещата в Неговите ръце и Му се доверим да ги пази. Той иска да си партнира с нас в живота ни и когато ние Му позволим да го направи, умът ни може да си почине. Според Писанието ние сме призвани към близко общуване и споделяне с Бога. В 1 Коринтяни 1:9 (Разш. Библия) се казва следното:

Бог е верен (на Него може да се разчита, може да Му се има доверие и следователно винаги е верен на обещанията Си и можем да зависим от Него); чрез Когото сте били призвани в общуването и споделянето с Неговия Син Исус Христос, нашия Господ.

Взаимоотношението с Бога е много повече от четенето на Писанието всеки ден, ходенето на църква веднъж седмично, даването на някакви пари в дарението и евентуално вършенето на някакви добри дела. Това дотук е просто религия, а онова богато и чудесно взаимоотношение, което ни се предлага чрез вяра в Христос, е партньорството. Бог ни дава способност и очаква от нас да я използваме, като през цялото време Му се доверяваме.

Той също така е готов да се справи с всичко, с което ние

Довери се на Бог да ти помогне да направиш най-доброто, което можеш, и Му се довери Той да направи останалото.

не можем да се справим. Аз обичам да казвам: *довери се на Бог да ти помогне да направиш най-доброто, което можеш, и Му се довери Той да направи останалото.*

Мир в нашия ум

Бог ни дава мир в нашия ум, когато положим доверието си в Него. Всеки ден ни идват на ум много мисли, които могат да ни накарат да се тревожим и да се притесняваме. Тази сутрин се срещнах с една жена, която беше много тиха и не се интересуваше от разговор с мен, и аз започнах да си мисля: *Тя не ме харесва много.* Докато си мислех това, започнах да усещам, че вероятно аз трябва да „направа нещо“, за да променя ситуацията и няхах никаква идея какво мога да направя.

Когато се опитваме да направим неща, които нямаме представа как, това винаги ни създава стрес, притеснение, тревога и понякога страх. Има ли такива неща във вашия живот, които се чувствате отговорни да „поправите“, но нямате никаква представа какво да сторите? Ако е така, можете да направите това, което аз направих тази сутрин, да се помолите, да предадете ситуацията на Бога и да Му се доверите да я „поправи“. Аз се помолих с една простичка молитва и казах: „Отче, аз предавам моето взаимоотношение с _____ в Твоите ръце. Поверявам го на Теб и Те моля да го направиш такова, каквото Ти искаш да бъде.“ Веднага щом направих това, спокойствието ми се върна.

Скоро след това се чух с едно от децата ми и можех сама да видя, че то не се справя добре емоционално. Попитах дали мога да помогна по някакъв начин, но отговорът беше „не“ и моментално си помислих: *чудя се какво не е наред? Спорил ли е с някого? Зле ли се чувства физически? Какво се е случило?* Бях си натоварила раницата и бях готова да я нося цял ден, когато си спомних, че мога да я оставя на Бога. Той беше Единственият, Който знаеше какъв е проблемът и какво може да се направи по въпроса.

Помолих се: „Отче, помогни на _____ да реши да прекара един хубав ден. Нека да види колко е благословен и да бъде благодарен, вместо тъжен.“ Скоро след тази молитва получих следното текстово съобщение: „Сега се чувствам много по-добре. Обичам те!“

Може да преживяваме много такива неща всеки ден. Нищо чудно, че хората ще са стресирани, ако не знаят как да се доверяват на Бога и да възлагат грижите си на Него. Аз бях такъв човек през почти половината от живота си, но сега съм много благодарна, че знам какво да направя с грижите си.

Позволете на Бог да споделя деня ви, като Му говорите

за всичко. Молитвата е просто да говорите с Бога, така че аз ви предизвиквам да не гледате на нея като на задължение, което трябва да изпълните. Молитвата е нашият начин да допуснем Бог във всички области от живота ни, включително и в онези области, които се опитват да откраднат мира ни и да ни причинят безпокойство.

Не допускайте да бъдете измамени да вярвате, че нямате никакъв избор за какво да мислите. Ако мислите в ума ви са свързани с тревога и притеснение, можете да изберете да си мислите за нещо друго. Божието слово ни учи да събаряме погрешните мисли, като ги пленяваме да се покоряват на Христос (вж. 2 Коринтяни 10:5). Открила съм, че да говоря на Исус през целия ден за всичко, което правя, и за всички тревоги, които имам, е един от най-добрите начини да общувам с Него, да се наслаждавам на Неговото присъствие и в същото време да получавам помощ от Него.

Какво би помислил Исус, ако се намира в ситуация, която бихме класифицирали като „проблемна и тревожна“? Имаме много примери в Библията как Той се справяше в такива ситуации и във всеки един от случаите Той направи избора да се довери на Своя Отец в небесата. Дори когато беше на кръста и почувства, че е изоставен, Той каза: „Отче, в Твоите ръце предавам духа Си!“ (Лука 23:46, РИ).

Това беше най-трудното време в живота Му и въпреки това, посред ужасната болка и страдание, Той се довери на Бога!

Библията също така ни разказва за случката, когато Исус се намираше в една лодка и се издигна голяма буря с мащабите на ураган. Учениците, които бяха с Него, много се уплашиха, направо бяха обезумели от ужас, а Той спеше в задната част на лодката. Когато го събудиха и Му казаха за страховете си, Исус попита: „Защо се ужасявате и страхувате

толкова много? Още ли нямате вяра (нямате ли пълно доверие, че можете да разчитате на Мен)?” (Марк 4:40, Разш. Библия).

Бог очаква ние да Му се доверяваме! Той ни предлага тази възможност и ние всички бихме били по-мъдри, ако се научим да я избираме всеки път, когато сме изкушени да се притесняваме. Защо да бъдем нещастни, когато може да не сме?

Ами ако не получа това, което искам?

Мисля, че страхът от това да не получим каквото искаме е коренът на проблема със затруднението, което изпитваме, когато се учим как да се доверяваме на Бога. Повечето от нас са убедени, че единственият начин, по който можем да бъдем сигурни, че ще получим това, което искаме, е ако самите ние се погрижим за себе си. Този страх ни пречи да се доверим напълно на когото и да било.

Поради това, че бях отгледана от майка и баща егоисти, които ме малтретираха, аз бях убедена, че никой наистина не го е грижа за мен и не търси най-доброто за мен. Моето отношение беше: *ако аз не се погрижа за себе си, никой друг няма да го направи!* Вероятно ще разпознаете това отношение, което може да ви е правило толкова нещастни, колкото направи и мен.

Дейв често беше нараняван от моето нежелание да му се доверя, но аз не бях убедена, че той няма да взема егоистични решения, които биха облагодетелствали само него. Вярвах, че той ме обича, но родителите ми също ми бяха казвали, че ме обичат, а аз видях как свърши всичко това. Не можех да се науча да се доверявам на никого, докато не повярвах в безусловната любов на Бога и не осъзнах, че дори някой да ме е

Бог винаги има предвид най-доброто в мислите и плановите Си за нас.

наранил, Бог ще ме изцели и утеши. Бог винаги има предвид най-доброто в мислите и плановете Си за нас и веднъж щом го повярваме, ние можем да Му се доверим и да се научим да се доверяваме и на другите.

Доверието в Бога не ни гарантира, че винаги ще получаваме онова, което искаме. Обаче, ако не го получим, това е защото Бог има предвид нещо по-добро за нас. Много пъти в моя живот съм искала и съм молила Бога за неща, които не съм получила, само за да разбера по-късно, че ако Бог ми беше дал каквото искам по онова време, то нямаше да бъде добро за мен. Докато се учим да искаме това, което Бог иска за нас, дори повече, отколкото онова, което самите ние искаме, можем да имаме спокойствие и мир в нашия ум във всяка една ситуация.

Исус ни дава перфектен пример за такъв вид отношение, когато се моли в Гетсиманската градина, точно преди болезнената Си смърт. Той каза:

... Отче, ако желаеш, отмини Ме с тази чаша; обаче не Моята воля, а [винаги] Твоята воля да бъде.

Лука 22:42 (Разш. Библия)

Спокойствието и мирът в нашия ум зависят от това дали искаме, или не искаме да се доверим, че Божията воля е по-добра от нашата, дори да не я разбираме. Поради факта, че сме създадени със свободна воля, ние имаме право на избор дали да се опитваме да управляваме живота си и да живеем за това, което искаме, или да изберем да се доверим на Божията доброта и суверенитет. Пророк Исая го казва по следния начин: „Управлението Му и мирът непрестанно ще се увеличават...” (Исая 9:7). Колкото повече допускаме Бог да управлява живота ни, толкова повече ще се наслаждаваме на Неговия мир!

Кой седи на шофьорското място в живота ви?

Когато животът не върви така, както ние искаме, и не се доверяваме на Бога, е много лесно да се опитаме да вземем волана от Него, да Го командваме и да се опитваме да Го принудим да направи нещата по нашия начин. За съжаление, това би докарало дори най-добрия човек до емоционална и духовна дупка. Защо вместо това да не оставим Бог да държи волана и да управлява живота ни?

Наскоро чух една история за две тийнейджърки, които прекарвали деня си заедно. Едната била много спонтанно момиче, което често правело нещата без да ги обмисля. Тя изведнъж решила, че иска да си сменят местата с момичето, което карало колата, и продължила да се опитва, докато колата се движела. Въпреки че шофьорката на колата първоначално се възпротивила, тя впоследствие се присъединила към експеримента и скоро след това те се озовали в канавката с повреден автомобил.

Препоръчвам да оставим Бог да управлява. Не се опитвайте да вземете волана от Него, докато ви води там, където Той иска да отидете. Оставете Го Той да води и се научете да следвате. Това е най-умният, най-бързият и най-удовлетворяващият начин на живот.

Тук е подходящото място да спрете да четете за няколко минути и да помислите върху следните въпроси:

- Кой е на шофьорското място във вашия живот?
- Доколко се наслаждавате на спокойствие и мир в ума си?
- Колко често си губите целия ден да се тревожите за нещо, което ограбва мира ви?
- Страхът от това да не получите каквото искате пречи ли ви да се доверите на Бога?

- Жадувате ли за повече мир и спокойствие във вашия ум?
- Искате ли да се наслаждавате повече на живота си?

Ако отговорите честно на тези въпроси, това може да ви помогне да определите вашето ниво на доверие. Ако откриете, че не се доверявате на Бога както би трябвало, няма причина да се чувствате осъдени. Просто започнете от този момент нататък да избирате доверието вместо притесненията. Помислете върху следния стих:

Ще опазиш и ще запазиш в съвършен и постоянен мир ума на този човек, който [като склонност и като естество] размишлява върху Теб, защото той се посвещава на Теб, уповава на Теб и с увереност се надява на Теб.

Исаия 26:3 (Разш. Библия)

Нека ви предложи един нов начин да се молите. Вместо просто да казвате на Бога какво искате да направи за вас, опитайте се да помолите за това, което искате, но добавете и следното изявление: „Но, Господи, ако това не е правилното нещо за мен, тогава, моля те, не ми го давай!”

Случвало се е много пъти в живота ми (вероятно и във вашия също) да работя усилено, за да получа каквото искам, но накрая откривах, че това не ме удовлетворява и дори влошава още повече моята ситуация. Повечето от нас сме купували нещо в живота си, което сме искали, но действително не сме могли да си го позволим и сме се озовавали в ситуация на умствено напрежение поради дълг. Или сме започвали спор със съпруга си, когато имаме различни мнения за нещо, но след като получим това, което сме си мислили, че искаме, ние сме осъзнали, че не си е струвало да преживеем този умствен и емоционален тормоз, за да станат нещата по нашия начин.

Научила съм, че ако не можем да имаме това, което искаме, с мир и спокойствие в ума си, то тогава вероятно не си струва да го имаме. Писанията ни увещават да оставим мирът да бъде нашият арбитър в живота, според който да вземаме всички окончателни решения (вж. Колосяни 3:15). След много години на умствен и емоционален тормоз аз съм разбрала, че мирът е много ценно нещо и ние трябва да направим каквото е необходимо, за да го имаме.

Ако не можем да имаме това, което искаме, с мир и спокойствие в ума си, то тогава вероятно не си струва да го имаме.

Когато разберете, че ви е трудно да се доверявате на Бога, запитайте се: „Дали е така, понеже се страхувам, че ако Му се доверя, може да не получа това, което искам?“ Ако отговорът е „да“, тогава вие сте открили причината за липсата на доверие и мир.

Получаването на всичко по нашия собствен начин е силно надценявано. Удивително е колко време от живота си губим в преследване на собственото ни задоволство, само за да открием накрая, че не сме удовлетворени след всичко, през което сме преминали.

В крайна сметка само Божията воля има способността напълно да ни удовлетвори. Ние сме създадени за Него и за Неговите цели и всичко по-малко от това е напълно неспособно да ни донесе трайно удовлетворение. Когато сме млади, може да мислим, че да получим това, което искаме, е най-важното нещо в живота, но с времето вероятно ще се научим и ще имаме достатъчно опит с готовност да кажем: „Искам Божията воля повече, отколкото искам своята собствена воля.“ Няма по-добро място, на което можем да бъдем, от това в Божията съвършена воля!

На кого мога да се доверя?

... Проклет [с голямо зло] е силният човек, който се доверява и уповава на немощен човек и прави слабата [човешка] плът своя мишица, и чийто ум и чието сърце се отвърща и се отдалечава от Господа.

Еремия 17:5 (Разш. Библия)

„Не можем да се доверим на никого в наши дни” е всеобщо изявление и такова, каквото повечето от нас сме изкушени да правим от време на време. Обаче не е вярно, че никой не заслужава доверие и има опасност да станем циничени, ако мислим по този начин.

С готовност признавам, че да намериш хора, на които да се довериш в днешно време, е по-трудно от всякога, но решително отказвам да живея със сърце, изпълнено с недоверие и подозрение. Решила съм да вярвам в най-доброто и да се доверявам на хората, освен ако те ми дадат конкретен повод да не го правя. И това решение не беше взето на основата на моя опит и преживявания с хората.

На седем години вече знаех, че не мога да се доверявам на родителите си, защото те бяха погълнати от себе си и много злоупотребяваха с мен. Не можех да се доверя на други роднини, които бях помолила за помощ, защото те отказаха да ми помогнат, като използваша извинението: „Не искам да се замесвам, не е моя работа.”

Когато пораснах и станах тийнейджър и млада жена, имах други тъжни преживявания, които крещяха в мен

посланието: „Не можеш да имаш доверие на никого!”

Омъжих се на осемнадесет години за млад мъж, който не само че не ми беше верен, но беше и крадец на дребно и накрая свърши в затвора. Сигурна съм, че също така съм срещала и хора, на които можеше да се има доверие, но аз бях толкова ядосана на онези, които ме бяха наранили и разочаровали, че имах склонност да се фокусирам само върху това.

Омъжих се за Дейв на двадесет и три години и от този момент нататък редовно ходех на църква. Смятах, че понеже сега общувам с „църковни хора”, можех да им се доверя и няма да бъда наранена, но това също не се оказа вярно. Всъщност някои от най-големите разочарования, които съм преживяла в живота си, са били от християни. (Почти чувам някои от читателите да казват „Амин!”) Вие може да сте преживели същото и съм сигурна, че можете да разкажете някои мъчителни истории за това какво са ви причинили хората.

Човешките същества, включително и ние самите, сме повредени и ни очакват болезнени разочарования, ако мислим по друг начин. Исус дойде за слабите, а не за силните и аз съм благодарна, че го направи. Постоянно имам нужда от милост и прошка и това означава, че аз също трябва да съм готова щедро да ги давам.

Въпросът за доверието – или по-скоро за липсата на доверие – изпълва заглавията в наши дни. Изглежда често се съобщават твърдения за сексуален тормоз от свещеници. Чухме за скандала с Енрон, в който хиляди хора бяха измамани да инвестират спестяванията си. Гласуваме за политици, на които мислим, че можем да се доверим, а те ни разочароват, като не правят това, което са обещали.

Как различаваме добрите от лошите хора? Откъде знаем на кого може да се има доверие и на кого – не? Откъде

разбираме на кого да се доверим? Няма лесни отговори и понякога не можем да се доверим дори на тези хора, които би трябвало да бъдат най-посветени на нашето отглеждане и израстване и да се грижат за нас. Просто попитайте някоя млада жена, която е била малтретирана от баща си, уважаван дякон в църквата. Всички, включително семейството му, са вярвали, че той е възплъщение на почтеността и надежността. Но накрая излиза, че човекът е бил зъл измамник.

В статия, озаглавена: „На кого мога да се доверя?“, д-р Търуин У. Луцер казва:

Защо хората не заслужават доверие? Въпреки че ние си мислим, че сме движени от рационалните си инстинкти, истината е, че сме движени от собствените си егоистични желания. И понеже искаме хората да мислят добро за нас, по-лесно ни е да отделяме доста време и внимание на външния си облик, докато изцяло пренебрегваме почтеността на сърцето си. Същност някои хора мамят не само другите, но накрая завършват, мамейки самите себе си. Когато нашата самоизмама се развие докрай, може да станем зли, като унищожаваме хората около нас, за да защитим болната си същност.³

Да, трудно е да разберем на кого да се доверим. Изневярата в наши дни е достигнала най-високото си ниво досега. Много студенти в колежа казват, че мамят на изпити. Служителите крадат от работодателите си. И списъкът продължава още и още... На едно по-ниско ниво, но не по-малко стресиращо – да намериш качествени служители – става все по-трудно. И понякога дори нещо толкова просто, като това да се довериш на хората да идват навреме за срещите си, е рядкост. Какво трябва да направим тогава?

Да възприемем кисело и недоверчиво отношение и да кажем заедно с всички останали: „Не можем да имаме доверие на никого в наши дни“? Или да решим да се доверяваме на всички, освен ако и докато не ни дадат основателна причина да не го правим? Аз гласувам за това да се доверяваме на хората, просто защото отказвам да живея с отношение на подозрителност, което ме прави нещастна от това че някои хора могат да ме разочароват.

Доверявайте се с широко отворени очи
Можем да се доверяваме на хората, без да им гласуваме този вид доверие, което всъщност принадлежи само на Бога. Исус говореше за това и апостол Йоан го е записал:

Но Исус [от Негова страна] Самият Той не се доверяваше на тях, защото познаваше всички [човеци].

Йоан 2:24 (Разш. Библия)

Този стих не казва, че Исус не се доверяваше на никого. Вместо това се казва, че Той не им повери Себе Си. Какво означава това? Той не се предаде на идеята, че хората никога няма да Го разочароват. Той не се остави изцяло в техните ръце да го пазят.

И Той нямаше нужда някой да Му свидетелства за човека [няма нужда от доказателства от никого за хората], защото Самият Той знаеше какво има вътре в човешката природа...

Йоан 2:25 (Разш. Библия)

Исус беше добре информиран за човешката природа и слабостите, които тя притежава. Той дойде да укрепи хората, за да се справят с техните слабости и да прости провалите и греха им. Ако искаме да имаме мир в живота си, ние трябва

да направим същото.

Няма нито един от нас, който да може да каже, че не сме наранили или разочаровали другите, или че не сме били наранени и разочаровани. Ние лично преживяваме слабостите на човешката природа. Аз никога не съм имала за цел да нараня някого, но понякога го правя. Част от това да имаме взаимоотношения включва да бъдем разочаровани и въпреки това да открием начин да продължим да изграждаме доверие, вместо да се отказваме.

Така че аз реших да се доверявам с широко отворени очи и това означава, че не очаквам никой (освен Бог) никога

Има разлика между това аз да бъда разочарована и това Бог да ме разочарова.

да не ме разочарова. И дори от Бога понякога съм разочарована първоначално, когато нещата не се случват по начина, по който съм се надявала да се случат.

Обаче има разлика между това аз да бъда разочарована и това Бог да ме разочарова. Моите собствени очаквания са източникът на моето разочарование, а не Бог, защото Писанието ни учи, че ако поставим надеждата си в Него, Той никога няма да ни разочарова (вж. Римляни 5:5).

Погрешни очаквания

Колко от нашите разочарования са по вина на някого другого и колко са по наша вина? Мисля, че това е интересен въпрос. Споменах, че Бог никога не разочарова. Ние може да се чувстваме разочаровани за нещо, което Той прави или не прави, но това е поради погрешните ни очаквания. Вместо да искаме това, което Бог иска, ние си искаме нашето.

Да очакваш, че човек никога няма да те нарани или разочарова е погрешно очакване, просто защото човешката природа е неспособна на съвършенство. Ние искаме хората да

знаят какво искаме или как се чувстваме и когато те не знаят, ние сме разочаровани. Разочаровани сме, че хората не ни разбират, но защо трябва да критикувам Дейв, че не разбира как се чувствам, ако е абсолютно неестествено за неговата природа да се чувства по този начин? Неговата личност е различна от моята и някои неща, които са наистина важни за мен, изобщо нямат значение за него и обратното. Мога да му обясня как се чувствам и след това той може да покаже съпричастност към мен, защото ме обича, но той все още не знае от опит как се чувствам, просто защото той няма никаква база за сравнение.

Ако една жена иска да бъде напълно разбрана, тя би се чувствала по-добре да говори с друга жена и за предпочитане такава, която има подобен характер. Ако Дейв иска да обсъжда спорта с някого, който наистина има интерес, няма никакъв смисъл да говори с мен. Аз мога да се преструвам, че ми е интересно от уважение към него, но не разбирам неговото вълнение и ентузиазъм, просто защото никога не съм го чувствала и вероятно никога няма да го почувствам.

Сега, като пиша това, Дейв и аз сме женени вече петдесет години и една от причините, поради които нашият брак е успешен, е че ние сме се научили доста отдавна колко е важно да не очакваме един от друг неща, които нямаме способността да дадем. Има неща, които можем да се научим как да даваме на друг човек, който има нужда от тях, просто в името на добротата и милосърдието, но има и неща, които е невъзможно да дадем. Дейв иска аз да се наслаждавам на живота си и той знае, че аз не мога да направя това, освен ако не съм истински свободна да бъда себе си. Така че той се радва на моята истинска същност, а не на тази, която му се иска да имам. Аз правя същото за него. Отне ни няколко години да стигнем дотук и, докато не го направихме, двамата

преживяхме много наранявания и разочарования един от друг, поради погрешни очаквания.

Исус знаеше, че учениците Му ще Го разочароват, така че Той беше подготвен, когато те го направиха, и не беше опустошен и съсипан от техните действия. Юда го предаде, Петър се отрече от Него, те всички заспаха по време на Неговия най-критичен час, в който се нуждаеше от тях да се молят с Него, както беше поискал, и въпреки това Той продължи да ги обича напълно и съвършено. Той нямаше циничното отношение: „Вие ме наранихте, така че Аз никога повече няма да ви се доверя.“ Той нямаше погрешни очаквания.

Не е погрешно да очакваме хората да правят това, което е правилно, и да направят усилие да не ни нараняват, но в същото време не трябва да очакваме, че те никога няма да се провалят. Хората просто не са съвършени!

Прекарах много години в разочарование и раздразнение почти през цялото време, защото плановете ми не се изпълняваха по начина, по който очаквах, докато не се научих, че нещата много рядко изобщо се случват точно така, както аз искам. Мъдро е да планираме време за някои непланирани неща всеки ден. Сега планирам време за непланирани неща и това ми позволява да запазя спокойствие и да имам мир. Винаги помнете, че е мъдро да планираме и да отделяме време за някои непланирани неща всеки ден.

Мъдро е да планираме време за някои непланирани неща всеки ден.

Погледнете нещата от хубавата им страна
Вече говорихме за всички хора, на които не можем да имаме доверие, а какво ще кажем за тези, които са доказвали

отново и отново, че може да им се има доверие? Както вече казахме, никой не е съвършен, но има някои изумителни, изключителни хора в света, които са изцяло почитени и честни. Можем да разчитаме на тях да си спазват обещанията и никога умишлено да не прекършат доверието ни в тях.

Аз имам привилегията да познавам няколко такива хора и съм благодарна за тях. Когато все пак някой ме нарани и съм изкушена да позволя на старото отношение „просто не можеш да имаш доверие на никого“ да проникне обратно в сърцето ми, аз си спомням тези рядко срещани хора, които продължават да ми дават надежда.

Винаги е най-добре да погледнем от добрата, позитивна страна на всяко нещо, а не от киселата и негативната. Едната ни носи мир, а другата ни ограбва мира, така че защо да не направите всичко, което можете, за да бъде животът ви толкова добър, колкото е възможно, като гледате от хубавата страна на нещата?

Разпознаване

Имаме на разположение дарбата на Святия Дух, наречена разпознаване на духове (вж. 1 Коринтяни 12:4–11). Това е свръхестествена дарба от Бога, която ни позволява понякога да можем да разпознаваме кой е зъл и кой – добър.

Аз често се моля за дарбата на разпознаване. Зная, че Бог може да направи така, че аз да знам, ако нещо не е наред с някого, когато няма друг естествен начин, по който да го разбера. Наскоро се почувствах така относно един човек, с когото току-що се бях запознала. Всеки път, когато го виждах, си мислех: *нямам ти доверие*. Първоначално се укорявах, че подозирам човека и съм критична, но след това двама души ми казаха в два различни случая, че въпросният човек не е такъв, какъвто изглежда. Той се представяше за

човек, който има страх от Бога, и силно вярва, че трябва да се живее по богоугоден начин, но всъщност не живееше така в ежедневието си.

Също така наскоро изпитах чувството, че нещо не е наред с един човек, който работеше за мен. Не знаех какво беше това, но се чувствах неудобно и некомфортно, когато стоях заедно с него. След няколко месеца открихме, че този човек не си вършеше добре работата и прикриваше някои неща, които трябваше да бъдат извадени на светло. И поради факта, че аз вече бях усетила, че нещо не е наред, разочарованието, което изпитах, не беше толкова голямо, колкото можеше да бъде, ако случилото се ме бе изненадало. Разпознаването може да ни предпази от това да се замесваме с погрешните хора и също така може да ни помогне да се подготвим за някои неща още преди да се случат.

Когато имам чувството, че нещо не е наред или се чувствам неудобно с някого, никога не разчитам единствено на това чувство, защото знам, че мога да сгреша и не искам да съдя някого или да затворя сърцето си към него на основание само на някакво чувство. Но това ме прави по-внимателна и гледам и наблюдавам нещата отблизо. Моля се, ако има проблем, Бог да го разкрие и Той винаги го прави. Молете се за разпознаване. Това ще ви предпази от измама и от възможно нараняване.

Истински духовният човек разпознава нещата:

А духовният човек изпитва всичко [той изпитва, опитва, разследва, разпитва, задава въпроси и разпознава всички неща]...

1 Коринтяни 2:15 (Разш. Библия)

Доверете се на Бога!

Въпреки че не можем винаги да се доверяваме на хората, винаги можем да се доверим на Бога! Нашият небесен Баща е доказал отново и отново, че на Него може да Му се има доверие за това, което Му поверяваме.

Разбирам, че съществуват въпроси, които има нужда да поставим, като например: ако Бог е добър и суверенен, тогава защо не направи нещо за някои от ужасяващите ситуации в живота на хората? Как можем да се доверим на някого, който може да направи нещо, за да премахне болката ни, и въпреки това не го прави? Почти същият е въпросът защо лоши неща се случват на добри хора? Моят баща, който беше много зъл и лош, живя до осемдесет и три годишна възраст, а наскоро присъствах на погребение на тридесет и седем годишна християнка, съпруга, майка на две малки деца. Защо лошите хора понякога живеят един дълъг живот, докато добрите умират млади?

Има някои отговори, но дори тези, до които сме достигнали, може да не бъдат достатъчни, за да удовлетворят всички. Ще се занимавам с тези въпроси по възможно най-добрия начин по-късно в книгата, според моите ограничени възможности, но нека още веднъж да повтора, че да се доверяваме на Бога винаги изисква да имаме някои неотговорени въпроси и въпреки това да Му се доверим. Част от това да се доверяваме безгранично на Бога означава да не спираме да Му се доверяваме, когато имаме въпроси без отговор! Дори и да не знаем отговора, можем да си отдъхнем и да сме спокойни, че Бог го знае.

Да се доверяваме на Бога е привилегия; избор, който можем да направим, ако решим. След много години, в които задавах въпроси за много неща, аз реших да се доверя на Бога, защото изобщо няма друг начин за мен да бъда щастлива,

ако не го направя. Вярвам, че Той е достоен за моето доверие. Аз съм преживяла какво е да се доверя на нещо или на някого и не съм намерила нищо или никого достатъчно безгрешни, за да го заслужат, така че дадох цялото си доверие на Бога. Опитах се да имам доверие на себе си и това беше пълна катастрофа. Опитах се да се доверя на други хора и, въпреки че има някои наистина добри хора, вече видяхме, че човешката природа е пълна с недостатъци. Правителството не е добър избор, нито фондовата борса, нито пенсионният ми фонд. След като прецених всичките си други възможности за избор, Бог спечели – доверявам се на Бога!

Интересното е, че когато написах последното изречение, почувствах изблик на радост в душата си! Това ми говори, че Бог се радва, когато ние Му се доверяваме. На Него това Му харесва и след като Той живее в Своите хора, когато Той се радва, и ние също се радваме.

Ако някога се чудите къде е отишла радостта ви, проверете в какво вярвате. Павел казва на римляните, че откриваме радост и мир в това да вярваме (вж. Римляни 15:13). Изпитала съм този принцип в живота си и знам, че е истина. Когато се доверявам на Бога, като вярвам в Неговото Слово и обещания, аз имам мир и радост и се наслаждавам на живота. А когато не Му се доверявам, съм изпълнена със съмнения, страх, притеснения и безпокойство. Това ми носи стрес и поставя тежко бреме върху мен, което аз не искам да нося.

Имаме само две възможности за избор: да се доверяваме на Бога или да не се доверяваме на Бога. Това не е нещо, което можем да направим половинчато и да получим всички ползи! Но както вече първоначално предложих, преди всичко друго бъдете честни с Бога. Преструвките не ни водят доникъде. Ако имате проблеми с доверието в Бога, но искате да Му се

доверите, тогава се помолете с тази молитва: „Отче, доверявам Ти се да ми помогнеш да се науча как да Ти се доверявам.”

„Отче, доверявам Ти се да ми помогнеш да се науча как да Ти се доверявам.”

Бог има желание да ви срещне там, където сте, и да ви помогне да стигнете там, където трябва да бъдете. Това е благата вест на Евангелието!

Безумието на това да разчитаме на себе си

Не че сме достатъчно компетентни от само себе си да твърдим и да съдим за нещо според нас самите, но нашата способност и компетентност идва от Бога.

2 Коринтяни 3:5 (Разш. Библия)

Да се доверим на Бога или да се доверим на себе си? Отговорът на този вечен дебат се редува ту в полза на едното, ту на другото в душите на хората, които размишляват върху това ежедневно. Хуманизмът винаги ожесточено се е борил срещу мисълта, че се нуждаем от Бога.

Всеки човек и определено всеки християнин трябва да се стреми да използва талантите си по възможно най-добрия начин и постоянно трябва да взема решения. Но ние не сме призвани да управляваме собствения си живот, като правим каквото ни е угодно и пренебрегваме Бога до момента, в който не се случи нещо извънредно и не можем да го разрешим сами.

Да се опитваме да живеем живота си от удобната позиция, в която разчитаме само на себе си, само би довело до умствено, емоционално и физическо изтощение, до обезверяване и разочарование, до възможността да се разгневим и със сигурност до объркване.

В Исус Навин 24:15 (Разш. Библия) е показан изборът, който трябва да направим и това все още е най-важният избор за всеки вярващ:

Но ако за вас е неприемливо и ви се вижда тежко да служите на Господа, изберете днес на кого искате да служите... Аз и моят дом ще служим на Господа.

От всички предупреждения, които мога да ви предложа днес, най-важното би било следното: „Направете вашия собствен избор за това дали ще служите на Бога, или не и не позволявайте на света или на някой друг да го направи вместо вас.”

На кого ще поверите единствения си живот? На Онзи, Който е Алфа и Омега, Който знае края от самото начало? Или ще се доверите на боговете на системата на този свят и на духа да себедостатъчност?

*На кого ще поверите
единствения си живот?*

Какво означава да разчиташ на себе си?

Да разчитаме на себе си означава да се опитваме да постигнем щастие чрез външни неща като пари, позиция в обществото, власт, външен вид, имущество и т. н. Когато сме убедени, че тези неща ще ни направят щастливи, ние упорито ги преследваме само за да преживеем много разочарования, когато открием, че те не ни носят това, което сме си мислили, че ще ни донесат.

Веднъж чух някой да казва: „Хората прекарват целия си живот в опити да се изкачат по стълбата на успеха само за да разберат, когато достигнат до върха, че тяхната стълба се е подпряла на погрешната сграда.” Съмнявам се, че когато умираат, хората задават въпроси за баланса на банковата си сметка. Те искат да бъдат със семейството си, приятелите си и, да се надяваме, с Бога.

Сигурна съм, че сте казвали или сте чули други да казват:

„Нямам нужда от никого. Способен съм сам да се грижа за себе си.“ Аз съм казвала това или нещо подобно в продължение на няколко години от живота си, но съм благодарна, че открих нуждата от други хора и колко отчаяно се нуждаем от Бога. Хора, които правят такива заключения, обикновено са били дълбоко наранени от другите и на тях никога не им е била предлагана възможността за истинско взаимоотношение с Бога чрез Исус. Те не се доверяват на никого, освен на себе си, и все още не са открили, че да разчитат само на себе си е най-лошият избор, който могат да направят. Те имат нужда да се срещнат с единствения истински Бог, Който ги е създал и ги обича безусловно.

Човек може да си мисли, че няма нужда от никого, но Бог ни е създал да се нуждаем един от друг и, независимо дали ни харесва, или не, ние не можем да действаме в пълния си потенциал, освен ако не се научим да се облягаме на и да си сътрудничим с другите хора в живота. Като личности ние всички имаме таланти и способности, но нито един от нас не притежава всичките. Бог ни поставя във взаимоотношения с други хора, които имат това, което ние нямаме, и докато се учим да работим заедно, можем да постигнем големи неща и да се наслаждаваме на живота.

За съжаление, ние често си губим времето да критикуваме хората, защото те не правят нещата по нашия начин и ние ги отхвърляме, вместо да ги приемаме. Последствията от това за нас са да пропуснем онова, което те могат да прибавят към живота ни, а за тях – че ги лишава от това, което ние можем да прибавим към техния. Едно от най-важните неща, което ние всички можем да научим, е колко ценен е всеки един човек. Те са толкова несъвършени, колкото сме и ние, и едно добро взаимоотношение изисква работа и усилие, но определено си струва.

Недейте да смятате, че понеже сте били наранени от някого, всички хора ще ви нараняват! По-добре е да се доверяваме, дори понякога да бъдем наранявани, отколкото да изолираме себе си и да откажем да отворим сърцето си за някого. Поради моите преживявания с хората, аз построих стена около сърцето си и се страхувах да допусна някого вътре. Имах някакви взаимоотношения, но те не бяха пълноценни, защото аз прекарвах повече време да се опитвам да не бъда отхвърлена, отколкото да изграждам добри взаимоотношения. Благодарение на Бога и моето взаимоотношение с Него, аз преживях силата на Неговото Слово и се научих да се доверявам отново.

Недейте да смятате, че понеже сте били наранени от някого, всички хора ще ви нараняват!

Ако сте били наранени, Бог чака да изцели наранената ви душа. Той изцелява хората със съкрушено сърце и им дава радост вместо мъка (вж. Исаия 61:1–7). Той ще стане защитна стена около вас. Бог не гарантира, че никога няма да бъдем наранени, но обещава да ни утешава, изцелява и възстановява, когато ни наранят. Отделете време бавно да прочетете и да размишлявате върху следния стих. Това ми помогна много през годините, в които се учех как да разчитам на Бога, вместо на себе си.

Благословен Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Отец на милостивите (със състрадание и милост) и Бог [Който е източникът] на всяка утеха (утешаване и насърчение),

Който ни утешава (показва състрадание и ни насърчава) във всяка наша скръб (бедствие и нещастие), за да можем и ние да утешаваме (със състрадание и

насърчение) тези, които се намират в каквато и да била скръб, беда или нещастие, с утехата (състраданието и насърчението), с която и ние се утешаваме (показано ни е състрадание и насърчение) от Бога.

2 Коринтяни 1:3–4 (Разш. Библия)

Ако не бях позволила на Бог да изцели наранената ми душа, нямаше да бъда способна да уча другите как да получат помощ и утеха от Него. Също така Бог има някои важни неща, които вие да свършите, и хора, на които да помогнете. Ако вие сте от тези, които все още са наранени и сте заседнали в болката от миналото си, моля се да започнете да получавате днес утехата и изцелението от Бога. Започнете, като просто помолите Бог да изцели душата ви и да ви утеши във вашата болка.

Бог не само ще ви изцели, Той ще възстанови изгубените години от живота ви. Той обещава да ни даде двойно благословение за нашите предишни беди и нещастия, ако

*Бог не само ще ви изцели,
Той ще възстанови изгубените
години от живота ви.*

Му се доверим. Въпреки че всичко това не става за един ден, то се случва малко по малко, докато ние продължаваме да се доверяваме на Бога и да работим

със Святия Дух за достигане на пълното ни възстановяване. В Исая 61:7 (Разш. Библия) се казва:

Вместо [предишния си] срам ще получите двойна отплата; вместо посрамване и упрек [твоите хора] ще се радват в наследството си. Затова в земята си ще притежават двойно [от това, от което са били лишени и са загубили]; радостта им ще бъде вечна.

Това обещание от Бога се изпълни в собствения ми живот

и в живота на много други хора, които познавам. Ако все още не сте преживели това, то може да го преживеете в бъдеще. Доверието в Бога е ключът, който отключва това обещание, както и всички останали.

Глупакът

Притчи е книга, която споделя с нас принципите на мъдростта, и авторът, Соломон, отделя много време да описва и показва какъв е резултатът от мъдростта и от глупостта. Има обещания и за мъдрия човек, и за глупавия. На мъдрия е обещано всяко благословение, което можете да назовете: водителство, защита, дълъг живот и добро здраве, благополучие за всяка област от живота на човека, издигане и почит, и това са само някои от тях. А глупакът може да очаква точно обратното.

В Притчи глупакът често е описван като уверен в себе си и разчитащ само на себе си човек. Нека да бъдем наясно – всеки, който разчита единствено на себе си, е глупав и последствията от този избор никога не са добри. Човек, който разчита само на себе си, отказва да приема съвети. Той е убеден, че неговият начин винаги е правилен. Срамът е най-високото звание, с което глупакът може да бъде удостоен (вж. Притчи 3:35). Глупавите хора говорят, без да мислят, и вие можете да ги разпознаете по начина, по който говорят. Те са безбожници и кощунници, които се присмиват на праведните. Те обичат злото и мразят доброто. Една от най-разрушителните черти в характера на глупака, който разчита само на себе си, е гордостта. Собствената им гордост ги мами и те отказват да слушат Бога.

Със сигурност можем да кажем, че в света има много глупави хора и те ще пожънат плодовете на глупостта си, освен ако не се променят. Най-вълнуващото нещо относно

Бога е, че Той ни предлага ново начало и възможността да започнем начисто всеки път, когато имаме нужда от това. Никой не е заседнал завинаги в миналото си, освен ако той сам не избере да остане там. Въпреки че аз разчитах на себе си в продължение на много години, с Божията помощ се промених и съм абсолютно наясно, че имам нужда от Бога през цялото време, както и че имам нужда от други хора! Доверявам се на Бог да постави правилните хора в живота ми и тогава, когато заедно се доверим на Бога, се случват удивителни неща.

Дори някой, който напълно се е посветил да бъде християнин, понякога прави глупави неща. Поне аз знам, че ги правя. Преди няколко месеца направих дълготрайно посвещение, без да го обмисля на дълго и на широко и сега бих искала да не бях го правила. Направих посвещението по-скоро водена от емоции, отколкото да отделя време да търся мъдрост от Бога. Покаях се за решението си и помолих Бог да ми помогне да спазя обещанието си, защото знам, че е дори още по-глупаво да не го спазвам, но мога да се науча от тази грешка в преценката си.

Искам да кажа, че всички ние постъпваме глупаво понякога, но ако сърцето ни е с правилно отношение към Бога, Той може да обърне дори нашите грешки за добро. Да бъдем глупави понякога и да вземаме независими решения, без да се консултираме с Бога, не е същото като да живеем като глупаци, които разчитат само на себе си.

Да науча, че глупавият човек е описан в Писанието като уверен в себе си и разчитащ само на себе си човек, за мен беше преживяване, което ми отвори очите.

Да разчитаме на себе си е по-голям проблем за нас, отколкото можем да си представим. Това на практика затваря вратата към цялата помощ, която Бог иска да ни

предостави. Когато разчитаме или се доверяваме на себе си, резултатът е малък в сравнение с удивителния резултат, който получаваме, когато се доверим на Бога!

Не трябва вие да вършите всичко

Да се доверявате само на себе си и на никого друго е тежко бреме за носене. Това означава, че вие трябва да свършите всичко. Олеле! Само като си помисля за това, вече се чувствам изморена, защото си спомням какво беше, когато аз действах така. Част от дефиницията на думата доверие е „да разчиташ“, а това означава да се облегнеш и да уповаваш, да вярваш във, да се довериш, да зависиш от или да разчиташ на някого. Когато разчитаме на някого, ние моментално правим товара си по-лек.

Ако се чуете да казвате: „Не мога да продължавам повече така“, това вероятно означава, че вие се опитвате да правите повече от онова, за което сте създадени. Всеки от нас си има лимит, нашите възможности са ограничени. Ние можем да разпознаем какъв е нашият лимит, ако обърнем внимание на нивата си на стрес. Когато нося толкова тежък товар, че непрекъснато съм изтощена, оплаквам се често и обикновено съм кисела, дразня се и нямам търпение с другите хора, аз съм надминала собствения си лимит. Имам нужда от помощ, която да получа от Бога или от някого, когото Бог е определил за това. Имам нужда да разчитам на другите, но е трудно да го направя, ако не зная как да се доверя.

Дали наистина трябва да правим всичко, което правим? Наистина ли ние сме единствените, които можем да направим всичко, което трябва да бъде свършено? Или просто се страхуваме да се доверим на някого друго? Вероятно получаваме нашата идентичност (стойност и ценност) от това, че ние сме „човекът, който върши всичко“. За да

отговорим честно на тези въпроси, трябва да прегледаме и потърсим какво има в душата ни. Ние можем много умело да се скрием от себе си. Колко хора наистина познават себе си и собствените си мотиви, които стоят зад действията им? Страхуваме ли се да попитаме себе си защо мислим, че ние трябва да свършим всичко, тъй като може да не харесаме отговорите, които ще открием? Едно от нещата, които с болка открих за себе си, беше, че чувствах необходимостта да свърша всичко, защото бях един горд човек, убеден, че никой не може да направи това, което трябваше да бъде свършено толкова добре, колкото аз можех да го направя. (Ох, това боли!)

Също така имах корен на отхвърляне в живота си от моето минало и поради това се колебаех да поискам помощ, защото си мислех, че може да бъда отхвърлена, ако го направя. Не е приятно, когато помолиш за помощ, да получиш „не“ за отговор. Като много други, аз се страхувах да погледна под повърхността на живота си, и така продължих да си живея по същия начин – да върша всичко, докато почти не се сринах напълно. Чак тогава най-после помолих Бога за помощ!

Ако чувствате, че сте накрая на силите си, дръжте се и помолете Бог за помощ. Когато помолим Бог да ни помогне, Той обикновено ни дава голяма доза истина, която невинаги е лесно да преглътнем. Истината ни прави свободни, но само ако я приемем и, честно да ви кажа, това обикновено боли.

Не беше лесно за мен да си призная, че бях горда, че ми харесваше да бъда в контрол, да разчитам само на себе си, и че това мое отношение „нямам нужда от никого“ не беше угодно на Бога. Докато Бог ми откриваше тези неща, аз се почувствах сякаш душата ми беше раздрана и отворена, извадена на показ по начин, който ме накара да се чувствам много некомфортно, но истината ме освободи. И тя ще направи същото за всеки, който иска да я приеме.

Сега не само че *не* искам да свърша всичко, аз зная, че не мога да го свърша! В действителност аз никога не бих могла и вие също не можете.

Доверието в Бога е началото на всяко изцеление. Ние трябва да се доверяваме на Неговите пътища, дори ако първоначално ни изглежда, че нещата стават по-зле. Често е трудно да разберем защо изцелението може да боли повече от нашето заболяване, но когато говорим за проблемите на душата, обикновено случаят е такъв.

Доверието в Бога е началото на всяко изцеление.

Душата ми беше болна. Не знаех как да се доверявам. Живеех в страх. Раницата ми беше изцяло натоварена с тежкото ми бреме и я носех непрекъснато. Аз всъщност съм доволна, че мога да се връщам към миналото си, защото това ми помага да видя колко прекрасен е животът ми сега. Когато си спомня натиска, под който живеех, и колко леко и свободно се чувствам сега, аз съм истински изумена от силата и добротата на Бога!

Говоря за състоянието, в което бях, защото мисля, че все още много хора са заседнали в това положение. Моля се, когато хората научат, че някой друг е бил освободен, това да даде на изморената им душа насърчение, че същото може да се случи и на тях, ако те „пуснат миналото и позволят на Бог да влезе” в живота им.

Уповавайте на Бога и разчитайте на Него да ви помогне и да се погрижи за вас! Аз непрекъснато се шокирам, когато се сетя за всички хора в света днес, които си мислят, че нямат нужда от Бога. Ако аз няхах Бог в живота си във всеки един момент, не бих могла да намеря смисъл в нищо. Бог ни е създал да имаме нужда от Него, така че, отделени от Бога, ние никога не бихме могли да живеем наистина добре. Някои хора

може да се самозалъгват, като си мислят, че са постигнали всичко, но техният ден за равносметка също ще дойде. Те в крайна сметка ще стигнат до момент, в който ще изчерпят силите си и да се надяваме, че тогава ще имат достатъчно смирение да поканят Бог в живота си.

Ако вече сте убедени по някакъв начин чрез това поучение какво е да си човек, който разчита на себе си и имате нужда от помощ, просто я поискайте! Бог е най-големият експерт в света по помагането! Святият Му Дух е тук с нас и Неговото име е Помощник (вж. Йоан 14:26). Просто си представете: вие имате божествен Помощник до себе си през цялото време, така че защо да не Му дадете да направи нещо? Вие наистина не трябва да вършите всичко. Истината е, че Исус вече свърши всичко и чрез доверие, вяра и упование в Него вие можете да си отдъхнете с облекчение и да оставите вашето бреме!

Вие можете да бъдете човек, който разчита на Бога, вместо да разчитате само на себе си.

ПЕТА ГЛАВА

Доверявайте се на Бога и вършете добро (първа част)

Доверете се на (уповавайте на, разчитайте на и бъдете уверени в) Господа и вършете добро; така ще наследите земята и със сигурност ще се храните от Неговата върност, и наистина ще бъдете нахранени.

Псалом 37:3 (Разш. Библия)

В този стих от Псалом 37:3 ни е обещано, че ако се доверяваме на Бога и вършим добро, ще бъдем нахранени, но тук не се говори само за това да имаме достатъчно храна, която да ни засити. Това означава, че ние ще се наслаждаваме на щастие, задоволство и удовлетворение в душата си. Ние вероятно искаме някои неща да се променят, но докато чакаме, душата ни може да е удовлетворена в Бога.

Да се доверяваме на Бога е наше голямо преимущество като Божии деца. Това ни позволява да се наслаждаваме на живота си, вместо просто да оцеляваме. Запомнете, че да се доверяваме на Бога е избор, който самите ние правим, но това също е и привилегия. Има и нещо друго, което да добавим към доверието, за да получим цялата полза от него, и това е да „вършим добро“.

Тази глава може да бъде най-важната за вас в книгата. Библейският принцип от Псалом 37:3 ми е помогнал неимоверно много в моя живот и вярвам, че ще е жизненоважен

и за вас.

Да се доверим на Бога означава да възложим грижите си на Него и да откажем да се тревожим или да се безпокоим за каквото и да било, но това не означава, че ние пренебрегваме отговорностите си. Доста често има някакво боговдъхновено действие, което трябва да предприемем, за да получим това, което желаем. Някои хора имат погрешната идея, че да се доверяват на Бога и да чакат Него е пасивно и безучастно като отношение и означава да не правят нищо, докато чакат Бог да направи всичко, но това просто не е вярно. Например някой, който уповава на Бог да му помогне да си намери работа, няма изгледи да получи добър резултат, ако не положи никакви усилия да си потърси.

Павел го е казал много добре в писмото си до Ефесяните. Той казва, че е трябвало те да направят всичко, което кризата изисква, и след това да стоят твърдо на мястото си (вж. Ефесяни 6:13). Виждаме в този стих принципа „доверете се на Бога и вършете добро.” Направете това, което трябва да направите, направете това, което можете да направите, и се доверете на Бог да направи онова, което не можете или не трябва да правите.

Първото нещо, което винаги трябва да правим, е да се доверяваме на Бога за всяка област от нашия живот. Второто е да бъдем готови да направим всяко нещо, което Бог ни показва, че трябва да направим. Аз бях водена да променя начина, по който се моля, когато имам определена нужда. Вместо да кажа: „Аз Ти се доверявам, Господи, да направиш това за мен”, сега казвам: „Господи, аз ти се доверявам да се погрижиш за тази ситуация и ако има нещо, което аз трябва да направя, покажи ми какво е то.” Вие може да обмислите да направите това, освен ако вече не го правите. Мисля че това отношение ни държи в състояние, в което сме наясно,

че имаме нужда да слушаме Бог за всякави инструкции и насоки, които Той би ни дал.

На 1 януари 2015 г. аз написах в дневника си, че се нуждая и силно желая да имам повече енергия. Скоро след това усетих, че трябва да започна да ходя пеша всеки ден. Аз вече тренирах с фитнес инструктор три дни в седмицата, но сега мислех, че трябва да прибавя и ходенето. Уповавах на Бога ежедневно да ми дава желанието и способността да го направя. За няколко месеца вече ходех по пет мили на ден и бях по-енергична от всякога. Станах по-издръжлива физически и бях по-будна умствено. Като бонус също така свалих няколко килограма и, въпреки че това не беше моята основна цел, бях много развълнувана и удовлетворена. Допълнителните кардио-упражнения се оказаха точно това, от което се нуждаеше тялото ми.

Доверих се на Бога да ми даде повече енергия и Той ми възложи да направя нещо, но Той също така ми даде и желанието, и способността да го направя. Ако се доверите на Бога и наистина бъдете готови да направите каквото и да поиска от вас, ви гарантирам, че ще бъдете изумени какъв напредък ще имате в пътя към постигането на мечтите си.

Доверих се на Бога да ми даде повече енергия и Той ми възложи да направя нещо.

Друго нещо, което се случи наскоро, беше свързано с очите ми. Имах изключително сухи очи и понякога чувствах парене, а това можеше да бъде много болезнено. Използвах всички капки за очи, които се препоръчват, имам овлажнител, който включвам да работи в спалнята, и въпреки че това ми помагаше, аз все още страдах. Ставаше особено зле, когато пътувах до различни места със сух климат, което често правя като част от моите отговорности в служението.

Молих се за тази ситуация, както съм правила много пъти преди, и този път усетих, че Бог ми казва да пия повече вода, отколкото обикновено. Аз си мислех, че вече пия много вода! Двама души ми бяха предложили да пия повече вода, но понеже аз си мислех, че вече го правя, отхвърлях техните съвети като неподходящи за моя проблем. Интересно е да отбележим как гордостта на ума може да ни попречи дори да обмислим предложението, което някой прави. Ние би трябвало поне да обмислим съвета, който ни е даден, да го поставим пред Бога и да видим дали ще получим свидетелство на потвърждение в духа си. Бог често ни говори чрез хора, но трябва да бъдем достатъчно смирени, за да ги чуем.

Благодаря на Бога, че никога не се отказва от нас! Въпреки че Той се опита да ми каже какво да направя чрез хората, сега беше достатъчно милостив да ми го каже и лично.

*Благодаря на Бога, че
никога не се отказва от нас!*

Почувствах, че трябва да пия два пъти повече вода от обикновено, особено когато съм на места със сух климат. За да направя това,

трябваше да пия по осем половинлитрови бутилки вода на ден (това са 4 литра вода на ден)! Ами добре – сложих ги на една маса и започнах да пия, и със сигурност състоянието на очите ми се подобри. Те не са в перфектно състояние, но определено са по-добре, отколкото бяха преди. Пиенето на толкова много вода е предизвикателство и аз още не съм успяла да го постигам всеки ден, но зная от опит, че мога да си създам нов навик и докато го правя, това, което сега ми е трудно, просто ще стане част от начина ми на живот.

В друг случай не можех да заспя и след като се въртах и мятах в леглото до малките часове на нощта, попитах Бог какво не е наред. Той бързо ми обърна внимание на един

инцидент предишния ден, когато бях груба и нелюбезна към някого и моментално разбрах, че трябва да помоля Бог да ми прости, и го направих. Също така трябваше и възможно най-скоро да се извиня на човека, към когото бях груба. След това веднага заспах!

Моята цел в живота е да продължавам да се доверявам на Бога и да „върша добро“. Да правим добро означава да правим доброто, което Бог ни води да правим, и да Му се покоряваме незабавно във всичко, което Той ни открива. Има и още един аспект на това да вършим добро, за който искам да говоря в следващата глава, но нека да посветим настоящата глава на това да разберем колко е важно незабавно да следваме водителството на Святия Дух.

Нашият Помощник

Когато Исус се възнесе на небето, Той ни изпрати друг Утешител и Помощник – Святия Дух! Той каза в Йоан 14:16 (Разш. Библия):

И Аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител (Съветник, Помощник, Ходатай, Адвокат, Този, Който ви подкрепя и стои до вас), за да остане с вас завинаги.

Исус изпрати Духа Си да бъде *със* нас и *във* нас по всяко време. Святият Дух е нашият Водач, според Йоан 16:13. Много ми харесва мисълта да имам Свят Помощник, който да ходи заедно с мен през целия ми живот, и се надявам, че тази мисъл ви кара и вас да се развълнувате. Ние никога не трябва да вървим сами или да вършим всичко сами, защото Святият Дух е с нас, за да ни помогне. Той ни води и ни показва какво да правим. Той ни подкрепя и ни дава сили и способности да го направим! Да бъдем сигурни, че зависим от Бога по

всяко време, защото отделени от Него не можем да направим нищо (вж. Йоан 15:5). Когато вложим упованието си в Исус и зависим от Него, това премахва натиска и напрежението от нас.

Ако Бог иска да предприемете специфично действие, може да не разберете толкова бързо точно какво е то. Но ако чакате Бога търпеливо и Му се доверявате, Той ще ви открие Своята воля. Имаше време, в което аз чаках Бог да се погрижи за нещо и почувствах, че моята отговорност е да говоря позитивно за тази ситуация и да Му благодаря предварително за разрешението на проблема. Спомням си няколко пъти, когато Той ни помоли да направим жертва, като дадем дарение, друг път искаше да постим, а в други случаи Той ни инструктира просто да пеем хваление и да чакаме. Не трябва да имаме предубеждения за това как Бог работи и как ни говори, защото Неговите начини са неизброими!

Когато Бог говори (води ни и ни насочва), ние обикновено усещаме силно в сърцето си специфична посока, в която трябва да поемем, или имаме някаква мисъл или идея,

*Бог води тези, които
наистина искат Неговото
водителство!*

която остава. Бог води тези, които наистина искат Неговото водителство! Ние понякога се учим от грешките си, така че, ако направите стъпка на вяра и

откриете, че не сте разбрали правилно какво да направите, не се отказвайте.

Когато правя нещо, което Бог не иска да правя, аз се чувствам неудобно в духа и в душата си. Ако това чувство продължи, аз разбирам, че трябва да поема в друга посока и чакам да разбере каква е тя. Ако правя това, което Бог иска да направя, аз чувствам мир, благодат и радост.

Кой е в контрол на вашия живот? Ако това е Бог, нещата ще се развиват добре, но ако не е, няма да се получат толкова добре.

Каквото ви каже Той, направете го!

Често разказвам историята за млада жена, която дойде при мен в края на една конференция и искаше да говори с мен. През уикенда тя беше прекарала време с няколко други жени, които споделили личните си свидетелства за неща, които Бог им е казал да направят, и как, след като са ги направили, са преживели коренна промяна на ситуацията, от която отчаяно се нуждаели. Тя каза: „Джойс, всичко, което Бог ги водеше да направят, Той разкри и на мен. Но разликата между нас беше, че те направиха това, което Бог им каза да направят, и превъзмогнаха проблемите си, а аз не го направих!“ Да следваме водителството на Святия Дух е ключът към напредъка в живота и към преодоляването на предизвикателствата, с които се сблъскваме.

Не може да бъде по-ясно от това! Има един добър библейски пример в Йоан, втора глава. Майката на Исус искаше чудо на сватбата в Кана, когато беше свършило виното. В 5 стих тя се обърна към слугите и им каза: „Каквото и да ви каже [Исус], направете го.“ Ако не сте дали на Бог пълен контрол върху живота си, имате ли желание сега това да стане вашата нова цел в живота? Ако го направите, никога няма да съжалявате.

Запитайте се искрено и честно: „Аз наистина ли се доверявам на Бога? Направила ли съм това, което ми е казал да направя, или отлагам да Му се покоря, като все още се надявам да получа онова, което искам?“ Възможно ли е за някого да се доверява на Бога, ако не иска да Му се покорява? Не мисля, че е възможно! Това може да звучи малко грубо, но

мисля, че е вярно. Да се доверяваме на Бога не е нищо повече от една духовна идея, освен ако не Му се доверим достатъчно, за да направим това, което Той ни казва да направим, и вероятно да не правим нищо, ако Той изисква това от нас.

Какво, ако Бог поиска от нас да не правим нищо?

Има неща, които Бог ни казва да направим, а има и неща, които Той ни казва да спрем да правим. Имаше време, когато исках съпругът ми да се промени, но Бог ми каза да спра да се опитвам да го променям! Имаше и време, когато исках да променя себе си, но не успях да го направя по никакъв начин, както и да опитвах, колкото и да се борих и каквито и усилия да полагах. Трябваше да чакам от Бога, вярвайки, че Той ще завърши доброто дело, което е започнал в мен (вж. Филипяни 1:6). Аз исках да действам активно и да участвам в неща, които Бог ми каза да спра да правя, а това не ми беше никак лесно.

Има ли нещо, което Бог ви е казал да спрете да правите? Той със сигурност от време на време ме караше да спра да правя разни неща. Все още си спомням как винаги исках да имам последната дума, когато бяхме на различни мнения със съпруга ми, но Бог ми каза да спра да говоря! Обичам да давам мнението си, но доста често Святият Дух ми показва червена светлина, като ми сигнализира да спра да говоря и ми припомня да си мълча.

Аз не искам нито един от вас да се напруга, вършейки делата на плътта, като винаги се опитва да „направи” нещо, което не може да постигне със собствените си сили и способности. Моля ви, разберете, че аз имам предвид да правите това, което Бог ви показва да правите, както и да не правите това, което Той казва да не правите.

Един от моите любими стихове е в Псалом 46:10, където се казва, че ние трябва да мълчим и да знаем, че Той е Бог. Да мълча беше по-трудно за мен, отколкото да действам! Бог иска ние да действаме, но като активно вършим Неговата воля, а не своята собствена.

Докато се доверявате на Бог да се погрижи за ситуация, която сте Му поверили, вие може да усещате в духа си, че Той иска да използвате времето си за молитва да Му благодарите, вместо да изисквате още неща. Много пъти в живота не можете да направите абсолютно нищо, освен да се молите и да чакате. Това е особено трудно, когато молитвената нужда включва нещо, което искате за някой близък. Вашата молитва отваря врата за това Бог да работи в него, но човекът, за когото се молите, все пак трябва да Му позволи Той да работи в него.

Има случаи, когато съм се молила за някого дълго време, и след това не се чувствам водена да продължавам да моля Бог да направи нещо, а по-скоро да Му благодаря, че работи по въпроса!

Силата на покорството

Сравнително редовно говоря с хора, които са объркани и не знаят защо вярата им като че ли не работи. След като прекарам малко време с тях, често пъти мога да видя защо. Те се оплакват, критикуват другите и са негативни! Този вид поведение не е покорство на водителството на Святия Дух. Жизненоважно е за нас да бъдем покорни на Бога като наше отношение.

Ние имаме сила над нашия враг, Сатана, но властта да използваме тази сила идва само чрез нашето покорство към Бога. Исус определено беше силен, но Той също така беше покорен. Писанието казва, че Той беше изключително покорен, дори до смърт, на Него Му беше дадено име, което

е над всяко друго име; при споменаването на Неговото име всяко коляно трябва да се преклони (вж. Филипяни 2:8–10).

Големи пречки за това много хора да видят отговор на молитвите си са гневът и огорчението, които те отказват да пуснат. Въпросът с това да простим на тези, които ни нараняват, и на тези, които смятаме за „врагове“, не може да бъде по-ясно написан в Божието слово. Бог изрично заявява, че когато се молим, трябва да прощаваме на всички за всичко, което имаме срещу тях (вж. Марк 11:25). Следователно, ако мислим, че можем да откажем да прощаваме и все още да виждаме как Бог работи в живота ни, ние се заблуждаваме.

Сега, аз искам да ви уверя, че не казвам, че се спасяваме чрез нашето покорство. Покорството на Христос беше това, което ни осигури спасението. Ние сме спасени чрез Божията благодат, а не чрез нашите собствени дела! (вж. Ефесяни 2:8–9) Въпреки това аз наистина вярвам, че всеки, който получи дара на спасението чрез Христос, ще иска да израства в областта на покорството, защото Го обича.

Родителите очакват децата да им се доверяват и да им се покоряват, така че защо бихме си помислили, че Бог очаква

Малко покорство, смесено с много непокорство, все още води до нещастен живот.

нещо по-малко от нас? Искам да ви насърча да насочите ума си към Бога с доверие по всяко време и да правите това, което Той ви казва (вж. Колосяни 3:2).

Не онова, което правим от време на време, ни носи победа в живота, а това, което правим последователно и старателно. Малко покорство, смесено с много непокорство, все още води до нещастен живот.

Ще се посветите ли да имате по-високо ниво на покорство към Бога? Ако направите такова посвещение, Той ще ви даде благодатта да го изпълните. Има ли области в живота ви, за

които сте наясно точно сега, че трябва да предадете на Бога – не само тревогите и грижите, но също така и поведението, което не е в съответствие с Неговата воля? Може да започнете начисто! Да получите ново начало! Нека викът на сърцето ви постоянно да бъде: „Отче, да бъде Твоята воля, а не моята!”

Сега нека да преминем към втората част на това какво означава да вършим добро, която е толкова вълнуваща, че нямам търпение да я споделя с вас!

ШЕСТА ГЛАВА

Доверявайте се на Бога и вършете добро (втора част)

Да не ни дотяга да вършим добро; защото, ако не се уморяваме, своевременно ще пожънем.

Галатяни 6:9 (РИ)

Вече разбрахме, че „да вършим добро” означава да се покоряваме на Бога и да следваме водителството на Святия Дух. Но в тази глава аз искам специално да наблегна на покорството на Бога и вършенето на добри дела, когато помагаме на хора, които са в нужда.

Апостол Павел казва на галатяните да не се уморяват да вършат добро (вж. Галатяни 6:9). Той ги наставлява да вършат добро на всички хора според случая и възможностите, които им се предоставят, и по-специално на своите по вяра (6:10). Трябва да гледаме на помагането на другите хора в нужда като на възможност да направим добро! Това е възможност за нас да благословим другите и също така самите ние да бъдем благословени. Хората, чиято цел е да помагат на другите, са щастливи хора!

Аз искрено вярвам, че коренът на даването е в доверието към Бога. Ние го правим, понеже Бог ни казва да го правим, и вярваме в Неговото обещание да посрещне нашите собствени финансови нужди. Вършенето на добри дела прави чудесни неща за тези хора, които старателно ги практикуват. В Деяния 20:35 (РИ) се казва: „... По-блажено е да дава човек, отколкото

да получава.”

Когато даваме от това, което имаме, ние получаваме радост в живота си и това ни прави щастливи, докато чакаме Бог да посрещне нашите собствени нужди. Така че, ако се чудите: „Как мога да бъда радостен, когато имам проблеми?“, отговорът е прост – насочете вниманието и ума си извън себе си, като се фокусирате върху това да вършите нещо добро за някого друго. Ние не трябва по цял ден да се фокусираме върху нашите собствени проблеми, за да може Бог да ни отговори. Кажете Му какво искате и от какво се нуждаете и тогава Му се доверете да го снабди, докато вие се фокусирате върху това да вършите добро!

Един от моите любими стихове е в Деяния 10:38. Казва се, че Исус беше помазан със Святия Дух и че „Той обикаляше да прави благодеяния и по-специално да изцелява всички угнетявани и потискани от [силата на] дявола...” (Разш. Библия). Ние сме учени да подражаваме на Неговото поведение и да следваме Неговия пример, и това е един от най-добрите начини, по които можем да направим това. Светът е пълен с хора, които са потискани от дявола и ние сме помазани от Святия Дух да им помагаме, също като Исус.

Всеки път, когато правим добро, ние сеем семе, което ще даде начало на собствената ни жетва. Не правете грешката да мислите, че имате прекалено много собствени проблеми, за да помагате на другите хора. Всичко, до което води този начин на мислене, е да ви държи заложници на собствените ви проблеми безкрайно дълго.

Не правете грешката да мислите, че имате прекалено много собствени проблеми, за да помагате на другите хора.

Един уикенд, когато поучавах по същата тема – доверието в Бога и вършенето на добро – на една от моите конференции,

електричеството спря в цялата област, в която беше и залата. Това се случи около час преди да започне първата сесия, така че трябваше да я отменим и да гледаме как хиляди хора си тръгват. Токът дойде десет минути преди определения край на сесията. Трябваше да изчакаме и да започнем конференцията на следващата сутрин.

Беше нужно да се доверя на Бога, докато аз самата се опитвах да поучавам на конференцията за доверието в Бога! Освен всичко това, с което вече се опитвахме да се справим, от ръководството на залата пуснаха следното съобщение на един билборд отвън: „Конференцията на Джойс Майер се отменя”. Те смятаха, че така ни помагат, но бяха забравили да отбележат, че се отменя само за тази вечер и ще започне отново на следващата сутрин. Представих си, че съм в тази огромна зала и поучавам на празни седалки. Почувствах се направо ужасена в душата си, но продължавах да повтарям: „Господи, доверявам Ти се!” И накрая имахме изключителна конференция. По време на обучението използвах визуален пример, за да помогна на хората да разберат по-добре принципа за доверие в Бога и вършене на добро. Нашият строителен екип направи две шишета за лекарства, които бяха високи приблизително по един метър. Сложихме ги на една маса и им залепихме етикети, на едното: „Доверявай се на Бога”, а на другото: „Върши добро”. На шишетата също така беше написано, че можете да ги пълните отново неограничен брой пъти и че пациентът може да взима лекарството толкова често, колкото му е необходимо. Не е възможно да предозирате с нито едно от двете. Докато поучавах как да се справяме с изпитанията, гоненията и с всякакви проблеми и нещастия, аз казах: „Когато дойдат симптомите, незабавно вземете една доза от *Доверявай се на Бога*, последвана веднага от една доза *Върши добро*”. Този пример изглежда наистина

помага на хората да разберат, че да правим добри неща за другите, докато се доверяваме на Бог да бъде добър с нас, е лекарството, от което се нуждаем за душата си.

Словото на Бога действа като лекарство за душата ни, ако изпълняваме написаното там. Лекарството не може да ни помогне, освен ако не го изпием, и Божието слово не може да ни помогне, ако знаем какво казва то, но не го изпълняваме. Например, ако съгрешите, вие можете да направите това, което хората обикновено правят, и да се почувствате виновни и осъдени или можете да вземете малко от лекарството „Боже, прости ми!“ и то да изцели душата ви. Ако някой ви е наранил или засегнал, вместо да бъдете ядосани и разстроени, можете да вземете здравословна доза от лекарството „Аз ти прощавам“ и да се наслаждавате на деня си. Ако гледаме на Божието слово като на лекарство за нашите души, ние ще намерим помощ за всички проблеми, с които се сблъскваме.

Нека да повтора отново, аз вярвам, че доверието в Бога и вършенето на добро е лекарство за душата ни и силно препоръчвам да вземате толкова, колкото ви е необходимо, толкова често, колкото е нужно. Трябва да ви предупредя обаче, че има странични ефекти! Те са мир, радост, стабилност, увереност и още много награди от небето.

Какво се смята за добри дела?

Да извършим едно добро дело може да бъде толкова просто, колкото да направим комплимент или да изслушаме някого, който е наранен. Това също така може да включва да даваме от времето си или от финансите си, за да помогнем на някого в нужда.

Библията е изпълнена със стихове за помагане на бедните и нуждаещите се и затова как да насърчаваме хората, които

са наранени и страдат. Всъщност се казва, че ние трябва да „търсим“ да правим добри дела и да действаме, водени от милосърдие. Това означава, че ние самите търсим начин да помагаме на другите.

Внимавайте никоой да не връща на никого зло за зло, но винаги търсете да показвате милост и се стремете да вършите добро един на друг и на всички.

1 Солунци 5:15 (Разш. Библия)

Искаш ли да бъдеш полезен в този свят и да живееш с цел, която те удовлетворява? Чарлс Дикенс казва: „Никоой човек, който прави бремето на другите по-леко, не е безполезен в този свят.”⁴

Бог ни инструктира не само да помагаме на наранените хора, но и да благославяме враговете си! Защо трябва да правим това? Защото побеждаваме злото с добро (вж. Римляни 12:21). На нас ни е дадено тайно оръжие, което работи като по чудо, когато дойде бедата, когато хората ни нараняват или когато имаме лични нужди – и това е *да вършим добро!*

Едно от първите неща, които трябва да направим, когато някой ни нарани или се отнася с нас несправедливо, е да се молим за него. Как трябва да се молим? Помолете Бог да му прости и да му отвори очите, така че той да може да види как поведението му не е угодно на Бога. Ако този човек не е спасен, тогава се молете за неговото спасение. Като правите това, ще се освободите от тормоза да му бъдете ядосани и да се измъчвате от онова, което ви е причинил. Вие може да не се чувствате по-различно и отношението ви да не се промени веднага, но е много трудно да останете ядосани на някого, за когото се молите редовно.

Ние трябва да се предаваме на това да вършим добри

дела по всяко време, но има едно изкушение – да се затворим в себе си и да спрем да протягаме ръка към хората, когато сме наранени. Това е голяма грешка. Винаги е важно да правим добро, но е особено важно, когато самите ние имаме проблеми. Исус беше изправен пред непоносимо тежка смърт и, въпреки това, Той продължи да бъде добър с другите, като молеше Бог Отец да прости на тези, които Го разпъваха и като утеша престъпника, който беше разпънат заедно с Него и молеше за помощ (вж. Лука 23:32–43). Не знам за вас, но когато аз имам собствени проблеми, често ми е трудно да не бъда нацупена и кисела към другите хора. Обаче съм разбрала през годините, че това е най-подходящото време да се упражняваме да бъдем мили и да вършим добро. Когато нямаме никакви проблеми, не е трудно да се отнасяме мило с другите, но когато сме наранени и ни боли, се изисква голямо усилие и дисциплина да се доверяваме на Бога и да продължаваме да вършим Неговата воля.

Обичам Псалом 37 и си го чета често. Стихове 1–5 ни дават такава мъдрост: не се страхувай или не се тревожи и не се притеснявай поради тези, които вършат зло, защото Бог ще се справи с тях на Неговото собствено време. Докато чакаш, довери се на Бога и върши добро. Наслаждавай се и се весели в Господа и Той ще ти даде желанието на сърцето ти. Предай на Господа пътя си и Той ще извърши очакването ти.

Това не е просто група от стихове, които можем да си четем, за да се почувстваме добре. Те ни дават инструкции, които да следваме. Когато правим това, не само че накрая нуждите ни ще бъдат посрещнати, но можем да бъдем добър пример за хората, които не познават Бога.

Чрез добрите ни дела светът ще разпознае, че принадлежим

Чрез добрите ни дела светът ще разпознае, че принадлежим на Бога.

на Бога (вж. 1 Петрово 2:12).

Най-голямата заповед

Въпреки че всяка заповед от Бога е голяма и важна, Исус каза, че най-голямата или най-важната от всички е да ходим в любов – ние сме призвани да обичаме Бога и да обичаме хората, както обичаме себе си (вж. Матей 22:36–39). Той също каза, че чрез тази любов светът ще познае, че ние сме Негови ученици.

Нова заповед ви давам: да се обичате един друг. Точно както Аз ви възлюбих, така и вие трябва да се обичате един друг.

По това ще познаят всички [хора], че сте Мои ученици, ако се обичате един друг [ако продължавате да показвате любов помежду си].

Йоан 13:34–35 (Разш. Библия)

Ние не можем да обсъждаме любовта, без да говорим за вършенето на добри дела, защото тя се проявява по този начин. Любовта не е просто теория или поучение, което прави проповедта трогателна; тя е истинска и практична. Любовта може да бъде видяна и почувствана и тя има чудотворна сила да променя живота на хората.

Любовта търси начин да постигне съгласие; тя не търси неща, за които да спори.

Светът се съмнява в нашето свидетелство, поради цялото разделение помежду ни. Ако църквата можеше някога да се обедини, нашето свидетелство би било неоспоримо! Любовта търси начин да постигне съгласие; тя не търси неща, за които да спори.

Семейство, което е в съгласие, е много силно! Дейв и аз се научихме отрано в нашето служение, че не можем да бъдем

успешни, когато имаме несъгласие и гняв в сърцето си. Ние старателно и усилено сме работили да държим несъгласието далеч от живота си и лично сме се убедили в силата, която мирът и единството носят.

Не участвайте в никакви конфликти в семейството, дома си, квартала, църквата или мястото, където работите. Достойно е за човек да избягва споровете и да пренебрегва обидите (вж. Притчи 19:11). Когато почитаме Бога, като ходим в Неговите пътища, Той ни почита открито в живота ни.

Ходенето в любов ще изисква от нас ежедневно да правим избор, който ще ни помогне да живеем неподвластни на емоциите си. Не можем да правим всичко, което „чувстваме“, че ни

Любовта не е чувство, което изпитваме, а избор, който правим за това как ще се отнасяме към хората.

се прави, и в същото време да се покоряваме на тази заповед. Аз невинаги мога да „чувствам“, че искам да отделям време да бъда мила с някой друг човек, но всеки път, когато го правя, ходя в любов. Любовта не е чувство, което изпитваме, а избор, който правим за това как ще се отнасяме към хората.

Един стих, който ми помага да продължа да ходя в любов, е в Матей 7:12 (Разш. Библия):

И така, всяко нещо, което желаете да правят
човеците на вас и за вас, така и вие правете
същото на тях и за тях, защото това е същината
на (това обобщава) закона и пророците.

Лесно е да видим, че ако винаги се отнасяме с другите по начина, по който ние бихме искали те да се отнасят с нас, нашето поведение ще се промени. Това са прости инструкции, които можем да приложим в ежедневието си. Когато се появи ситуация, в която е трудно да се отнасям

с някого добре, просто се запитвам: „Какво бих искала да направи този човек за мен, ако аз бях тази, която се нуждае от милост?“

Дните ни обикновено са изпълнени и с малки раздразнения. Може да чакаме за определено паркомясто в препълнения с хора мол и някой бързо да влезе на това място, преди ние да стигнем дотам. Моментално се чувстваме раздразнени и вероятно дори ядосани, че те са постъпили толкова грубо. Ние дори може да се разкрещим или да натиснем клаксона, или да направим други неща, които не са богоугодни, но нито едно от тях няма да ни помогне да се почувстваме по-добре, а също така то ни принизява до тяхното ниво. Бог ще ви благослови по някакъв начин, ако Му се доверите и продължите да вършите добро!

Започнете да виждате всички тези раздразнения и неприятни случки като възможност да показвате любов, вместо да им позволявате да ви ядосат.

На нас ни е дадена чудесна дефиниция за поведението на любовта в 1 Коринтяни 13:4–8. Моля ви, отделете време да прегледате всяка една от точките и се запитайте дали не трябва да израснете в някоя от тези области:

- Любовта дълго издържа и търпи, и е милостива.
- Любовта никога не завижда, нито кипи и прелива от ревност.
- Любовта не се хвали и не е тщеславна, и не се държи гордо и надменно.
- Любовта не се гордее (не е арогантна и на се надува от гордост).
- Любовта не е груба (невъзпитана) и не се държи неприлично.
- Любовта не настоява за собствените си права или за

собствения си начин, защото не търси своето.

- Любовта не се раздражнява, не е капризна или възмутена и обидена.
- Любовта не държи сметка за злото, което са ѝ причинили, и не обръща внимание, и не държи сметка за причинената ѝ несправедливост.
- Любовта не се радва на неправдата, а се радва, когато правото и истината надделят.
- Любовта търпи и понася всичко, което се случва.
- Любовта винаги вярва в най-доброто за всеки човек.
- Любовта никога не спира да действа и не се отказва; тя винаги е изпълнена с надежда и търпи всичко, без да отслабва.
- Любовта никога не отпада, тя не се проваля.

Да помагаме на бедните

Библията говори много за помагането на бедните и има някои чудесни обещания за тези, които им помагат. Ето едно от тях:

Който показва милост към бедния, заема на Господа
и Той ще му върне обратно това, което е дал.

Притчи 19:17 (Разш. Библия)

Апостол Яков казва, че „външното религиозно поклонение [благочестие, което се изразява във външни действия]... е това: човек да посещава и да помага, и да се грижи за сираците и вдовиците в техните страдания и нужди...” (Яков 1:27, Разш. Библия). Истинското благочестие трябва винаги да се изразява с външни действия, защото автентичното християнство засяга не само сърцето на човека, но и поведението му. Бог е даващ и всеки, който има взаимоотношения с Него, също ще иска да дава. Святият Дух е Помощник и всеки, изпълнен със Святия Дух, също ще иска да помага.

Това може да бъде едно полезно упражнение, ако се запитаме: „С какво аз помагам на някой друг?“ Можете ли да се сетите за последния човек, на когото сте помогнали? Разбира се, ние обикновено помагаме на семействата си в ежедневието или раздаваме подаръци за Рождество, но аз имам предвид нещо повече. Аз говоря за това да живеем, за да даваме. Радостният и изпълнен със смисъл живот не се състои в това, което вземаме, а в онова, което даваме. Колко души познаваме, които се нуждаят от помощ, но

Радостният и изпълнен със смисъл живот не се състои в това, което вземаме, а в онова, което даваме.

въпреки това ние дори не сме си помислили да бъдем този, който ще им помогне? Когато започнем да си задаваме такива трудни въпроси, ние може да

открием, че отговорите вероятно ще ни разочароват. Обаче, когато се разочаровам от себе си, аз винаги мога отново да „се очаровам“ – да се променя и да започна да върша правилното нещо.

Искам да ви насърча да се стремите целенасочено да помагате на хора в нужда. Търсете такива хора и намерете някакъв начин да им помогнете. Лесно е да си намираме извинения и да не правим нищо, но това не е правилно поведение за един християнин. Ето някои от извиненията, които съм използвала в миналото или съм чувала другите да правят:

- „Аз съм прекалено зает.“
- „Техните проблеми са поради техните собствени грешки, те сами са си виновни.“
- „Имам си свои собствени проблеми.“
- „Не искам да се забърквам в това.“
- „Не знам какво да направя.“

Вместо да си намираме причини, поради които не можем да помогнем, защо не започнем целенасочено да търсим начин, по който да помогнем? Сигурно познавате някого с нужда, която вие не можете да посрещнете сами, но вероятно можете да бъдете този, който да организира група от хора, които да работят заедно, за да помогнете на човека. Най-малкото, което всеки от нас трябва да направи, е да се моли и да търси Бог да му открие нещо, което Той би искал да направи, за да помогне на хората, за които знае, че са наранени и са в нужда. Никога не забравяйте, че всеки път, когато направите нещо мило за някого, вие също така помагате и на себе си.

Наскоро три жени посетиха нашата конференция и ме чуха да говоря за нуждата да помогнем да се изкопаят кладенци в страни от третия свят, където хората нямат достъп до вода и им се налага да пътуват с часове, а понякога и по цял ден, за да се сдобият с вода, и когато направят това, тя обикновено е мръсна и пълна със зарази. Ние имахме привилегията да снабдим седемстотин такива кладенци и видяхме как това промени живота на цели села.

Тези три жени пожелаха да направят нещо, така че те събраха двадесет и едно семейства заедно и организираха голяма гаражна разпродажба. На следващата конференция, която посетиха, те донесоха дарение от над две хиляди долара, за да помогнат да се изкопае кладенец и да се построи църква до него. По този начин ние снабдяваме с естествена вода и с водата на Словото – и двете носят живот!

Давайте и ще ви се дава: добра мярка – натъпкана,
стръскана, препълнена – ще ви дават в пазвата; защото,
с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмерва.

Лука 6:38 (РИ)

Не вярвам, че нашият мотив да даваме трябва да бъде, за да получим нещо в замяна. Ние трябва да даваме поради желанието си да помогнем на другите, но Божието слово ни обещава, че когато го правим, то ще се върне преумножено по много начини.

Йов направи едно много радикално изявление. Той каза, че ако не е използвал ръката си, за да помага на хората в нужда, то тя може да се пречупи от лакътя (вж. Йов 31:16–22).

Този пасаж от Словото, за който говоря, имаше голямо въздействие в собствения ми живот и аз се моля да отделите време да го прочетете няколко пъти, преди да продължите напред. Вие и аз имаме силата да облекчаваме страданието на хората и не трябва да пропускаме нито една възможност да правим това. Джон Бъниан е казал: „Все едно не сте живели днес, ако не направите нещо за някого, който не може да ви се отплати за това.”⁵

Накарайте Бог да се усмихне

Изумително е да мислим, че можем да накараме Бог да се усмихне, но Писанието казва, че можем. Давид се молеше с тази молитва: „Усмихни ми Се, на мен – Твоя слуга, и ме научи да живея по правилния начин” (Псалом 119:135, MSG*). Когато вършим Божията воля, Той се усмихва! Мисля, че Той се усмихва дори повече, когато нашето покорство включва помагането на други хора, защото, когато го правим, ние подражаваме на Него. Чух моя син да казва за децата си: „Те ме виждат да правя това и после ме имитират.” Когато ми казва това, той обикновено се усмихва!

Всеки път, когато вие зарадвате някого и той се усмихва, мисля че и Бог също се усмихва!

* Бел. пр. – превод от англ. The Message Bible.

По всяко време

Доверявайте се, уповавайте, разчитайте и имайте увереност в Него, всички хора, по всяко време; изливайте сърцата си пред Него. Бог е прибежище за нас (крепост и висока кула). Села [направете пауза и спокойно помислете за това]!

Псалом 62:8 (Разш. Библия)

Има седемдесет и един стиха в книгата Псалми и три стиха в книгата Авакум, където се среща думата „села”. Тъй като стихът по-горе за доверието в Бога по всяко време е един от седемдесетте и четири стиха в Библията, където се използва тази дума, си мисля, че трябва да спрем за достатъчно дълго време, за да осъзнаем, че Бог казва: *Този стих е много важен и вие трябва да направите пауза и да размишлявате върху него.*

В първите години на моя път с Бога аз се фокусирах върху това да Му се доверявам да ми помага всеки път, когато имах проблем, с който чувствах, че не мога да се справя. Но след няколко години започнах да осъзнавам, че нямам способността да направя каквото и да е без Него, така че сега се фокусирам върху това да се науча да Му се доверявам по всяко време. Начинът, по който правя това, е като живея с отношение на доверие, че Бог е моят помощник. Много са малко дните, в които да не казвам по няколко пъти на ден: „За всичко ти се доверявам, Господи.” Да изповядаме доверието си в Бога е форма на хваление. Аз се доверявам на Бога за специфични неща, за които съм наясно, че се случват

в живота ми и в живота на други хора, но също така Му се доверявам и за „всичко останало“, за което все още не съм наясно.

Глупаво е да чакаме да възникне някакъв спешен случай или да се изправим пред сериозен проблем, за да решим да се доверяваме на Бога. Можем да живеем с отношение на доверие и когато го правим, ние ходим чрез вяра. Това не ни гарантира, че няма да имаме никакви проблеми в живота, но показва, че ние уповаваме на Бог да ни помогне да преминем през трудностите, дори ако Той избере да не ни избави от тях.

В Гетсиманската градина Исус беше наясно за трудността, страданието и изкушението, с които Той и Неговите ученици щяха да се сблъскат. Той каза на учениците: „Молете се да не паднете в изкушение“ (Лука 22:40), но те предпочетоха да спят. Писанието заявява, че бяха заспали от скръб (вж. Лука 22:45). Вероятно те бяха изтощени от безпокойство и страх или вероятно заспиването беше техният начин да избегнат проблема. Но Исус прекара това време, като усърдно се молеше. Той предварително се довери на Своя Баща или да премахне идващото страдание, или да Му даде силата да премине през него.

Исус остави Бог да направи избора. Вместо да моли за Своята собствена воля, Той заяви какво би искал да получи, но завърши молитвата си с думите: „Обаче не Моята воля, а [винаги] Твоята да бъде“ (Лука 22:42, Разш. Библия). След като Исус направи това, беше изпратен ангел от небето, за да Го подкрепя духовно! (вж. Лука 22:43.)

Нашият небесен Отец е не само наш Избавител, но и Този, Който ни подкрепя и ни дава сили! Ако не ви даде избавление веднага, Той ще ви подкрепи и ще ви даде сили, когато имате желание да бъдете търпеливи и да продължите да Му се доверявате за правилното нещо на правилното време.

Ако има области в живота ни, за които знаем, че са ни слабост, би било мъдро да продължаваме да се доверяваме на Бог да ни помогне да избягваме изкушението в тях, вместо да чакаме, докато затънем в проблемите.

Една от моите слабости в продължение на много години беше да говоря прекалено много или да дърдоря неща, без да мисля. Това, разбира се, доста често причиняваше проблеми. Аз често се моля сутрин, преди да започна да говоря на другите хора, Бог да ми помогне да бъда добър слушател и да използвам мъдрост във всичко, което казвам.

По този начин аз не чакам, докато причиня проблеми, а след това да се справям с последствията. Аз се моля Бог да ме предпази от това да се поддавам на изкушението, когато дойде. Едно от най-мъдрите неща, които можем да направим, е да знаем какви са нашите слабости и да уповаваме на Бог да ни даде сили да не им се поддаваме. Петър щеше да постъпи много по-добре, ако имаше мъдростта да направи това.

Едно от най-мъдрите неща, които можем да направим, е да знаем какви са нашите слабости и да уповаваме на Бог да ни даде сили да не им се поддаваме.

Исус предупреди Петър, че Сатана щеше да го изкуши много жестоко, но вместо да помоли Исус да му помогне, Петър си мислеше, че е толкова силен, че е невъзможно за него да се провали. Прегледайте внимателно тези стихове и се уверете, че отношението, което Петър показва, никога няма да бъде вашето отношение:

„Симоне, Симоне (Петър), слушай! Сатана ви изисква прекомерно [всички вас] да му бъдете дадени [извън силата и защитата на Бога], за да ви пресека [всички вас] като жито, но Аз се молих специално за теб [Петър], да не

отслабне твоята [собствена] вяра; и когато ти самият се обърнеш, подкрепи и утвърди братята си.”

А [Симон Петър] Му каза: „Господи, готов съм да отида с Теб и в тъмница, и на смърт.”

Лука 22:31–33 (Разш. Библия)

След това Петър се отрече от Христос три пъти (вж. Лука 22:55–61)! Може би, ако беше осъзнал човешките си слабости и бе помолил Исус за цялата помощ, която бе възможно да получи, той щеше да бъде по-силен. Исус не искаше да го избави от изкушението, а искаше той да мине през него успешно, за да има достатъчно опит и да може да помага на другите. Но Петър очевидно мислеше, че е над тези неща и няма да се изкуши. Това беше голяма грешка и би било грешка за всеки един от нас да мисли по този начин. Да мислим по-високо за себе си, отколкото трябва да мислим, не е мъдро и това отваря вратата за нашето падение (вж. Римляни 12:3). Бог ни обича прекалено много, за да не се справи с гордостта ни, така че можем да се научим изцяло да зависим от Него.

Павел ни учи да се молим по всяко време, при всеки случай, във всеки сезон от живота (вж. Ефесяни 6:18). Винаги когато го правим, това показва, че имаме доверие в Бога.

Отделете време да разберете какви са вашите слабости и се уверете, че се доверявате на Бога по всяко време да ви подкрепя в тях. Ето какво е Божието обещание за нас:

В деня, когато извиках, Ти ме послуша; подкрепил си ме със сила (мощ и непреклонност към изкушението) вътре дълбоко в моята същност.

Псалом 138:3 (Разш. Библия)

Вероятно чувствате, че сте се молили на Бог да ви помогне да се съпротивите на изкушението, а все още му се предавате.

Понякога и аз съм се чувствала така, но ако продължите да се доверявате на Бога, с времето вие ще ставате все по-силни и по-силни. Прибавете към доверието си усърдно изучаване на Неговото Слово, за да получите най-добрите резултати. Яков казва, че Словото съдържа силата да спаси душите ни (вж. Яков 1:21).

Когато се моля Бог да ми помогне да контролирам думите, които изговарям, аз цитирам различни стихове от Писанието, които съм изучавала, за думите от устата ни. Молитвата ми звучи по следния начин:

„Отче, помогни ми днес да говоря само подходящите думи, които имат стойност. Помогни ми да бъда добър слушател и да мисля преди да говоря. Искам моите думи да Те прославят и да бъдат за благословение на онези, които ги чуват. Имам нужда от Тебе, Господи. Аз съм нищо без Теб. Подкрепяй ме и ми давай сила във всичките ми слабости.”

След това се моля и изповядвам Словото, защото Исаия казва, че ние трябва да напомняме на Бога Неговото Слово (вж. Исаия 43:26). Бог със сигурност не забравя Словото Си, така че защо трябва да Му го напомняме? Ето някои от причините за това:

- Когато напомняме на Бога за Неговото Слово, това показва, че ние напълно се доверяваме на Него и на Неговите обещания.
- Има много силно въздействие да говорим Словото на глас, защото това е мечът на Духа, който е едно от нашите оръжия за духовно воюване.

(вж. 2 Коринтяни 10:4–5; Ефесяни 6:17)

- Говоренето на Божието слово помага да продължи процесът на обновяване на ума ни (вж. Римляни 12:2). Това е част от процеса на размишляване върху Божието слово и в Писанието ние често сме насърчавани да правим точно това.

Ето три от моите любими стихове относно думите на устата, които често включавам в молитвите си:

Господи, постави стража на устата ми;
пази вратата на устните ми.

Псалом 141:3 (Разш. Библия)

Нека думите на устата ми и размишленията на сърцето ми да бъдат угодни пред Тебе, Господи, моя [твърда, непроницаема, здрава] Канара и мой Избавител.

Псалом 19:14 (Разш. Библия)

Смърт и живот има в силата на езика и тези, които му се предават и го обичат, ще ядат плодовете му [за смърт или за живот].

Притчи 18:21 (Разш. Библия)

Вие можете да използвате същата идея и да се молите, и изповядате Божието слово във всяка област от живота ви, в която имате нужда от помощ. Гневът ли е вашата слабост? Преляждането? Егоизмът? Каквото и да е, мога да ви гарантирам, че за това има стихове, които са обещания в Божието слово. Използването на библейски програми, които са леснодостъпни и са на разположение в наши дни в интернет, прави това много лесно. Също така, настойчиво ви моля и ви предизвиквам да запомните, че не това, което правим правилно веднъж или два пъти, ни носи победа в

живота. Бъдете посветени да продължавате да уповавате на Бога и на Неговото Слово на първо място и най-важното – *по всяко време* – и своевременно ще видите промяна.

Постоянно удовлетворение

Ако се доверяваме на Бога по всяко време, тогава много естествено е това да означава, че ние се доверяваме на Бога за неща, които не разбираме и които не изглеждат справедливи също толкова, колкото и за всичко останало. Едно нещо е да се доверяваме на Бога, когато получаваме каквото искаме, но съвсем друго е да Му се доверяваме, когато не го получаваме. Вярвам, че нашата цел като християни трябва да бъде да можем да кажем заедно с апостол Павел: „Научих се как да бъда доволен... в каквото състояние и да се намирам” (Филипяни 4:11, Разш. Библия). Павел казва, че се е научил как да бъде удовлетворен до степен, в която не се притеснява от никакви обстоятелства – и в изобилие, и в нужда (вж. Филипяни 4:11–12).

Едно нещо е да се доверяваме на Бога, когато получаваме каквото искаме, но съвсем друго е да Му се доверяваме, когато не го получаваме.

Да бъдем доволни не означава, че никога не искаме да виждаме промяна или че не очакваме по-добри неща, а че не позволяваме на нещата, които искаме и все още нямаме, да ни откраднат радостта и удовлетворението от това, което имаме в настоящето.

Живях доста години, които бяха изпълнени с много притеснения и стрес, и коренът на проблема беше, че аз не се радвах и наслаждавах на този етап от живота си, в който се намирах по пътя към мястото, където отивах. Бог е изцяло за прогреса и растежа, но дори повече от това – Той е за мира!

Размишлявайте върху този стих от книгата Еклисиаст:

По-добре е да гледаш нещо с очите си
[удовлетворението от това, което ти е на разположение],
отколкото копнежът по блуждаещо желание.
Това също е преследване на суета (празнота,
измама и безполезност) и гонене на вятър!

Еклисиаст 6:9 (Разш. Библия)

Авторът (за когото се твърди, че е Соломон) казва, че това е суета (безполезна и безмислена) – да желаем толкова силно онова, което нямаме, че то да ни попречи да се наслаждаваме на това, което имаме.

Павел се бе научил да бъде доволен, независимо дали е получил това, което иска, или не. Това трябва да бъде и нашата цел. Да бъдем доволни и благодарни само когато нещата стават по нашия начин е много детинско и изобщо не показва духовна зрялост. Като родители ние коригираме децата си за такъв вид незряло поведение. Ние им напомняме за всичките им благословения и им казваме да бъдат благодарни за това, което имат. Вероятно е добре и да помним, че трябва да им даваме пример за подражание, който да следват, с начина, по който се държим, когато не получаваме това, което искаме. Да се доверяваме на Бога е лесно, когато всичко върви по нашия начин; обаче тази книга е за това да се научим да се доверяваме на Бога *по всяко време*.

За да бъдем доволни, когато животът ни наранява или когато трябва да чакаме и не разбираме защо, се изисква да вярваме, че Бог е добър и че Неговите пътища са различни от нашите. Това, което аз бих направила за себе си, може да не е най-доброто за мен. Сигурна съм, че усещането би било хубаво и изглежда е добро за момента, но ще ми помогне ли дългосрочно в бъдеще? Ако получавам нещата по моя

начин през цялото време ще ми помогне ли да бъда по-малко егоистична, по-любяща, по-разбираща и по-състрадателна към другите, когато са наранени и ги боли? Не, не би ми помогнало! Единственият начин наистина да се отъждествиш с другите е да имаш някакъв опит да се справяш с такива неща, с каквито и те се справят. Ние не трябва да преминаваме през всичко, което другите преживяват, за да им помогнем, но ние не можем да разберем разочарованието или емоционалната болка, или физическата болка, или всяка друга трудност, ако никога не сме я преживели.

Ние се обръщаме към Исус в болката си, защото е Първосвещеникът, който разбира нашите слабости и недостатъци. Как може Той да разбере? Той разбира, защото беше изкушаван във всичко също като нас и въпреки това никога не съгреси (вж. Евреи 4:15). Лесно е за нас да отидем при Исус за помощ, защото вярваме, че Той ни разбира! Той познава болестите и скръбта, болката и отхвърлянето. Също както ние можем да отидем при Исус, би трябвало да искаме да бъде лесно и за другите хора да дойдат при нас със същата увереност и да вярват, че ние ще ги разберем.

Докато минаваме през различни неща в живота, тези преживявания ни екипират да бъдем използвани от Бога, за да утешаваме и насърчаваме другите, които са в нужда. Ние не можем (и вероятно няма) винаги да разбираме Божиите пътища (вж. Исаия 55:9), но можем да Го почитаме, като продължаваме да вярваме, че Той е добър и че Неговите пътища винаги са правилни!

Доверието изисква търпение

Доверието в Бога винаги изисква търпение, защото Бог не работи по нашето разписание. Търпението ни позволява да се наслаждаваме на живота, докато чакаме! Може да ни е

трудно да разберем защо Бог не прави нещо, което знаем, че лесно би могъл да направи, ако иска, а когато това се случва, Той, разбира се, има Своите основания. Те може да бъдат да изпита нашата вяра или да я разшири, така че да се увеличи

Търпението ни позволява да се наслаждаваме на живота, докато чакаме!

нашата способност да живеем чрез вяра. Причината може да бъде, че Бог иска да направи нещо по-добро от това, което ние искаме, или нещо по-добро от

това, с което в момента имаме способността да се справим. Всички тези причини (и много други) са възможност за нас да останем спокойни и да имаме мир в душите си, като се доверим на Божия суверенитет, на Неговата доброта и на Неговата мъдрост.

Търпението обикновено не е такъв плод на Духа, от който е лесно да имаме в изобилие в живота си. Откривам, че имам търпение в някои области, а нямам в други и със сигурност все още израствам в търпение. Ние всички чакаме за нещо, така че чакането не е въпрос на избор, но това как се държим и отношението, което имаме, докато чакаме, е наш избор. Плодът на търпението е дефиниран отчасти в речника на Вайн (*Vine's Expository Dictionary*) като плод на Духа, който расте само при изпитания. Ох! Не искате ли дефиницията да звучеше по-различно? Знаем, че аз бих искала!

Иска ми се да мога само да се помоля за повече търпение и Бог просто да го излее в мен, но не става по този начин. Ние имаме плода на търпение в нас, като Божии деца, но той трябва да се развива и да му позволим да работи вътре в нас, така че да се прояви външно. Трябва да бъде повече от една духовна теория или идея – истинското търпение се проявява в нашите ежедневни ситуации. Ние имаме нужда от търпение, особено когато трябва да чакаме за нещо, което

искаме да стане веднага!

Независимо дали чакаме на опашка на пазара, или чакаме в задръстването, дали чакаме някого, който е закъснял за среща, или чакаме Бог да отговори на молитвите ни, ние определено имаме нужда от търпение в този живот, ако искаме да имаме мир и да се наслаждаваме на живота си. Свети Августин казва: „Търпението е другар на мъдростта.“⁷⁶ Търпението може да изглежда горчиво и кисело, но плодът му е сладък.

Доста често причината, поради която Бог изисква от нас да чакаме, е че Той използва нашите трудности, за да изработи търпение в нас. Да се научим да бъдем търпеливи е толкова важно за Бога, че Той се въздържа от това да даде на децата Си нещата, които искат, незабавно. Това е нещо, което много родители трябва да научат. За съжаление, нашият свят е изпълнен с хора, които не са били научени на този много важен принцип в живота си и сега те изискват да получат незабавно удовлетворение. Желанието за моментално удовлетворение ни кара да вземаме много решения, които изобщо не са мъдри. Например някои хора затъват в дълбоки дългове, което причинява голям стрес в живота им. А други се женят за погрешния човек, защото следват необузданите си емоции. Неправилното вярване, че трябва да получим удовлетворение веднага, подхранва един нещастен живот и много лоши мотиви, също както и грешни решения.

Познавайки природата на Бога, аз се съмнявам, че Той би държал някого да чака, освен ако не знае, че това ще бъде най-доброто за него. За нас е трудно да повярваме, че чакането е добро за нас, но това се дължи на погрешно обучение и на естеството на плътта. Чакането е нещо добро – то ни прави по-благодарни, когато най-накрая получим каквото искаме.

Нетърпението ни потиска и прави живота ни напрегнат,

но когато имаме доверие в Бога, докато чакаме, то премахва този натиск и ни позволява да чакаме с отношение, което прославя Бога. Ползата от доверието е нещо наистина красиво. Когато вярваме, че Бог се грижи за нещо, което ни притеснява, това ни освобождава да се съсредоточим върху други неща, които ще дадат добър плод. Доверието помага за добро здраве и дълъг живот и аз вярвам, че дори ни помага да бъдем по-сговорчиви и хората да могат по-лесно да се разбират с нас. Доверието премахва притеснението и стреса от живота ни, а това са два от основните източници, които ни правят кисели, нацупени и раздразнителни с другите хора. Ние не искаме непременно да нараняваме хората и да се отнасяме с тях нелюбезно, но когато душите ни са изпълнени с объркване и несигурност, ние просто сме по-фокусирани върху това как *се чувстваме*, отколкото върху това как се отнасяме с другите. Често ние дори не осъзнаваме колко сме груби и безчувствени, но хората го усещат и те в крайна сметка ще започнат да ни избягват, ако ние продължаваме да ги тормозим.

Аз безкрайно много се възхищавам на това, че имам привилегията да се доверявам на Бога! И също така напълно презирам това да се безпокоя, да се страхувам, да съм раздразнена и да съм претоварена със стрес! Ако в момента вземате решение по кой път да тръгнете в настоящата си ситуация и как да подходите към живота си, аз мога да ви гарантирам, че да се доверите на Бога е най-добрият избор.

Ако Бог е добър, защо хората страдат?

Понеже смятам, че сегашните временни страдания не заслужават да се сравняват със славата, която ще се открие в нас.

Римляни 8:18 (ББЛ)

Темата за страданието е една от най-трудните за поучение, затова аз подхождам към нея с много молитва и бих искала да започна, като кажа, че по никакъв начин не чувствам, че имам всички отговори. Обаче не мога да напиша книга за доверието в Бога, ако не засегна тази тема, защото един от най-често задаваните въпроси е: „Ако Бог е добър, защо хората страдат?”

Като християни ние не си задаваме въпроса защо невярващите страдат – в края на краищата, ако някой не вярва в Бога, вероятно можем да разберем тяхното страдание. Така че нашият въпрос става: „Защо християните страдат?” Ние сме научени да вярваме, че Бог ни обича и иска да имаме мирен и радостен живот и това е така, но Той също така ни учи, че ние можем да го имаме и по време на страдания.

Чувам въпроси като:

- „Бог ли причинява страданието?”
- „Бог допуска ли страданието?”
- „Ако Бог е суверен, тогава защо не спре страданието?”
- „Защо Той позволява глада, малтретирането, болестите

и хиляди други състояния, които причиняват страдание?”

- „Защо децата понякога страдат и се разболяват от рак?”
- „Защо добрите хора понякога умират млади?”
- „Защо си загубих работата и цялата пенсия?”
- „Защо Бог не направи нещо по въпроса с глада или с геноцида?”

Аз със сигурност знам, че Бог е добър, така че избирам да се фокусирам върху това, вместо върху нещата, които не разбирам напълно.

Въпросът „защо” почти може да докара човек до лудост, ако не приеме, че невинаги ще има отговор. Ако аз трябваше да отговарям на тези въпроси, бих започнала, като просто кажа: „Не знам”. Аз *със сигурност*

знам, че Бог е добър, така че избирам да се фокусирам върху това, вместо върху нещата, които не разбирам напълно. Вярвам, че когато сме абсолютно сигурни в Божията доброта и благост, това ни помага да се справим с личните си страдания и със страданията около нас, без да попадаме в плен на объркването. Ако това да влезете в стаята и да изкрещите: „Защо Господи? Защо се случи това?” ще ви помогне, тогава давайте, направете го. Но бъдете подготвени за възможността да не получите отговор и да си останете с избора или да се доверите на Бога, или напълно да изтормозите себе си, раздразнени и разочаровани.

Трябва да призная, че прекарах първите няколко години от моя път с Бога, питайки „защо” за всичко, което не разбирах, но също така прекарах много време в объркване, раздразнение и стрес. Въпросите, за които нямах отговор, влияеха неблагоприятно на взаимоотношенията ми с Бога, така че накрая спрях да изисквам отговори от Него и реших

напълно да Му се доверя, особено когато страдах или не разбирах какво се случва в живота ми.

След като петнадесет години страдах ужасно, поради сексуално малтретиране от баща си, а след това още двадесет и пет години, че и повече, от последствията на тази злоупотреба, мога да ви кажа, че имах много въпроси. Като дете аз се молех и исках от Бог да ме избави от ситуацията, в която бях, но Той не го направи. Въпреки че не ме избави от тази ситуация, Той ми даде сили да мина през нея и благодат да се възстановя. Твърде често ние гледаме на нещата, които Бог *не* е направил за нас, вместо на нещата, които Той *е* направил за нас. Мисля, че това е една от най-големите грешки, които можем да направим! Можете да решите да се радвате на това, което имате, вместо да скърбите за това, което ви се струва нечестно и несправедливо в живота ви. Не позволявайте нещо, което не разбирате, да ви заслепи и да не можете да видите Божията доброта.

Твърде често ние гледаме на нещата, които Бог не е направил за нас, вместо на нещата, които Той е направил за нас.

Не вярвам, че Бог винаги ни държи на тъмно относно това защо нещата се случват или защо не се случват, но със сигурност има много неща, скрити в необяснимата мъдрост на Бога – неща, които не можем да разкрием и ще си останат тайни за нас, докато не отидем на небето. Размишлявайте върху този стих:

О, колко дълбоко е богатството на премъдростта и знанието на Бога! Колко са необясними (загадъчни, неизследими) Неговите присъди (Неговите решения)! И колко неизследими (мистериозни, неоткриваеми) са Неговите пътища (Неговите методи, пътеки)!

Римляни 11:33 (Разш. Библия)

Бог обещава да ни даде прозрение за загадките и тайните, когато Го търсим (вж. Ефесяни 1:17), и въпреки това на нас ни е казано от апостол Павел, че ние знаем само „отчасти“, и че няма да знаем всичко, докато не сме заедно с Исус, лице в лице (вж. 1 Коринтяни 13:9–10).

Доверието изисква да имаме неотговорени въпроси.

Аз често казвам, че доверието изисква да имаме неотговорени въпроси. Бог ни открива много неща и ни дава отговори за сложни проблеми, но има случаи, когато не можем да приемем отговора за ситуацията, дори ако Бог го дава. Аз не вярвам, че нашите ограничени умове са способни да схванат някои неща, които само Бог знае. И твърдо вярвам, че Той ни показва нещата, които трябва да знаем, а скрива нещата, които не трябва.

Ние живеем, като гледаме напред и все пак често можем да разберем живота си само когато погледнем назад. Има много болезнени неща, които аз не разбирах, когато ми се случваха. Но сега, когато гледам назад, аз ги виждам по различен от преди начин, понеже гледам доброто, дошло от предишната болка, която съм изтърпяла, или понеже вече съм израснала духовно. Давид казва: „Господи, сърцето ми не се гордее, нито са надменни очите ми, нито се занимавам с неща големи и твърде чудни за мене.” (Псалом 131:1*)

Мисля, че Давид просто казва, че има неща, скрити в тайните на Бога, които никой човек не е възможно да разбере. Вероятно ние трябва да задаваме по-малко въпроси и просто да се доверяваме повече на Бога! Харесва ми това изявление, което чух от Лий Стробъл: „Божият окончателен отговор на страданието не е обяснение, а Неговото възплъщение.”⁷ Бог изпрати Исус да страда и да умре за нашите грехове. Той е

* Бел. прев. – превод от английски, NIV

обещал избавление на всички хора, които Му се доверяват, но никога не ни казва точно кога или как ще дойде нашето избавление. Докато то дойде, ние имаме привилегията да се доверяваме на Бога и да получаваме Неговата утеха по време на всички трудности, през които преминаваме.

Когато видим любим човек да умира от болест на млада възраст, ние може да кажем: „Неговото избавление никога не дойде, така че как мога да вярвам, че Бог винаги ни избавя?” Твърдо стоя зад убеждението, че Той винаги избавя тези, които Му се доверяват. Това невинаги става, докато сме тук на земята, но веднъж щом се съберем с Него на небето, няма да има повече болка, сълзи или каквото и да било страдание.

Веднъж чух впечатляваща история за млад мъж, който пада по стълбите като бебе и си счупва гръбнака на много места. Той ходи от болница на болница през целия си живот. На седемнадесетгодишна възраст вече беше прекарал тринадесет години от живота си по болниците. Той казва, че смята Бог за справедлив и когато го питат: „Как можеш изобщо да мислиш така?”, отговаря: „Ами Бог има на разположение цяла вечност, за да ми се реваншира.”

Трудно ми е да обясня точно какво чувствам в духа си, когато чуя такива истории или се срещна с хора, които са преживели ужасни страдания и въпреки това те все още имат доверие в Бога. Всичко, което мога да кажа, е че усещам красота в тяхното доверие и че те са изключителен пример на хора, които имат вяра в Бога във всеки сезон от своя живот. Едно нещо е човек да се доверява на Бога, когато нещата се развиват по неговия начин и молитвите му са отговорени бързо, но е съвсем друго да се доверяваш на Бога, когато страдаш или си се молил, може би дълго време, и все още чакаш нещата да се променят. Моето мнение е, че се изисква много по-голяма вяра да направим второто.

Бог добър ли е?

Да, Бог е добър! Самата Му природа е доброта и Той не може да бъде друг. Само защото едно нещо не ни изглежда добро или не го усещаме като добро, това не означава, че Бог не е добър. Има около седемстотин стиха, които ни казват, че Бог е добър. Харесвам този стих в Яков:

Всеки добър дар и всеки съвършен (безплатен, голям, пълен) дар е отгоре; и слиза от Отца на всичко [което дава] светлина, [в светенето] на Когото не може да има никакво изменение или сянка на промяна...

Яков 1:17 (Разш. Библия)

Всичко добро идва от Бога – това е абсолютно всичко, на което Той е способен и няма никакво изменение на тази истина. Сигурна съм, че когато казвам това, има някои читатели, които ще поискат да ми отвърнат: „Ако Бог винаги е добър, тогава защо хората страдат?“ Има много причини, поради които страдаме, но нито една от тях не е защото Бог го е нагласил и планирал. Той не е авторът на страданието, а Сатана! Въпреки че едно нещо може да не е добро само по себе си, поради това, че Бог е добър, Той може да изработи нещо добро от всяка ситуация в живота ни. Вие може да сте в ситуация или да знаете за ситуация, която е толкова ужасна, че ви кара да си мислите: *Няма начин нещо добро да излезе от това*, но за Бога всичко е възможно.

Мога да кажа без колебание, че Бог взе малтретирането, което изстрадах като дете, и го направи за мое добро и за доброто на много други, които имах привилегията да поучавам. Това разбиране не дойде, когато бях огорчена и изпълнена със самосъжаление и ненавист към моите насилници. Това започна да се случва малко по малко, докато се доверявах на Бог да вземе лошото и да го обърне за добро.

Същото нещо може да стане и с вас. Насърчавам ви да се доверявате на Бога по всяко време, защото вярвам, че това е единственият избор, който ще донесе помощта, от която се нуждаете. Ако не се доверяваме на Бога, не ни остава нищо друго, освен объркване и огорчение за всички трагични неща, на които сме свидетели и които ни се случват в живота.

Бог е добър и това, което Той прави, е добро (вж. Псалом 119:68). И така, възможно ли е страданието изобщо да бъде за наше добро? Веднъж щом сме измъчвани от страдание, възможно ли е на Бог да Му отнеме по-дълго време, отколкото бихме искали, докато ни избави, защото Той възнамерява да използва лошото, за да изработи нещо добро в нас? Разбира се, че е възможно, има голяма вероятност и повечето от нас могат да свидетелстват, че чудесни неща са се случили вътре в нас, като резултат от нещата, през които сме преминали, които по-скоро не бихме искали да преживеем. Ако имахме избор, ние бихме избегнали всяко страдание, но на нас невинаги ни се дава избор. Обаче имаме избор – дали ще се доверим на Бога да изработи нещо добро от страданието ни, или не.

Бих искала да обсъдя това в много повече детайли по-късно, но преди да можем да започнем да се опитваме да схванем смисъла на поне някаква част от нашето страдание, ние трябва да имаме основата в сърцата си на неоспоримата вяра, че Бог е добър и прави добри неща. В началото, след като беше създал нещата, на които сега се радваме, Той погледна всичко това и в Битие 1:31 (Разш. Библия) е заявявано: „Бог видя всичко, което сътвори; и ето, беше твърде добро (подходящо и хубаво) и Той го одобри изцяло и напълно...”

Някои хора задават въпроса: „Ако Бог е добър, тогава защо не е създал свят без страдание и трагедия?” Всъщност Той го създаде такъв! Всичко, което трябва да направим, е да погледнем към Едемската градина и оригиналния план, който

Бог имаше за човека, и да видим, че всичко беше добро. Обаче Бог даде на човека свободна воля и, за съжаление, резултатът беше страдание. Той иска да Го обичаме доброволно, не като кукли на конците, които нямат никакъв избор за това, което правят. Той иска да използваме свободната си воля, за да изберем Неговата воля. Адам и Ева не избраха Божията воля и резултатът беше, че болката навлезе в света. Исус дойде да ни избави от трагичния избор на Адам и Ева, но ние няма да видим пълнотата на това, което Той е направил, докато не отидем на небето. Павел казва в Ефесяни, че Светият Дух, който сме получили, „е гаранцията за нашето наследство [предплата, залог за нашето наследство], в очакване на пълното изкупление и нашето придобиване [напълно] на притежанието...” (Ефесяни 1:14, Разш. Библия).

*Бог ни избавя от враговете
ни малко по малко.*

Този стих ни разкрива много. Когато приемем Исус като наш Спасител и Господ, нещата в живота ни се подобряват. И колкото повече научаваме за Него и как да ходим в покорство на Неговата воля, толкова повече се подобряват. Соломон казва, че пътят на праведните е като светлина на разсъмване, която се развиделява все повече и повече, докато стане съвършен ден (вж. Притчи 4:18). А във Второзаконие 7:22 се казва, че Бог ни избавя от враговете ни малко по малко.

Дори земята стене, чакайки пълното изкупление на децата на Бога. Следващият стих показва тази истина по един силен и мощен начин:

И не само творението, но също така и ние самите, които имаме и се наслаждаваме на първите плодове на [Святия] Дух [предвкуσαμε блажените неща, които ще дойдат], стенем и въздишаме вътрешно, докато чакаме изкуплението на телата си [от преследване на плътски

удоволствия и от гроба, което ще разкрие] нашето осиновяване (изявяването ни като Божии синове).

Римляни 8:23 (Разш. Библия)

Сега ние можем да предвкусим Божията доброта и благодат, но ще дойде денят, когато ще ѝ се наслаждаваме в пълнота. Докато има преследване на плътски удоволствия, ще има грях и докато има грях, ще има страдания. Бог никога не е обещал да ни избавя от всяко страдание, докато сме на земята, но Той е обещал, че можем да се наслаждаваме на Неговата възкресенска сила, която ни издига над него (вж. Филипяни 3:10). С други думи, Той ни дава способността да го понасяме с радост и спокойствие. Исус ни казва, че в света ще имаме скръб и изпитания, но ние трябва да се радваме, защото Той е победил света (вж. Йоан 16:33).

Аз се наслаждавам на Божията доброта колкото се може повече, докато съм тук, на земята, и очаквам дори още по-добри неща, когато няма да бъда вече в тялото си и ще си бъда у дома с Господа. Докато дойде този ден, се моля да не казвам нищо друго, освен: „Бог е добър!“ Без значение през какво страдание минаваме или колко трагедии виждаме на земята, Бог *не е* виновен за тях — Бог е добър!

Страданието не е постоянно

Едно от най-насърчителните неща, които да помните, когато страдате, е че то няма да трае вечно. Поне за тези, които вярват в Исус, защото, без значение колко зле са нещата тук, на земята, ние можем да погледнем към вечността с Бога, където ни е обещано, че няма да има повече каквато и да е болка.

Бог ще обърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече, нито ще има вече жалеене (мъка и ридание), нито скръб, нито болка, защото старото

състояние и предишният ред на нещата преминаха.

Откровение 21:4 (Разш. Библия)

Повечето неща, които са болезнени, се разрешават преди да умрем и да отидем на небето, но дори ако разгледаме невероятната възможност да страдаме през целия си живот, дори това ще свърши и ще бъде заменено с невъобразима радост и наслада.

Това също ще премине е начинът, по който трябва да мислим, когато ни боли, защото това ни помага да не бъдем изцяло погълнати от болката. Наскоро имах инфекция на синусите, която ми причиняваше главоболие и това продължи тридесет и пет дни. Аз много често казвах: „Това също ще премине“; и то в крайна сметка премина. Но когато сме страдали известно време, ние обикновено започваме да мислим: *това никога няма да*

Раните се изцеляват, разочарованията се превръщат в нови мечти и краят на едно нещо отваря вратата за началото на друго.

свърши. Въпреки всичко повечето неща в крайна сметка свършват. Разбитото сърце се изцелява или поне може да бъде изцелено, ако позволим на Исус да работи в живота ни. В Псалом 147:3 (НП) се казва: „Той изцелява съкрушените сърца...” Раните се изцеляват, разочарованията се превръщат в нови мечти и краят на едно нещо отваря вратата за началото на друго.

Всички ние можем да погледнем назад в живота и да си припомним много обстоятелства, които са били доста болезнени, но въпреки това тези неща са били разрешени и ние повече не страдаме заради тях. В продължение на тридесет години имах хронична болка в гръбнака, която ограничаваше движенията, които можех да правя. Преди две години отидох при друг лекар и той беше достатъчно мъдър

да ме изпрати на тест, който досега не бях правила. Откриха, че имам нещо, което вероятно е било дефект по рождение в тазобедрената ми става и е причинявало проблемите ми в гръбнака. Чрез удивителната технология, която е на разположение днес, ми смениха тазобедрената става и сега не страдам повече от болки в гръбнака. Мога да правя много неща, които преди не можех. Човек може да си помисли, че ако страда от един проблем тридесет години, то това е за постоянно, но в моя случай болката спря и аз получих ново начало.

Не мисля, че някога трябва да се отказваме от нашата надежда за възстановяване от какъвто и да е вид страдание. Много по-добре е до имаш надежда за подобрение, отколкото да нямаш никаква надежда! Може ли сърцето ви изобщо да бъде изцелено от внезапната и опустошителна загуба на любим човек? Да, защото Бог е Бог на всяка утеха и за Него всичко е възможно.

Апостол Павел преживя страдание, по-голямо от това, което повечето от нас някога ще изпитат, и въпреки това той говори за него като за лека кратковременна скръб:

Защото нашата кратковременна лека скръб (тази лека беда на отминаващия час) все повече и повече подготвя, произвежда и постига за нас една изобилна, вечна слава [отвъд всяка мяра, прекомерно надминаваща всяко сравнение и всяко изчисление и преценка, необятна и превъзходна слава, благословение и блаженство, което никога не престава!]

2 Коринтяни 4:17 (Разш. Библия)

Павел имаше отношение, което и ние можем да имаме, когато избираме да се доверим на Бога. Той заявява, че не гледа на видимите неща, а на нещата, които все още не

може да види (вж. 2 Коринтяни 4:18). С други думи, Павел гледаше по-скоро на живота по дух, отколкото на живота в плът. Той вярваше в Божията доброта, дори по време на своето страдание, и вярваше според Божието слово, че ще прекара вечността в едно славно място, където всичките му страдания ще се превърнат в блаженство.

Бог „позволява“ ли страданието?

*Господ прави всичко, което Му е угодно, на небето
и на земята, в морето и във всички бездни.*

Псалом 135:6 (РИ)

Някой може да каже: „Не вярвам, че Бог причинява страдание и трагедии. Не вярвам, че Той е авторът на това, но позволява ли го? Ако Бог го допуска, каква е целта и каква е разликата между това Той да позволява нещо и да го прави? Как да се доверя на такъв Бог, Който може да позволи да ми се случат нещастия и трагедии?“ Знаем, че тези въпроси съществуват, защото хората често ми ги задават.

Също така съм чувала други да казват: „Не науката е причината да не вярвам в съществуването на върховно божество, а цялото страдание и зло в света.“ Такива хора не могат да проумеят как Бог, за Когото казват, че е добър, допуска да има толкова много зло. За някои от нас вярата стои над всички подобни въпроси, но много други изискват да получат отговор, за да повярват.

В моя случай болката, която преживях от моя зъл баща, ме доведе до вярата в Бога. Болката и страданието бяха повече от това, с което можех да живея, и аз открих мир, надежда и изцеление чрез моето взаимоотношение с Бога. Ползите, които съм получила от това, че познавам и вярвам в Бога, далеч надхвърлят и надминават въпросите, които имах и сега съм способна да ги оставя настрана, докато дойде денят,

в който или ще получа отговори от Бога, или ще съм с Него на небето, където отговорът на всеки въпрос ще стане ясен.

Обаче аз разбирам въпросите, които хората задават и не мисля, че е погрешно да ги задаваме. Бог не се обижда от нашите въпроси, но Той винаги смята за подходящо да ни отговори. Без значение на колко въпроси ни е отговорено, винаги ще има други, които изискват решение дали ще се доверим на Бога, или не, дори когато изглежда, че животът ни няма никакъв смисъл.

Аз ще направя всичко възможно да се опитам да отговоря на въпроса дали Бог „позволява“ страданието, или не, но искам да заявя предварително, че моите отговори няма да бъдат свършени, особено за хората, които си търсят извинение да не вярват в Бога. Отговорът ми също така ще бъде незадоволителен за хората, които чувстват, че трябва да могат да разбират всичко с ума си. Нашето търсене на знание е нещо добро, но то може също така да доведе до гибелта ни, ако продължим с него прекалено дълго. Един от стиховете, които са били важни за мен през целия ми живот, се намира в Притчи:

Уповавай на Господа, доверявай се и бъди уверен в
Господа от все сърце и с целия си ум и не разчитай
на своето собствено прозрение или разбиране.

Във всичките си пътища знай, разпознавай и
признавай Него и Той ще насочва, оправя и ще прави
равни пътеките ти. Не мисли себе си за мъдър...

Притчи 3:5-7 (Разш. Библия)

Никога няма да можем да намерим мир, разчитайки на своето собствено разбиране. *Защо се случил това или онова и защо се случил на мен?* – е първата измамна мисъл, която врагът ни Сатана шепне в усилието си да ни отклони

от взаимоотношението ни с Бога. Можем да се върнем чак до Едемската градина и да прочетем как той шепнеше въпроси на Ева, които накрая доведоха Адам и нея до греха,

Никога няма да можем да намерим мир, разчитайки на своето собствено разбиране.

променил курса на Божия първоначален план за човека. Сатана ѝ каза: „Наистина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината?“ (Битие 3:1, Разш. Библия). Въпросът водеше до друг въпрос, който Сатана дори нямаше нужда да задава – *Ако всички плодове от дърветата в градината са добри за храна, защо Бог би искал да ме лиши от който и да е плод?* Тогава Ева започна да разсъждава и нейното разсъждение доведе до измама, която промени курса на живота ѝ.

Бог създаде един свят, който беше съвършен и без страдание и трагедии. Той искаше Адам и Ева да действат с власт и да подчинят земята, като използват всичките ѝ огромни ресурси в услуга на Бога и човека (вж. Битие 1:28). Бог не беше Този, който покани страданието в света; мъжът и жената, които Той създаде, го направиха. Веднага щом те започнаха да слушат Сатана вместо Бога и изядоха плода, който Бог им беше казал да не ядат, тяхното страдание започна. С едно решение преминаха от състояние, в което живееха свободно и се наслаждаваха на любовта и приятелството на Бога, до това да се крият от страх от Него (вж. Битие 3:8).

Бог е суверен и, разбира се, може да направи всичко по всяко време, навсякъде и на всеки, когото Той избере. Ние се молим и тези молитви зависят от Божия суверенитет. Ние зависим от обещанието, че за Бога всичко е възможно (вж. Матей 19:26). Обаче Бог избра да даде на човека свободна воля и това определи динамиката на събитията – дали ние ще

страдаме от злото, или не. Дали ще се подчиняваме на Бога, или ще вървим по нашия собствен път?

Бог ни обича и иска да Го обичаме, но любовта не е истинска любов, ако се дава насила. Тя трябва да се дава свободно, за да има някакво значение. Ние винаги даваме свобода на тези, които истински обичаме. Чувала съм хората да казват, че любовта изисква свободен избор и там, където има свободна воля, винаги ще има зло, но там, където има зло, може да има Спасител и там, където има Спасител, може да има изкупление и там, където има изкупление, може да има възстановяване.

Бог даде на човека свободен избор с предузнанието, че ще избере погрешното и че неговият избор ще отвори вратата за болката и страданието, но Той не ни остави без друга възможност и без помощ. От тази гледна точка Бог позволи на страданието да влезе в света, което беше по-добре от това да създаде човека като кукла на конци, която да не може да избира дали да обича, или не и какво поведение да има.

Бог никога не е имал проблем, за който няма отговор! Знаейки какво би станало, Той планира от самото начало на времето да изпрати единствения Си Син Исус да плати за греха и да отвори пътя за това Бог отново да има взаимоотношения с децата Си. Той не е предоставил път за бягство от страданията, защото грехът все още присъства в света и докато има грях, ще има страдание. Но чрез Исус Бог промисли възможност за прощение на греховете, утеха, благодат, сила и цялата помощ, от която имаме нужда, да понасяме страданието търпеливо, когато трябва да минем през него. Той отиде дори по-далече и каза, че ако Му се доверяваме, ще направи дори най-голямото ни страдание да работи за наше добро:

Ние сме уверени и знаем, че [Бог е партньор в техните усилия и тежка работа] всичко съдейства [и пасва в плана] за добро на тези, които обичат Бога и са призвани според [Неговия] дизайн и намерение.

Римляни 8:28 (Разш. Библия)

Едно нещо не трябва да е добро, за да може да послужи за добро. Това само по себе си е доказателство, че Бог е добър и че Неговата доброта може да

Едно нещо не трябва да е добро, за да може да послужи за добро.

погълне всички лоши последствия от несправедливостта и личното страдание. Дори и да нямаше никаква друга причина, освен тази, ние трябва да изберем да се доверим на Бога. С вяра или без вяра в Бога, ние ще преживеем страдание в този живот. Исус ни каза, че в света ще имаме изпитания, но Той продължи със следното удивително обещание, което вече е факт: Той победи света (вж. Йоан 16:33). Грехът причини страданието, а Исус е отговорът за греха! Бог не ни е оставил безпомощни!

Ако ние така или иначе ще страдаме без Бога, тогава защо да не страдаме с Него, като Му се доверим да ни избави от страданието на правилното време или да го използва за наше добро? За мен има смисъл само да се доверявам на Бога. Доверието в Бога отваря възможността да получим помощ, докато изборът да не се доверим или да не вярваме в Бога ни обрича на страдание, без надежда за избавление или изцеление.

Бог изработва всичко за добро на тези, които Го обичат, доверяват Му се и искат Неговата воля! Ние сме родени със свободна воля и когато страдаме, ние също имаме избор дали да се доверим на Бога, или да не се доверим.

Всяко страдание е резултат от греха

Ако нямаше грях, нямаше да има никакво страдание. Всяко страдание и зло са резултат от греха. Може да бъде директен резултат от нашия собствен грях или от греха на друг, или косвен резултат от това, че живеем в грешен свят. Сатана е авторът на греха. Той е съблазнителят и измамникът, така че с право можем да кажем, че Сатана е източникът на нашите проблеми, но също трябва да поемем отговорност, като осъзнаем, че ние избираме кого да слушаме и следваме. Ще вярваме ли и слушаме ли, и ще бъдем ли покорни на Божиите инструкции за живота ни, или ще оставим преследването на плътските удоволствия да ни управлява чрез лъжите на Сатана? Той ни предлага временни удоволствия, които привличат нашите емоции, също както направи с Ева, но Бог ни предлага живот, който надминава тези малки временни удоволствия. Той ни предлага да имаме правилни взаимоотношения с Него, мир, радост и смислен и значим живот, в който участваме и общуваме с Него.

Нека да ви предупредя да не се опитвате твърде силно да свързвате страданието си с някакъв личен грях. Много болни хора са увеличили нещастieto си, като са станали жертва на вина, поради това, което може да са направили погрешно, за да отворят врата за болестите си. Въпреки че ние можем да отворим врата за болест чрез някакъв личен грях, също така е съвсем възможно да не сме направили нищо погрешно, за да причиним проблема и той просто да бъде резултат от това, че живеем в грешен свят, където болестите и страданието са последствия от греха. Не се тормозете с вина, когато вече страдате от друго трагично или болезнено събитие. Дори когато Бог избере да ни покаже, че сме направили нещо погрешно, Той не ни кара да се чувстваме виновни по време на този процес. Бог осъжда всеки грях. Но Той ни предлага

възможност да се покаем и да приемем Неговата прошка. Бог не ни осъжда – това е работа на дявола.

Освен че искат да знаят защо страдат и защо светът е изпълнен със зло, хората искат да знаят какво е тяхното предназначение в живота. Те искат да чувстват, че имат стойност. Проблемът на човека не е страданието, а преследването на прекомерно удоволствие, което повече не го задоволява по никакъв начин. Една страна като Индия например, която е много религиозна, е изпълнена с всякакъв вид страдания. Въпреки че има фалшива религия, нейните хора търсят Бога. Те вярват в поклонението на нещо различно от тях самите. Но Западният свят, който беше роден от великата си вяра в Бога, се наслаждава на всякакъв вид удоволствия и въпреки това изглежда, че се отдалечава все повече и повече от Бога. По същество Западният свят казва на Бога, че вече не е добре дошъл. Като нации ние се обръщаме към хуманизма, който всъщност поставя човека в контрол без Бога. И колкото повече грехът изобилства, толкова повече страдание и зло ще има. Но без значение колко се отвърща от Бога една нация, всеки човек, който лично се обърне към Него и Му се доверява във всичко, ще преживее красотата на това да получава Божията помощ в своите трудности. Този човек също така ще преживее освобождение и огромна защита от злото, но Писанието никога не е обещавало, че можем да го избегнем изцяло. Ние сме в света и светът е пълен с грях, следователно ние не можем да избегнем всичките последствия от него.

Страданието може да бъде разделено на две категории. Първата е страдание, което е последствие от морални решения, а втората е естественото страдание, което включва природни бедствия, като потоци, пожари, бури и други подобни. Тези бедствия от Бога ли са, или Бог ги позволява?

Някои теолози мислят, че са от Бога, а други, че не са. Вместо да влизам в теологичен дебат за това, предпочитам да гледам на бедствията като на последствие от греха, под чиято тежест цялата земя стене.

Винаги има добри и невинни хора, които са опустошени от загуба и страдат в резултат от природни бедствия. Предпочитам да се опитам да помогна на тези хора, вместо да обсъждам защо се случват бедствията по принцип. Има хора, които вярват в Бога и Му се доверяват и въпреки това са засегнати неблагоприятно от природни бедствия, точно както и злите хора, а това са неща, които ние не можем да обясним – поне аз не мога. Но хората, които се доверяват на Бога, могат да имат надеждата за помощ и възстановяване. Милостта и добротата винаги триумфират над осъждението.

Кога ще дойде помощ?

Изглежда, че Бог ми помага в едни случаи, а в други не го прави. Въпреки че може да ми *изглежда* така, това в действителност не е случаят. Когато Бог не ми дава помощта, която искам, и по начина, по който искам, тогава познаването на Божия характер ми помага да се доверя, че Той винаги ще ми помогне, щом Го помоля, по начина, който е най-добър за мен. Ние често толкова упорито настояваме да получим онова, което искаме, че може да чувстваме, че ако Бог не ни го даде, тогава Той изобщо не ни помага. Ако сме прекалено заети със собствените си желания, можем да пропуснем да видим какво прави Бог, за да ни помогне.

После се изправяме пред проблема с времето. Понякога ние се молим и Бог ни помага и ни избавя веднага, но в други случаи Неговата помощ идва според график, който ние не разбираме. Ако аз минавам през нещо, което ме кара да страдам, а Бог ще ме избави от него, тогава защо да чакам

месеци или дори години преди да го направи? Той винаги има Своите причини, но рядко ги споделя с нас. Понякога Той използва нашето страдание, за да изработи нещо в нас, което ние не бихме позволили да направи тогава, когато сме добре.

К. С. Луис казва: „Болката изисква и настоява да ѝ бъде обърнато внимание. Бог ни шепне в нашите удоволствия, говори ни чрез нашата съвест, но в нашите болки Той крещи. Болката е Неговият мегафон за събуждането на един глух свят.”⁸

Когато наистина чуем от Бога, това не е непременно първия път, в който Той ни говори. Открила съм, че понякога моите собствени мисли на някаква тема ми пречат да приема мислите на Бога, които са съвсем различни от моите. Споменах по-рано, че Божият отговор на проблема със сухотата в очите ми беше да пия повече вода, но тъй като аз вече си мислех, че пия много вода, не можех да приема Неговия отговор. Сега поглеждам назад и осъзнавам, че Той е използвал няколко души да ми каже: „Може би трябва да пиеш повече вода”, но аз бързо отговарях: „Аз вече пия много вода; това не е разрешението на проблема!”

Има един човек в 4 Царе, пета глава, наречен Нееман. Той беше военачалник на сирийската армия, велик и почитан човек, но страдаше от проказа. Известиха му чрез една слугиня, че пророкът Елисей може да го изцели, и така Нееман тръгна при Елисей с писмо от сирийския цар, който го моли да помогне на военачалника. Когато Нееман пристига, Елисей не говори лично с него, а му изпраща известие, в което казва, че трябва да отиде и да се окъпе седем пъти в река Йордан и ще бъде изцелен. Нееман се ядосва и си тръгва, защото си „мисли”, че Божият човек непременно би трябвало да излезе при него и с голяма церемония да го изцели. Изглежда, че понеже беше велик военачалник, той

беше свикнал с него да се отнасят като с кралска особа, но този път случаят не беше такъв.

Библията казва, че Нееман си тръгна много разгневен, като заявяви, че ако беше искал да се изкъпе в река, нямаше нужда да пътува толкова далече, за да го направи, защото имало по-добри реки там, където той живее. Но един от неговите слуги му каза: „Татко наш, ако пророкът ти беше заръчал нещо голямо, не би ли го извършил?” (4 Царе 5:13). Бог използва този смирен слуга да предизвика гордостта на Нееман, която беше единственото нещо, което му пречеше да получи изцелението, от което отчаяно се нуждаеше. Колко често ние „мислим”, че нещо трябва да бъде по определен начин и когато Бог ни предложи друг (Неговия начин), ние го отхвърляме, защото не го разбираме и дори може да се засегнем от това?

В Божието слово се казва: „... Нека всеки човек бъде бърз да слуша [да е готов да слуша], бавен да говори, бавен да се обижда и да се гневи” (Яков 1:19, Разш. Библия). Мисля, че ние можем да получим някои от отговорите, от които се нуждаем, ако слушаме малко по-добре, отколкото обикновено. Поне знам, че такъв бе случаят при мен.

Много се притеснявах и бях доста раздразнена като по-млада и незряла християнка, защото винаги съм искала да знам обяснението, и питах „защо” за всичко, което не ми харесваше или което не разбирах. *Господи, защо отнема толкова дълго времето ми да се разрасне? Господи, аз се моля, а Ти защо не променяш Дейв и децата ми?* Отговорът е очевиден за мен сега – Той не променяше моето служение или моето семейство, понеже аз бях тази, която имах нуждата да се променя. Аз просто не бях достатъчно зряла, за да го осъзная по онова време.

Тези преживявания ме научиха, че Бог понякога чака

преди да отговори, защото ние задаваме погрешния въпрос, а понякога ние не сме готови да приемем онова, което искаме. В края на краищата, без значение какъв е въпросът ви, отговорът винаги е един и същ: доверете се на Бога!

Бог понякога чака преди да отговори, защото ние задаваме погрешния въпрос.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Причините, поради които страдаме (първа част)

Благодарете [на Бога] за всичко [без значение какви могат да бъдат обстоятелствата, бъдете благодарни и изразявайте благодарност], защото това е Божията воля за вас [които сте] в Христос Исус...

1 Солунци 5:18 (Разш. Библия)

Въпреки че ние никога няма напълно да разберем страданието, има неща, които можем да научим за него, и е много мъдро да го направим. Когато разбираме нещата, обикновено е по-лесно да ги понесем, отколкото ако сме напълно объркани за тях. Когато нямаме никакво разбиране, това може да направи бремето ни два пъти по-трудно за понасяне. Открила съм, че повечето отговори на въпроса защо страдаме, които съм търсила, съм получила по време на процеса на моето духовно съзряване. Например научих, че има страдание, което всъщност е за мое добро. Някои страдания трябваше да приема и да ги оставя да извършат в мен работата, за която са предназначени, а срещу други трябваше да се изправя твърдо, защото намерението на Сатана бе да ме разруши. В бъдеще, докато продължавам да израствам в Бога, вероятно ще разберам повече, но засега ще споделя с вас онова, което съм научила.

Да бъдем благодарни за многото благословения в живота ободрява страдащата ни душа. Колкото повече се фокусираме върху нашето страдание, толкова повече страдаме, но да открием неща, за които да сме благодарни и да се фокусираме върху тях, е много полезно. Ако човек вярва, че Бог е добър, тогава дори по време на най-голямото си страдание той доказва, че доверието му в Бога е силно и може да устои и да понесе всички сезони в живота. Нашите думи на благодарност по време на страдание, особено несправедливо страдание, са неоспоримо доказателство за доверието ни в Бога повече от всичко друго, за което знам.

Страданието е истинско и то е болезнено. Понякога то е напълно ужасяващо и изглежда непоносимо. То може да е физическо, духовно, умствено, емоционално, финансово или да е свързано с взаимоотношения. Исус пострада повече, отколкото някой от нас някога ще пострада, и въпреки това Божието слово казва, че Той се научи на покорство чрез това, което пострада (вж. Евреи 5:8). Исус беше винаги покорен. Той остана благодарен и винаги показваше отношение на любов към хората. Но чрез страданието Си разбра от опит какво може да ни струва покорството към Бога и беше готов да плати цената, за да бъде екипиран да ни служи като Автора и Източника на нашето спасение (вж. Евреи 5:9; 12:2). Той е Първосвещеникът, който разбира всяка болка, която преживяваме в този живот (вж. Евреи 4:15). Исус никога няма да поиска от нас да отидем там, където Той вече не е бил. Утешава ме мисълта да знам, че Той вече е минал преди мен и е подготвил пътя, по който да вървя.

Исус никога няма да поиска от нас да отидем там, където Той вече не е бил.

Докато разсъждавате за написаното по-горе, нека ви обърне внимание и на някои неща, които да имате предвид,

когато трябва да се справите със страданието, с което се сблъсквате понякога в живота си.

Грехът е основната причина за всички страдания

Вече установихме, че нашият собствен грях, грехът на някой друг или резултатът от това, че живеем в един грешен и покварен свят, е причината за всички страдания. Но аз искам да разясня това още малко, за да го разбираме по-добре. Божието първоначално намерение не беше човек да преживява агония и мъчение и не е честно да обвиняваме Бога за това.

Един от начините, по който повечето от нас страдат понякога в живота си, е поради болест. Когато чуем, че грехът често са свързва с болестта, много е лесно да започнем прекалено много да се вглеждаме в себе си, опитвайки се да открием какъв е нашият грях. Въпреки че понякога нещо, което съм направила, може да е причинило болестта, това невинаги, даже много рядко, е причината за нея.

Няма нито един пример в Библията Исус някога да е свързвал специфичен грях със специфична болест или страдание. Той е нашият Изцелител и често използваше изцелението като начин да убеди хората, че ако може да изцелява болести, тогава със сигурност може да прощава и грехове (вж. Марк 2:9–11). Правилното, цялостно и старателно изучаване на Божието слово разкрива, че изцелението, също както и прощението на греховете, е включено в изкуплението на Христос (вж. Исая 53:4–5). Бог не може просто да бъде нашият Изцелител и също така да бъде и причината за болестите. Нека да признаем веднъж завинаги в сърцата си, че Бог е добър, а дяволът – не!

Когато всяка година дойде сезонът на грипа и настинките,

всякакви хора страдат и са засегнати от тези болести – добри и лоши, млади и стари! Става съвсем случайно и изглежда много съмнително тези, които се разболяват от настинка или грип, да са грешници, а тези, които не се разболяват, да не са. Обаче аз си мисля, че би било мъдро, когато преживяваме дадено заболяване, да питаме Бог дали сме отворили врата по някакъв начин за тази болест. Много често ние не постъпваме мъдро и не се грижим правилно за себе си и това отслабва имунната ни система, като ни прави по-уязвими за болестите, отколкото щяхме да бъдем, ако се държим по различен начин. Въпреки че Бог може да ни открие нещо, което трябва да избягваме в бъдеще, понякога Той не го прави. Когато Той мълчи, аз просто моля за изцеление и се доверявам на Бог да го използва за добро.

Лесно е да разберем това, когато говорим за настинка или грип, но става много по-трудно, когато заболяването е рак или някоя друга болезнена, животозастрашаваща ситуация. И колкото по-болезнена е ситуацията, толкова по-трудно за нас е да я разберем.

Имах рак на гърдата през 1989 година и съвсем наскоро осъзнах, че съм могла да го избегна, ако съм била по-мъдра относно начина, по който съм се грижила за тялото си. В този етап от живота ми служението беше сравнително ново и аз живеях под постоянен стрес, защото все още не знаех много за доверието в Бога и за това как да бъда търпелива. Освен че се опитвах да развия служението си, аз преминавах и през процес на вътрешно изцеление с Бога, който също беше болезнен и труден. Не спях достатъчно, не правех нужните упражнения, работех прекалено много, не си почивах достатъчно, ядох твърде много нездравословна храна, пиех твърде много кафе, не пиех достатъчно вода, много често бях ядосана и разтревожена, както и разстроена – и списъкът

продължава нататък. Резултатът беше хормонален дисбаланс, причинен от стреса, който засегна менструалния ми цикъл и аз трябваше да отида на лекар, който препоръча да ми се направи хистеректомия и след това да си правя инжекции с естроген. Това много ми помогна и в крайна сметка получавах инжекция на всеки десет дни. След около година бях диагностицирана с естрогено-зависим тумор на гърдата. С други думи, той се беше хранил и пораснал вследствие на естрогена. Беше от вида на бързорастящите и опасни видове рак и аз трябваше да претърпя радикална операция.

Бог не ме наказваше в тази ситуация, нито ме обвиняваше, че не съм се погрижила по-добре за себе си. Операцията беше успешна и аз не се нуждаех от допълнително лечение. За мен това беше чудо само по себе си. Но Бог използва ситуацията като възможност да започне да ме учи колко е важно да уважавам тялото си, тъй като то е Негов храм, и сега аз взимам много по-добри ежедневни решения относно моето физическо здраве. Аз лично стигнах до убеждението и вярвам, че след като сме купени с цена и принадлежим на Бога и след като телата ни са храмът (домът) на Бога, да не ги уважаваме и да злоупотребяваме с тях е грях. Ако тази мисъл ви изглежда прекалено крайна, засега я оставете настрана, но аз ви насърчавам да се цените достатъчно, така че да се грижите добре за себе си.

Открила съм, говорейки с хората, че много от тях – вероятно дори повечето от тях – злоупотребяват с телата си. На нас може просто да ни липсва знание и разбиране колко е важно да бъдем здрави и по тази причина (ако няма друга) е мъдро да търсим Бога за истинския източник на всяко заболяване, което имаме. Предлагам ви да отделите време да прочетете една хубава книга за това как да бъдете здрави в духа, душата и тялото си и аз наистина вярвам, че

това ще ви отвори очите за много неща, за които преди това сте били слепи.

Бог беше милостив и добър към мен, когато се разболях от рак и изходът от заболяването не можеше да бъде по-добър. Искам да бъде съвсем ясна, когато споделям своето преживяване, че аз по никакъв начин не казвам, че другите хора, които са болни от рак, не се грижат добре за себе си. Не зная какви са всичките причини за болестите и страданията, но със сигурност знам, че трябва да инвестираме в нашето здраве и да бъдем толкова силни и здрави, колкото е възможно. Сатана броди по земята, търсейки някого да хване, да завладее и да погълне и ще направи всичко възможно, за да съм сигурна, че това няма да бъде аз. В 1 Петрово 5:8 (Разш. Библия) се казва: „Бъдете здравомислещи, бдителни и предпазливи по всяко време, защото противникът ви, дяволът, скита и обикаля като ревящ лъв [освирепял от глад], търсейки някого да хване, да завладее и да погълне.” Петър ни казва да бъдем здравомислещи, за да избегнем възможността да бъдем погълнати. Аз определено не бях здравомислеща и бях извън всякакъв баланс, що се отнася до моя подход към живота. Ние не можем да нарушаваме Божиите закони за здравето, които се намират в Неговото Слово, и да очакваме, че няма да има неблагоприятни последици от това. Най-малкото, ние ще бъдем изморени, ако не се грижим добре за себе си.

Наскоро ме оперираха и ми подмениха изцяло тазобедрената кост поради артрит и деформация на тазобедрената става в тялото ми. Въпреки че бях удивена от това колко добре се възстановявам, преживях и дни с жестоки болки, поради прекомерно натоварване от моя страна. Болката беше начинът, по който моето тяло ми казваше да намалая натоварването и дейностите си и да бъде по-търпелива. Моят

лекар дори ми каза, че болката може да ме води и да ми показва какво мога и какво не мога да правя. Той ми каза: „Ако в един ден правиш прекалено много неща и болката ти се увеличи, на следващия ден намали натоварването и позволи на болното място да се успокои.”

Павел писа на ефесяните: „Направете всичко, което кризата изисква, а после останете твърдо на мястото си и устоявайте” (вж. Ефесяни 6:13). Пребъдвайте в Христос, пребъдвайте в Неговата любов и Му се доверете да ви изцелява. Направете това, което Бог ви показва и след това си почивайте в Неговата любов, като очаквате пълно възстановяване и изцеление.

Мъдрият човек страда по-малко от глупавия

Въпреки че мъдрият човек не може да избегне напълно страданието, той може да избегне много неща, които глупавият не може. Според Божиите закони ние жънем това, което сме посели (вж. Галатяни 6:7; Матей 7:1–2; Лука 6:31). За мен това е отрезвяваща мисъл и трябва да си я припомняме ежедневно.

Ако един мъж изневери на жена си няколко пъти, той може да загуби това взаимоотношение. Стореното е негова собствена грешка и той жъне това, което е посял. Ако някой харчи прекомерно и емоционално и накрая е притискан от дългове, той сам си е виновен, защото е сял глупаво и сега си жъне последствията. Книгата Притчи много често споменава как думите на глупавия човек ще му причинят много проблеми в живота. Ето един пример за това:

Устните на [самоуверения] глупак причиняват спорове
и репирни и устата му предизвиква побой.

Устата на [самоуверения] глупак са погубил за него и устните му са примка за самия него.

Притчи 18:6–7 (Разш. Библия)

Също така има много стихове, които ни учат колко полезни са думите на мъдрия човек. Това е само един пример:

Намират се такива, чието несмислено и бързо говорене пронизва като меч, а езикът на мъдрите носи изцеление.

Притчи 12:18 (Разш. Библия)

В допълнение към това да се стремим да говорим мъдри думи, ние можем да изберем да действваме мъдро. Притчи ни учат, че мъдростта е най-ценното качество, което можем да търсим и според което да действваме. Обещанията, които са дадени за мъдрия човек, са изобилни и са неща, каквито всеки желае: благоволение, богатства, дълъг живот, успех, яснота и разбиране, защита, като това са само някои от тях.

Очевидно е, че ние не жънем незабавно и не преживяваме веднага последствията от всеки глупав избор, който сме направили, иначе всички ние бихме имали сериозни проблеми. Благодарни сме, че можем да получим Божиата прошка и неговата милост, но когато упорито и постоянно сеем глупави постъпки, ние ще пожънем последствията и ще преживеем някакво страдание.

Живеем в свят, който е построен на морални основи и има последствия за неморалното поведение. Например, ако някой пие алкохол и кара кола, той може да бъде наранен или да нарани някого друго. Ако някой последователно се държи зле с хората и има лош нрав, повече от сигурно е, че накрая ще остане сам. Ако някой убие някого, въпреки че може да бъде опростен, вероятно ще прекара живота си в затвора. Не е лоша идея да започваме всеки ден, като помислим за това как всички наши думи и действия имат последствия. Това

може да ни подтикне да вземаме по-мъдри решения.

Апостол Петър говори за страданието, което заслужаваме, и за страданието, което не заслужаваме. Той казва, че е по-добре да пострадаме несправедливо, поради това, че вършим добро, отколкото да страдаме справедливо, поради това, че вършим зло (вж. 1 Петрово 2:19–20; 4:15–16).

Аз определено мога да кажа, че колкото повече изучавам Божието слово, научавам мъдрост от него и я прилагам в живота си, толкова по-малко страдам. Библията е книгата с инструкции за целия ни живот! И тя може да ни помогне да обмисляме внимателно всяко решение, което вземаме, което е важно, защото всеки избор носи своите последствия. Тези хора, които следват Божието слово, никога няма да бъдат жертви на своите обстоятелства, защото не само че могат да вземат решения, които да им помогнат да ги преодолеят, но могат и да се поучат от тях. Аз бях жертва на сексуално малтретиране преди да науча Божието слово, но сега съм свободна от последствията, защото много пъти съм правила избор в съгласие с Божиите пътища.

Ние ще претърпим гонения поради нашата християнска вяра

Павел писа на Тимотей, припомняйки му, че всеки, който е имал намерение да живее по богоугоден начин, ще претърпи гонение заради принципите, зад които застава неговата религия (вж. 2 Тимотей 3:12). Павел също така казва, че въпреки гоненията, които е претърпял, Бог го е избавил от всички тях (вж. 2 Тимотей 3:11). Аз съм много благодарна за това, че ние имаме обещанието за избавление във всякакви страдания и привилегията да се доверим на Бога за това избавление. Може да ни се наложи да бъдем търпеливи и да изтърпяваме трудности за известен период от време,

но Бог е верен и докато ни избави, Той ще ни укрепи да понесем проблемите с добро отношение, ако сме готови да го направим.

Много малко от нас могат да кажат, че са застанали твърдо зад каузата на Христос и не са преживели гонения. Често тези гонения идват под формата на отхвърляне. Личните ми преживявания в тази област бяха много дълбоки и болезнени. Следвайки призиванието на живота си да поучавам Божието слово, аз бях помолена да напусна моята църква и преживях отхвърляне от семейство и приятели. За нас, като хора, е много трудно да откриваме единство сред разнообразието. Ние искаме всички да са като нас, защото, ако не са, ние чувстваме, че нашите мисли, идеи и действия са атакувани и застрашени.

Аз бях излязла извън нормалната общоприета роля за жените и повярвах, че съм чула от Бога. Това беше достатъчно да предизвика огромно възмущение. Коя си мислех, че съм аз? Нямах подходящото образование. Бях жена, а жените не правеха такива неща в нашите религиозни кръгове. Аз не го осъзнавах по онова време, но това беше първият опит на дявола да се опита да ме накара да се откажа и да остана точно там, където съм – което означаваше да си остана нещастна, неудовлетворена и неосъществена като човек.

Апостолите получиха предупреждение от Святия Дух, че ще бъдат гонени, и въпреки това те смело продължиха напред. Исус ни учи, че тези, които чуват Словото и „го приемат с радост [но го приемат само повърхностно]”, издържат за малко, а когато дойде гонението (страданието) поради Словото, те моментално се съблазняват, препъват се и отпадат (вж. Марк 4:16–17, Разш. Библия).

Ние всички искаме да бъдем приети. На никого не му харесва болката от отхвърлянето – това е емоционална болка,

която може да бъде много силна и последствията от нея могат да останат с нас дълго време. Исус беше отхвърлен и презрян (вж. Исая 53:3). Всъщност в Йоан 15:25 се казва, че Той беше намразен без причина. Той беше добър и не беше направил нищо лошо и въпреки това беше гонен и преследван. А Той ни казва, че ученикът не е по-горен от учителя си (вж. Лука 6:40). Ако Той страдаше, ние можем да очакваме също да пострадаме.

Искам да споделя с вас два стиха за страданието, които ми беше трудно да разбера в по-ранните години от живота си:

Защото на човек се гледа благосклонно
(с одобрение, с приемане, достоен е за благодарност),
ако от Божия гледна точка той претърпява
болката от несправедливо страдание...

Защото и за това сте призовани [то е неразделна
част от вашите задължения и призвание]. Понеже
и Христос пострада за вас и ви остави [Своя личен]
пример, за да вървите по Неговите стъпки.

1 Петрово 2:19, 21 (Разш. Библия)

Аз не разбирах защо Бог може да бъде доволен, когато страдам, но накрая осъзнах, че не моята болка и страдание Го удовлетворяват, а фактът, че аз съм готова да го направя заради Него. Не нашето страдание прославя Бога, а способността ни да имаме добро отношение по време на страданието. Когато и да страдаме, Бог страда заедно с нас, точно както ние страдаме заедно с нашите деца. Няма

нищо, което да може да ни раздели от Божията любов и Той никога няма да ни изостави, нито за миг (вж. Римляни

*През каквото и да минавате
точно сега, моля ви, знайте,
че Бог е с вас и Той има
план за вашето избавление и
изцеление.*

8:38–39; Евреи 13:5). Въпреки че ние може да *чувстваме*, че Той ни е изоставил, също както Исус се чувстваше на кръста, Бог не ни е изоставил. През каквото и да минавате точно сега, моля ви, знайте, че Бог е с вас и Той има план за вашето избавление и изцеление.

Исус каза, че ние сме благословени, когато сме гонени заради праведността и че нашата награда ще бъде голяма на небето (вж. Матей 5:10–12). В случай че вие сте като мен и бихте предпочели да не трябва да чакате, докато отидете на небето, за да видите някаква награда, Исус също така каза, че ако ние се откажем от нещо в Негово име и заради Евангелието, ще пожънем и в този живот, и в идващата епоха (вж. Марк 10:29–30). От тези два стиха ние виждаме обещанието за награда на небето и на земята.

Едно от нещата, от които често трябва да се отказваме, за да служим на Бога с цялото си сърце, е нашата репутация. Исус се отказа от репутацията Си (вж. Филипяни 2:7) и сега ми е лесно да разбера защо. Ако прекалено много ни е грижа какво мислят хората за нас, ние никога няма напълно да следваме Исус. Аз жертвах репутацията си пред хората, които познавах по времето, когато Бог ме призова, и сега Той ме награди. Аз имам много повече приятели в момента, отколкото тези, от които се отказах преди време.

Бог награждава тези, които усърдно Го търсят (вж. Евреи 11:6). Когато търпите гонения, погледнете напред към наградата, която Бог е планирал за вас! Ако страдате поради загубата на репутацията си или сте осъдени несправедливо и сте критикувани поради вярата си в Бога, не се отчайвайте. Продължете да се доверявате на Бога и гледайте напред към вашата награда.

Причините, поради които страдаме (втора част)

В предишната глава засегнах три от причините, поради които страдаме. Първата беше съществуването на грях. Втората, че страдаме понеже не вземаме мъдри решения. И третата, че страдаме поради гонения заради вярата си в Бога.

В тази глава искам да продължа да се занимавам с още няколко причини, поради които страдаме, и се моля това да бъде полезно за вас във вашето ходене с Бога.

Ние страдаме несправедливо поради греха на други хора

За нас е много тежко да понесем този вид страдание, защото чувстваме, че сме напълно невинни и въпреки това страдаме за нещо, което е извън нашия контрол. Първата мисъл, която ни идва на ум, е че *това не е честно* – и то наистина не е. Но въпреки че животът невинаги е справедлив, тези, които се доверят на Бога, могат да очакват да видят Неговата справедливост – на Неговото време и по Неговия начин. Понеже Бог обича справедливостта, Той се радва да обръща всяко зло за добро. Той е нашият Защитник и ни обезщетява, когато се отнасят зле с нас.

Каквото и да ви се е случило – малтретиране в детството,

несправедливо отношение поради цвета на кожата ви, пола ви, националността ви или поради хиляди други неща – такова отношение винаги наранява дълбоко и ако не се справим с него по правилен начин, това може да остави дълбоки рани и белези в душата ни, които да засегнат начина, по който живеем.

Една от чертите на Божия характер, за която най-много се вълнувам, е че Той е Бог на справедливостта. Ето едно от Неговите обещания, на което можем да се доверим:

Защото познаваме Този, Който е казал: „На Мене принадлежи възмездието [наказанието и раздаването на правосъдието са от Мене], Аз ще отплатя [на злосторника].” И отново: „Господ ще съди народа Си.”

Евреи 10:30 (Разш. Библия)

Еха! Това е чудесен стих, който носи утеха и ако вие страдате в резултат на несправедливо отношение от страна на някого, то вие трябва да скриете този стих дълбоко в сърцето си и да се доверите на Бог да изпълни това обещание в живота ви.

Аз много пъти съм преживявала Божията справедливост в собствения си живот. Вече споменах отхвърлянето, което преживях по-рано в служението си, и въпреки че това отне много години, няколко души, които тогава ме нараниха дълбоко, се извиниха и казаха, че начинът, по който са се отнесли с мен, е бил погрешен.

Да бъдете компенсирани за нещо несправедливо означава да ви се отплатят за това, което ви се е случило. Няма нищо по-сладко от това да гледаме как Бог ни почита и ни благославя поради това, че някой се е отнесъл с нас несправедливо. Но ние трябва да се откажем да се опитваме да накараме другите да си платят за несправедливостта, която сме изтърпели, ако

искаме да видим Бог да отмъсти за нас.

След като бях изнасилвана от своя баща и изоставена в тази ситуация от майка си и от други роднини, които не направиха нищо, за да ми помогнат, аз определено имах отношение, което тровеше живота ми. Аз исках да си върна тъпкано на хората, които са ме наранили, също както и на хората, които не ми помогнаха. Аз бях огорчена, изпълнена с възмущение и обида, чувствах, че целият свят ми дължи нещо. Разбира се, това отношение към хората не ми носеше нищо добро. То не ми разрешаваше проблема и не ме караше да се чувствам по-добре, а продължаваше да ме прави нещастна. Аз бях малтретирана, което беше достатъчно лошо, но много години след това все още бях жертвата и бях заседнала в това, което се беше случило. Наистина чувствах, че никога няма да имам нормален живот или да бъда емоционално здрава.

Аз бях християнка, но не познавах наистина Божието слово. Бях новородена, но все още си правех нещата по моя начин, вместо да науча и да следвам Божиите пътища. Веднъж щом разбрах, че Бог обича справедливостта и Самият Той иска да се справи с нещата от миналото ми, вместо аз да се опитвам да го направя по моя начин, всичко започна да се променя. Не бих могла да кажа, че всичко се случи за един ден, но постепенно моето нараняване и съкрушеност бяха изцелени и Бог наистина взе лошите неща, които ми бяха причинили, и ги обърна за мое добро.

Бог изисква ние да пуснем миналото и да простим напълно на враговете си, да се молим за тях и дори да ги благославяме, докато Той ни води как точно да направим това. Баща ми в крайна сметка ми се извини и плака в покаяние. Аз имах привилегията да го водя в молитва на покаяние пред Господа и да го кръстя. Той ми каза колко

много се гордее с мен и с работата ми, която съм благословена да върша в служението.

Мисля, че би било вярно да кажа, че по-голямата част от страданията в живота ни идват от несправедливото отношение на зли хора, но някои могат да дойдат и от хора, които казват, че ни обичат. Когато случаят е такъв, раните са още по-дълбоки. Но независимо колко дълбок или болезнен е бил проблемът, Бог може да достигне до него, да го изцели, да го обърне за добро и да ви компенсира за болката от миналото.

Той ни дава венец, вместо пепел, и радост, която да замести плача и скръбта ни (вж. Исая 61:1–3). Той също така обещава да ни отплати за това, което сме изгубили.

Господ, вашият Бог ще възстанови всичко, което сте изгубили; ще ви покаже милост и състрадание; Той ще се върне и ще събере парчетата от всички места, където сте били разпръснати.

Второзаконие 30:3 (MSG)

Никой не иска болка и страдание в живота си, но е добре да знаем, че когато минаваме през тях, Бог е готов да ни компенсира, ако следваме Неговите пътища и Му се доверим да го направи.

Ние страдаме, понеже
се опитваме да променим нещата,
които само Бог може да промени

Мисля, че едно от първите неща, които трябваше да науча и което много облекчи моето емоционално страдание, беше, че аз не съм в контрол на вселената. Тъй като съм родена с естествено силен темперамент и с агресивно отношение от типа „да поема отговорност и контрол“, аз се терзаех в

резултат на опитите ми да контролирам и да променям много неща, върху които нямах никаква власт. Отне ми няколко болезнени години да разбере, че Бог беше много по-заинтересован да промени мен, отколкото да промени моите неприятни обстоятелства. Разбира се, аз също така се борех с това да се опитвам да променя хората в моя свят, така че те да ме направят щастлива и да ми подхождат повече, но трябваше да науча (и това не стана нито лесно, нито бързо), че само Бог може да променя хората и дори Той няма да го направи, ако Те не искат Неговата помощ.

Веднъж щом се научих да оценявам хората такива, каквито са, вместо такива, каквито исках да бъдат (и аз все още се уча на това ежедневно), голяма част от моето страдание и нещастие приключи. Изпитвах отчайваща нужда от смирение и, въпреки че Бог ни кани да „смирим себе си,” много малко от нас имат желанието да го направят, така че се налага Той да предприеме нещо по въпроса. Той постига това, като ни поставя в ситуации с хора, които ни торМОзят и ни дразнят, и в нашето отчаяние да спрем да страдаме поради тях, ние най-накрая осъзнаваме, че Бог ги използва, за да стигне до дълбоките проблеми в нас. Той е нашият избавител и, въпреки че това може да отнеме повече време, отколкото бихме искали, Бог винаги ще използва лошите неща в живота ни, за да изработи нещо добро!

Мислили ли сте, че вашата *реакция* към проблема всъщност може да бъде истинският проблем, а не онова, което първоначално сте смятали за проблем? Мислех си в продължение на години, че съм нещастна, защото Дейвид не посрещаше нуждите ми, но Бог ми показа, че моето егоистично отношение беше истинският проблем. Продължавах да се опитвам да го променям и нито едно от моите усилия не произвеждаше желания резултат, защото

Бог използваше ситуацията да стигне до истинския корен на моя проблем.

Божиято слово ни казва, че едно малко овчарче – Давид – беше помазано да бъде цар. Но много преди да сложи короната, той трябваше да се справя и да работи под властта на един луд и зъл цар, когото беше предопределен да замени. Така че повечето от нещата, случили се на Давид, докато беше в ръцете на Саул, изглеждаха несправедливи и все пак имаше цел и смисъл в това.

Веднъж чух, че Бог използвал цар Саул, за да извади „Саул” от Давид, т.е. да не стане такъв цар като него. Знам от собствен опит какво означава това. Аз мога да погледна назад към жестокостта, която беше част от поведението на баща ми и сега разпознавам, че съм научила много от тази черта на неговия характер, но не съм го осъзнавала по онова време. Аз бях жена, която е призвана в служение, но бях със закоравяло сърце от малтретирането, от което пострадах като дете. Моето поведение беше грубо и бях много легалистична относно това, което мислех, че хората трябва и не трябва да правят. Взаимоотношение с мен означаваше, че трябва да следват моите правила, подчертавам „моите” правила! Аз имах чар и имах дарба, но ми липсваше християнският характер, от който имах нужда за работата, която ми предстоеше. Бях сляпа за моето поведение, защото то се коренеше и произлизаше от раните и травмите в душата ми, с които трябваше да се справя. Да бъдем християни не означава да прекарваме живота си само в промяна на поведението, но трябва и да позволим на Исус да ни преобразява отвътре навън и да ни моделира според Своя образ.

Бог използва един духовен лидер и още няколко души, които не се отнасяха добре с мен, за да ми помогне да осъзная, че аз никога не трябва да се отнасям с другите по

начина, по който те се бяха отнесли с мен. Бог всъщност ми направи услуга, като ме постави в близък контакт с тези хора в продължение на много години. И въпреки че това беше много болезнено, то ми помогна неимоверно много и ме направи по-добър човек. Бих искала да кажа, че понякога е нужно да ни се случи нещо трудно или неудобно, за да ни помогне да видим себе си такива, каквито сме наистина, вместо такива, каквито си мислим, че сме. Начинът, по който мислим, може лесно да бъде замъглен от гордост, което да ни кара да осъждаме другите критично, и въпреки че може да правим същите неща, за които ги критикуваме, ние не ги виждаме (вж. Римляни 2:1).

Мисля, че Петър е добър пример за това. Петър беше агресивен и винаги имаше какво да каже. Той беше предопределен за велики неща, но имаше по-високо мнение за себе си, отколкото трябваше. На него му се наложи да се справи с отношението си за негово собствено добро. Когато Исус му каза, че Сатана ще го пресее като жито в предстоящите изпитания, през които щяха да минат, и че Той се е молил за него вярата му да не отслабва, Петър бързо заяви, че е готов да отиде в затвора и ако трябва дори да умре с Исус. След това той се отрече три пъти от Исус в същия ден и поради този провал най-накрая видя себе си такъв, какъвто наистина беше. Той беше слаб човек, който имаше нужда от прошка и от Божията помощ (вж. Лука 22:31–34, 55–62). Когато Исус каза на Петър, че се е молил за него, Петър трябваше да Му благодари и да признае, че отчаяно се нуждае от цялата помощ, която може да получи.

След като се отрече от Христос, Петър се покая и горчиво плака, а след това стана един от най-великите и най-ефективни апостоли. Не нашите слабости ни причиняват проблеми, а нежеланието ни да се справим с тях. Бихме

били мъдри, ако ежедневно молим Бог да ни помага и да ни показва всяко нещо за самите нас, което Му пречи да направи това, което Му е угодно с нас. Ние винаги трябва да искаме Божията воля повече от всичко останало.

Петър ни увещава да смиряваме себе си под мощната ръка на Бога, за да ни възвиси на определеното време (вж. 1 Петрово 5:6). Да смирим себе си означава по-скоро да стоим под нещо, отколкото да се борим да се освободим от него, защото ни е трудно. Никой от нас не иска да страда, но ние би трябвало да сме готови на това, ако се налага.

Нека да предположим, че една жена е омъжена за мъж, който физически малтретира нея и децата. В тази ситуация тя определено не трябва да търпи това. Тя трябва да го напусне или да избяга от този мъж. Моята майка стоеше заедно с баща ми, знаейки какво ми причинява той, и това беше възможно най-лошата грешка, която тя направи през целия си живот.

Но нека да кажем, че една жена работи в компания, където тя е единствената християнка и следователно е единствената в позицията да свидетелства за Христос. Тя е отхвърлена и много от другите служители ѝ се подиграват и дори я пропускат за повишението, което заслужава. Трябва ли да напусне поради това, че се чувства неудобно, или трябва да се моли, за да разбере какво иска Бог? Ако Бог иска тя да напусне, да ѝ го покаже ясно, а ако не иска, то нека тогава да бъде Неговата воля. В този пример Бог може да иска тя да остане и да изтърпи тази трудност за определено време, защото Той има нужда от някого, когото може да използва да Го представлява на това работно място. Във 2 Тимотей 4:2 (Разш. Библия) се казва, че ние трябва да сме готови да служим на Бога, „независимо дали тази възможност изглежда благоприятна, или неблагоприятна, дали е подходяща, или неподходяща, дали е добре дошла, или не е добре дошла”.

Когато една ситуация или някой човек ни причиняват страдание, ние винаги трябва да търсим Бога за това как да се справим с тях. Докато страдаме, не е мъдро да вземаме решения, без да се посъветваме със Святия Дух за водителство и насока. Павел казва на галатяните, че ако те бяха духовни, биха носили (претърпявали) неприятните си грешки един на друг (вж. Галатяни 6:2). Склонна съм първата ми реакция да бъде: „Аз не трябва да търпя това и няма да го издържам”, но от друга страна Исус ме търпи и аз съм доволна, че Той го прави.

*Бог винаги ще ни дава
благодат на мястото, на
което се намираме.*

Дадох си сметка, след като преминах през много различни неща в живота си, че Бог винаги ще ни дава благодат на мястото,

на което се намираме. С други думи, ако ние се намираме там, където Той иска да бъдем, тогава Той може да ни даде достатъчно благодат, за да се наслаждаваме на онова, което би направило други хора нещастни.

Когато погледна назад към ранните години на моето ходене с Бога, изглежда, че непрекъснато съм се борила с нещо. Ако не беше едно, тогава беше друго. Настроението ми почти винаги беше напълно контролирано от моите обстоятелства. Например, когато някоя от моите конференции беше добре посетена, аз се радвах, но когато не беше, аз се обезсърчавах и казвах много негативни неща. Следователно ние правехме всичко възможно да повишим посещаемостта, но когато тя все още се колебаеше и беше ту ниска, ту висока, тогава моето настроение също се колебаеше ту нагоре, ту надолу. Най-накрая осъзнах, че се опитвам да променя нещо, което не можех да променя, но Бог можеше и Той щеше да го направи, когато дойде правилното време за това. Наистина нашето време е в Неговите ръце (вж. Псалом 31:15). Аз в края

на краищата предадох моите грижи и притеснения на Бога и със сигурност в мен дойде мир, точно както Той беше обещал (вж. Филипяни 4:6–7).

Нашите конференции са много по-посещавани сега, но понякога имаме и някоя, която по някаква причина не е добре посетена, и въпреки че на мен това все още не ми харесва, то не ми причинява страдание както преди, просто защото аз не се боря с него. Аз минавам през него и продължавам към следващото.

Следващия път, когато осъзнаете, че страдате емоционално и умствено поради това, че се опитвате да промените нещо, което не ви харесва, се запитайте дали не се опитвате да промените нещо, което само Бог може да направи, и ако е така, тогава ви насърчавам „да го пуснете и да позволите на Бог да го направи”.

Ние страдаме, защото живеем в един несъвършен свят

Вече видяхме, че можем да страдаме поради личните си грехове или поради греховете на другите, но една от основните причини, поради която страдаме, е просто защото ние живеем в този свят – един свят, изпълнен с грях – и изглежда, че колкото повече съществува земята, толкова повече се увеличава злото. Мисля, че във всяко поколение хората са били шокирани колко по-зле са ставали нещата в света. Спомням си, когато аз бях дете и чувах възрастните да говорят за това колко зле са нещата, а сега ние говорим за това колко сме шокирани от всичко, което се случва в света. И освен ако Господ не се завърне скоро, нашите деца един ден ще седят и ще говорят за това колко по-лоши са нещата в тяхното поколение, отколкото изобщо някога са били. Злото и покварата се развиват прогресивно. Те не остават статични и

пасивни, а се увеличават и умножават. Дейв си спомня, когато първото момче, което разнасяше вестници, беше ограбено в нашия град в далечната 1950 година. Това беше шокиращо за хората и те просто не можеха да проумеят как се случва нещо подобно. Но ако погледнем какво става днес, едно ограбено вестникарче не би учудило никого или не би ни шокирало изобщо. Доста притеснително е, че състоянието на нещата е толкова лошо и за съжаление, колкото по-зле стават нещата, толкова повече страдания ще има. Въпреки че ние нямаме всички отговори, имаме привилегията да се доверим на Бога.

Бог защитава ли онези, които Му се доверяват? Определено вярвам, че го прави. Ние често чуваме истории как Бог е защитил някого и ние също имаме нашите собствени истории за това. Но какво да кажем за случаите, когато Неговата защита изглежда я няма и накрая ние страдаме за нещо, което просто не разбираме? Нека се върнем отново към мъдрия коментар, който чух от Лий Стробъл: „Божият окончателен отговор на страданието не е обяснение, а Неговото възплъщение.” Никой не може да обясни всичко, но Исус може да изкупи всичко.

Една от нашите служителки наскоро изгуби дома си и всичко в него при наводнението, което се случи в Сейнт Луис. Тя е директор на нашата медицинска мисия и беше жертвала много, за да пътува до страните от Третия свят и да помага на хората. Тя е посветена на Бога жена и произлиза от вярващо семейство. Защо това би се случило на нея? Понякога болезнени неща се случват просто защото ние живеем в този свят. Добрата новина е, че Бог я избавя и изкупва цялата ситуация, в която се намира. Хора и различни служения помагат на нея и на семейството ѝ да построят отново дома си и да купят това, от което имат нужда, и когато всичко приключи, тя може да има дори по-хубава къща и

обзавеждане от преди.

Познавам други християни, които бяха много близо до това да изгубят дома си и не го изгубиха. Те чувстват, че Бог ги е защитил и когато чуем техните свидетелства, ние се радваме заедно с тях. Защо някои бяха пощадени, а други не? Още веднъж казвам – ние не трябва да се фокусираме върху това да намираме обяснение на всичко; нека се обърнем към възплъщението и да гледаме как Бог ни избавя и възстановява от болката и как я обръща в наша полза!

Отвъд страданието

*Притиснаха краката му с окови; беше окован
в железни вериги и душата му страдаше
от притискането на желязото.*

Псалом 105:18 (Разш. Библия)

Йосиф беше млад мъж и мечтаеше да извърши велики неща. Братята му го мразеха и му завиждаха, защото той беше най-малкият син на Яков и му беше любимият. Тяхната омраза нарасна дотолкова, че един ден те решиха да се отърват от него и го продадоха на търговците на роби. След това върнаха обратно едно парче плат, напоено в кръв, и излъгаха баща си, като му казаха, че е бил убит от диво животно.

Йосиф преживя много години, изпълнени с трагични, несправедливи ситуации, които му причиниха голямо страдание и въпреки това той остана верен на Бога и продължи да Му се доверява. Бог му даваше благоволение, където и да се намираше и накрая го постави в позицията на власт – той стана вторият човек след фараона на Египет. В резултат на това Бог използва Йосиф да спаси много хора – включително собственото си семейство – от гладна смърт по време на недоимък и жесток глад на земята. Удивително е да видим отговора на Йосиф към неговите братя, когато те откриват, че е в позицията на власт и може да им отмъсти за цялата болка и страдание, които несправедливо е изтърпял, поради тяхното жестоко отношение към него преди толкова години.

После отидоха и братята му и паднаха пред него,
и казаха: Ето, ние сме ти слуги (твои роби)!

А Йосиф им каза: Не бойте се; нима аз стоя на
мястото на Бога? [Отмъщението е Негово, не мое.]

Колкото до вас, вие наистина бяхте намисили зло против
мене, но Бог го намисли за добро, за да действа така,
че да спаси живота на много хора, както и стана днес.

Битие 50:18–20 (Разш. Библия)

Тези стихове са толкова чудесни, ако размишляваме
внимателно върху тях. След всичко, през което беше
преминал Йосиф, вместо да бъде огорчен, той видя Божиата
ръка да изработва нещо добро от цялата ситуация. Сега,
вместо да бъде огорчен, той беше готов да помогне на братята
си. И накрая им каза следното:

И така, не бойте се. Аз ще снабдя и ще нахраня,
и ще подкрепям вас и домовете ви. И той
ги утеши [даде им радост, надежда, сила] и
говореше на сърцата им [мило и любезно].

Битие 50:21 (Разш. Библия)

Йосиф е моят герой, когато става дума за някого, който
е преживял несправедливо отношение и се е справил с него
точно по начина, по който Бог иска ние да го направим. Не е
чудно, че е бил силен и могъщ мъж. Той живя до 110 години
и изглежда се е наслаждавал на много повече добри години
в живота си, отколкото тези, през които беше страдал. Йосиф
се наслаждаваше на голяма победа, след като беше преминал
през страданието. Можем да кажем, че неговото страдание го
издигна на по-високо ниво в живота. Ако можем да останем
стабилни и устойчиви и да продължим да се доверяваме
на Бога дори в нашето страдание, тогава ние показваме, че

сме такива хора, на които Бог може да се довери за големи отговорности и голямо благословение.

Когато сме готови да простим на тези, които са ни наранили, ние всъщност правим услуга на себе си, защото не

Когато сме готови да простим на тези, които са ни наранили, ние всъщност правим услуга на себе си.

е възможно да се наслаждаваме на живота и в същото време да бъдем изпълнени с огорчение. Би трябвало да следваме такъв пример, какъвто виждаме в живота на Йосиф.

След като Йосиф беше продаден в робство, той стоя и в затвора тринадесет години за нещо, което не беше направил. Той беше окован в железни вериги и в Псалом 105, който цитирах по-рано, се казва, че „душата му страдаше в притискането на желязото”. Какво означава това? Ако размишляваме за това, на практика ми изглежда, че ако душата му страдаше в притискането на желязото, то това трябва да го е направило по-силен. С други думи, неговото страдание всъщност го е направило по-добър човек и му е помогнало да се подготви да управлява Египет.

Ние често чуваме фразата: „Нашите проблеми могат да ни направят или по-добри, или огорчени” и това е съвсем вярно. Да се доверяваме на Бога по време на всички болезнени ситуации винаги ни носи награда и накрая се отплаща с дивиденди. Една от наградите е, че ни прави по-силни. В книгата Исая виждаме Бог, Който говори чрез пророка на хората и ги насърчава да не се страхуват от това, през което преминават, защото Той ще ги направи по-силни.

Не бой се [няма от какво да се страхуваш], защото аз съм с тебе; не се ужасявай и не се тревожи, защото Аз съм твоят Бог. Ще те укрепя и ще те направя да заякнеш и да бъдеш устойчив на трудности. Да! Ще ти помогна;

Аз ще те издигна на високо и ще те подкрепя с Моята
[победоносна] праведна и справедлива десница...

Ето виж, Аз ще те направя да бъдеш нова, остра,
назъбена диканя; ще вършееш планините и ще ги
стриеш, и ще обърнеш хълмовете на дребна плява.

Исая 41:10, 15 (Разш. Библия)

Това е друг пример за Божието обещание да използва онова, през което преминаваме, за да ни направи по-силни и по-добри, отколкото сме били преди. Но всичко зависи от това дали сме готови, или не, да се доверим напълно на Бога относно болезнените неща, с които се сблъскваме в живота. През каквото и да минавате точно сега, това обещание е за вас. Дори вашите врагове да искат да ви навредят, Бог ще го обърне за добро и в този процес Той ще ви направи по-добри хора. Когато животът е болезнен и труден, запомнете, че Бог ви обича и поради това не трябва да се страхувате. Ето една кратка история, която чух веднъж, потвърждаваща казаното дотук по един много хубав начин.

Един човек току-що се бил оженил и се връщал вкъщи заедно с жена си. Част от тяхното пътешествие изисквало да прекосят едно езеро с лодка. Докато правели това, се издигнала буря, която причинявала голямо клатене и люлеене на лодката и жената се уплашила. Нейният съпруг обаче изглеждал много спокоен и тя не спирала да го пита защо не се страхува.

Той се усмихнал и извадил нож от калъфа му и го държал близо до жената, все едно че иска да я нарани. Тя дори не трепнала и когато я попитал защо не се страхува, тя казала: „Защо трябва да се страхувам? Аз знам, че ти ме обичаш и би било невъзможно да ме нараниш.”

Мъжът отвърнал: „Точно затова не се страхувам в тази

буря. Аз знам, че Бог ни обича и без значение какво се случва, Той ще го изработи за наше добро.”

Без значение с колко бури се сблъскваме в живота, ние винаги сме в безопасност в Божиите любящи ръце.

Състрадание и съчувствие

Открила съм, че моето страдание в живота ми е помогнало да придобия много по-голямо състрадание към онези, които също страдат по някакъв начин. Ако ние не сме преживели болката от несправедливо отношение и не сме се сблъскали със загуба, ще е много трудно да бъдем съпричастни към това, през което другите преминават.

Лесно е да даваме съвети, но без да имаме някакъв опит отношението ни може да бъде малко пренебрежително. Нека да си представим, че съм на двадесет и пет години и животът до този момент е бил доста лесен за мен. Имала съм чудесни родители, които винаги са снабдявали всичко за мен и са ми давали почти всичко, което съм искала. Аз съм интелигентна, така че ми е лесно да получавам добри оценки в колежа. Моят баща ми е осигурил мечтаната работа при един от неговите бизнес партньори още преди да завърша училище. Животът е хубав! И сега една жена в работата, която опознах много добре, изглежда много обезкуражена и дори депресирана и аз се чудя какво не е наред с нея, но не си правя труда да попитам. Накрая моята приятелка се опитва да ми каже за сериозните си финансови проблеми, които има. Аз бързо ѝ предлагам да се обади на родителите си и да ги помоли за помощ, защото това бих направила аз. Тя ме информира, че нейните родители са я малтретирани, докато тя растяла и сега са се отчуждили. Тя ме уверява, че дори не е възможно да получи помощ от тях. Тъй като аз дори не мога да си представя родители, които да малтретират собствените си

деца или да не им помагат изобщо, аз пренебрегвам проблема ѝ, като безчувствено заявявам: „Не се притеснявай, ще се намери някакво решение”, след което си тръгвам.

Моята приятелка остава с чувството на празнота и самота. Наистина тъжното в тази история е, че аз съм толкова благословена финансово поради моите щедри родители, че лесно бих могла самата аз да ѝ помогна, но моята липса на опит в страданието ме е направила неспособна на съчувствие и коравосърдечна към страдащите хора.

Има много такива хора в този свят. Те не са лоши хора, но нямат опит. Те ще се сблъскат евентуално с някакви трудности в живота, които, да се надяваме, ще ги променят към по-добро.

Аз не съм като тази двадесет и пет годишна жена, която е имала лесен живот. Аз никога не съм имала родители, които наистина да ме обичат и да ми помагат по някакъв начин, докато растях, а освен това ме малтретираха. Детството ми беше изпълнено със страх, страдание и самота. Бих искала да кажа, че съм излязла от детството си с много състрадание към хората, които страдат, но вместо това имах само едно закоравяло сърце. Трябваше да изградя дълбоки взаимоотношения с Христос и още няколко години да преживея болка и страдание, преди да мога се променя.

Когато бях болна от рак, аз придобих още повече състрадание към хората, които са диагностицирани с такава сериозна болест. След като имах главоболие, причинено от мигрена, в продължение на десет години, сега вече имам вяра да се моля състрадателно за изцелението на хората с главоболие. Чрез Божията благодат и Неговото Слово, аз най-после бях способна да простя на баща си за сексуалното малтретиране и знам от първа ръка колко по-добре е да прощаваме, отколкото да бъдем изпълнени с омраза и

огорчение. Започнах служението си без да имам абсолютно нищо, освен Бог и една мечта, и четиридесет години по-късно все още съм в служение. Научих много от опит, но това ми струваше скъпо. Изтърпях много хора да ме осъждат и критикуват и да ми обясняват, че съм неподходяща за служение поради много различни причини, но също така преживях и утехата на Бога в тези ситуации и сега съм способна да утешавам другите. Бог ни учи на благодатта да носим утеха на страдащите хора, като Самият Той ни утешава, когато ние страдаме.

Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Отец на всяка милост (съчувствие и състрадание) и Бог [Който е Източникът] на всяка утеха (подкрепа и насърчение),

Който ни утешава (укрепва и насърчава) във всяка наша скръб (болка и страдание), за да можем и ние също да утешаваме (да укрепяваме и насърчаваме) онези, които се намират в каквато и да било скръб или беда, с утехата (подкрепата и насърчението), с която и ние самите се утешаваме (укрепяваме и насърчаваме) от Бога.

2 Коринтяни 1:3–4 (Разш. Библия)

Аз ясно си спомням колко често съм се опитвала да споделям с други хора през какво преминавам, но те просто не са знаели как да ми помогнат. Те не могат да бъдат съпричастни към моята болка, защото изобщо не са изпитвали такава болка. Те не биха могли да ме утешат, защото никога не са се нуждаели Бог да утешава тях самите или вероятно са имали нужда от утеха, но не са знаели как да я поискат и да я получат. Аз често казвам, че ние не можем да дадем това, което нямаме. Първо, ние трябва да получим от Бога и тогава това, което Той ни е дал, може да премине

от нас към другите.

Когато хората идват при нас със своите проблеми, в повечето случаи вече знаят, че ние не можем да ги разрешим. Това, което те наистина искат, е разбиране, утеха и състрадание. Когато сме преминали през страданието, ние можем да станем по-меки, по-чувствителни и по-нежни, както и по-състрадателни и съпричастни. Това са някои от качествата, на които се възхищаваме в нашия Господ и те ни квалифицират да служим от Негово име.

Развиването на състрадание, съпричастност и съчувствие към другите хора е едно от благословенията, които получаваме вследствие на страданието. Обикновеният дар на състрадание е много ценен за човека, който страда!

Да минаваме през страдания не е единственото, което ни квалифицира да бъдем използвани от Бога, за да помагаме на другите. Със сигурност Бог може и използва мощно хора, които са имали чудесни родители, хубаво детство, не са имали финансови проблеми и са имали всички останали преимущества. Има обаче много малко такива хора, просто защото животът си върви и той невинаги се отнася добре с нас.

По-дълбоки взаимоотношения с Бога

Една от ползите, които откривам, когато страданието свърши, е по-дълбокото взаимоотношение с Бога. Когато сме поставени в позиция, в която няма никой, който да може да ни помогне, освен Бог и ние Му се доверим, преживяваме много чудеса, чрез които Той ни разкрива Кой е всъщност и колко е добър. Ние преживяваме Неговата вярност, Неговата справедливост, доброта, милост, благодат, мъдрост и сила, като това са само някои от нещата. Павел казва, че той твърдо си е поставил за цел да познава Христос и да стане по-дълбоко и интимно

запознат с чудесата на Неговата личност. Той казва, че иска да познава силата на Христовото възкресение и после казва: „[да мога да споделя] общението в Неговите страдания” (вж. Филипяни 3:10, Разш. Библия).

Има няколко неща, на които силно се набляга в този стих.

1. Павел беше твърдо решен.

Изисква се решителност, ако искаме да постигнем каквото и да е в живота. Не това, което правим правилно един-два пъти ни носи победа, а това, което правим правилно много пъти, ни носи желаниия резултат.

2. Павел искаше да познава Христос по-дълбоко и по-интимно.

Той не просто искаше да знае повече за Него, той искаше да *Го познава!* Той искаше да има интимно, близко, лично взаимоотношение с Него, което е на разположение на всеки, който го иска и има желание да търси Исус с цялото си сърце.

3. Павел искаше да познава чудесата на Христовата личност по-силно и по-ясно.

Павел познаваше Христос. Той преживя удивителна среща с Него по пътя за Дамаск и въпреки това търсеше да Го познава повече. Никога не трябва да бъдем удовлетворени, ако не израстваме духовно. Има още толкова много да научим за това колко чудесен и удивителен е Исус и ще знаем повече, ако Го търсим повече. Докато пътуваме заедно с Него в живота си, ние откриваме, че Той е с нас във всякакви ситуации. Той никога не ни напуска и не ни изоставя.

4. *Павел искаше да преживее силата на Христовото възкресение, която действа в нашите смъртни тела.*

Когато наистина познаваме Исус дълбоко и интимно, ние можем да имаме мир и радост, дори по време на трудности. Ние Му се доверяваме да обърне за добро трудностите, с които се опитваме да се справим, независимо какви са те и колко са болезнени. Не трябва да живеем пораженчески, когато възкресенската сила на Исус е на наше разположение.

Когато сме преживели Божията сила в живота си, става по-лесно да Му се доверим следващия път, когато се нуждаем от нещо. Бог иска да покаже Своята сила в нас и чрез нас. Той не само че иска да ни избави, а иска да ни използва като посланици да привличаме хората към Христос.

Ако ти или аз преминаваме през някакви сериозни трудности и другите хора виждат, че продължаваме да се доверяваме на Бога и сме изпълнени с мир и радост, това им свидетелства за силата на Бог да ни подкрепи и да ни защити. Когато чакаме търпеливо, без значение колко дълго ще отнеме, това им свидетелства за силата на Бога, която дава стабилност. След като преживеем освобождение и те видят, че Бог е верен, това им свидетелства за Неговото присъствие и сила, също както и за Неговото желание да ни помогне. Нашият личен пример може да бъде повратната точка, която да накара някого да предаде живота си на Христос.

Нашият личен пример може да бъде повратната точка, която да накара някого да предаде живота си на Христос.

5. Павел казва, че е готов да сподели страданията на Христос, ако това би го преобработило в образа на Христос.

Това не означава, че ние трябва да висим на кръста като Исус, а че трябва да сме готови да преминем през каквото е необходимо, за да бъдем като Исус и Той да бъде прославен чрез нас.

Това значи ли, че Бог ни дава страдания и изпитания, за да можем да научим неща, които ще са ни от полза по-късно? Той не е Бог, който извежда децата Си зад бараката за дърва, за да ги напердаши и да ги научи на нещо.

*Ако ще страдаме, тогава
защо да не извлечем някаква
полза от това?*

Предпочитам да кажа, че веднъж щом имаме проблем или трудност, Бог може да го използва, за да подпомогне Неговите цели в нашия живот.

Ако ще страдаме, тогава защо да не извлечем някаква полза от това? Аз съм страдала без Бога в живота си и също така съм страдала с Него, като мога твърдо да заявя, че с *Бога* винаги е по-добре. Вярвам, че Бог винаги има план за нашето избавление, но Той може да го забави за известно време, за да го използва за нашето израстване и за развитие на характера ни. Неговото действие в живота ни винаги е на точното време и докато чакаме, ние имаме привилегията да Му се доверяваме.

За радостта от получаването на наградата
За Исус се казва, че въпреки че презря срама на кръста, Той го издържа заради радостта от получаването на наградата след това (вж. Евреи 12:2). Много хора са ми казвали, че не биха заменили за нищо това, през което са минали, просто

поради начина, по който то ги е променило и ги е довело по-близо до Бога.

Ние можем да презираме това, през което минаваме, докато минаваме през него. Никой не се радва на болката или на страданието. Но ако можем да насочим ума си към наградата от другата страна, ще бъдем способни да го изтърпим с радост. Ако продължим да имаме вяра, че ще видим Божията доброта, без значение колко много ни боли и сме наранени, или от колко дълго време, ние ще вкусим от сладостта на пробива и на победата.

Аз често казвам, че ние трябва да „преминем през“ нещата, за да ги „преодолеем“. Не се страхувайте от трудностите, защото Бог няма да ви даде повече, отколкото можете да понесете в живота, и заедно с това Той ще ви помага и ще ви води.

Ние трябва да „преминем през“ нещата, за да ги „преодолеем“.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ден след ден

Тогава Господ каза на Моисей: Ето, ще ви изпратя хляб, който да вали от небето за вас; и ще излиза народът всеки ден да събира колкото им трябва за деня...

Изход 16:4 (Разш. Библия)

Когато Бог даде на израилтяните хляб от небето, това не беше само за да ги нахрани, а за да изпита тяхното доверие към Него. Той им заповяда да вземат само толкова, колкото им е нужно за деня, и да Му се доверят, че когато дойде утрешният ден, Той ще снабди и за него. Просто си представете колко трудно може да е било това за мнозина от тях. Те бяха в пустинята и нямаха никаква храна и никакъв начин да си набавят такава. Сигурна съм, че страхът им е бил много голям. Зная, че и моят щеше да бъде!

Има време, в което Бог ни изпитва в различни области, за да види дали ще Му се доверим, или не. Ако израилтяните опитваха да съберат утрешната порция днес, то тя загниваше и започваше да мирише. Колко често ние се опитваме да съберем днес това, от което ще се нуждаем утре чрез негативни мисли или притеснение, и всичко, което това причинява, е да ни направи нещастни?

Наскоро се събудих една сутрин и незабавно започнах да си мисля за всички проекти за писане на книги, които имам, с един и същи краен срок. В допълнение към това имах приближаваща конференция, за която трябваше да се подготвя, да участвам в някои телевизионни предавания, две бизнес

срещи и няколко лични срещи! Колкото повече размишлявах за всичко, което трябваше да направя в следващите тридесет дни, толкова по-потисната и претоварена се чувствах. Бог просто заговори на сърцето ми, като ми напомни нещо, което аз вече знаех: *Живей дните си един по един*. Моментално почувствах, че натискът върху мен се вдигна, защото имах достатъчно опит с Бога, за да знам без съмнение, че Той ще ми даде способността да направя всичко, което Той иска да направя, ако живея дните си един по един.

Когато използваме днешния ден да се тревожим за утрешния, ние накрая сме загубили и днешния. Това е безполезно! Исус каза да не се тревожим за утрешния ден, защото утрешният ден ще се безпокои достатъчно за себе си (вж. Матей 6:34). Бог ни помага, когато ние Му се доверяваме, а не когато се тревожим и се тормозим с това как ще разрешим проблемите си.

През 2013 година ние пуснахме ежедневно духовно размишление, озаглавено *Да се доверяваме на Бога ден след ден*, и това е едно от нашите най-популярни духовни размишления. Защо? То е популярно, защото ни представя нещо, което чувстваме, че можем да направим. Когато гледаме на живота си като цяло и дори на една седмица или месец, това обикновено е прекалено много, но ден след ден изглежда постижимо. Анонимните алкохолици използват този принцип с мъжете и жените, които идват при тях за помощ. Хората често чувстват, че няма начин да изживеят остатъка от живота си без да пият; страхът от провал е толкова силен, че те дори не искат да започнат. Но мисълта да не пият поне един ден им изглежда възможна. Тяхната цел е да останат трезви за един ден и много от тях могат да ви кажат точно колко дни са били трезви, дори да са минали години, откакто са изпили последното си питие.

Поради това, че този принцип идва директно от Божието слово, това работи в повечето области от живота. Можем да излезем от дългове, да правим редовно упражнения, да отслабнем, да завършим колеж, да станем родители на дете със специални нужди или да бъдем успешни в каквото и да е нещо, което трябва да вършим, ако се доверим на Бога и живеем живота си ден за ден.

Обичам този цитат от неизвестен източник: „Опитвам се да живея живота си ден след ден, но понякога няколко дни ме връхлитат наведнъж.”

Разликата между вяра и доверие

Думите „вяра” и „доверие” често са взаимозаменяеми, но има ли разлика между тях? По много начини двете думи са подобни, защото и двете изискват увереност в Бога, но „вяра” е съществително и следователно е нещо, което имаме, докато „доверие” също е съществително, но по-често се свързва с нещо, което правим.

Доверието е вяра в действие.

Бог ни дава вяра. Неговото Слово казва, че на всеки човек е дадена мярка на вяра (вж.

Римляни 12:3), но зависи от отделния човек какво прави с нея. Доверието е вяра в действие. То е вяра, която е била освободена. Само си помислете за всичко, различно от Бога, в което хората влагат вярата си – във финансовите системи в света, в правителството, в образованието, в другите хора, в пенсионните фондове, в самите себе си и така нататък. От всичко, в което хората влагат доверието си, Бог е единственият източник, който е напълно надежден и сигурен.

Искам да обърнете внимание на фразата, която използвам: „Поставете доверието си в Бога.” „Поставете” е дума за действие; когато поставяме нещо където и да е, това се

основава на решението да го направим. Аз мога да поставя този компютър да се зарежда, когато свърша работа, за да бъде напълно зареден и готов за използване следващия път, когато ми потрябва, или мога да го оставя да си лежи отворен на дивана и следващия път, когато имам нужда от него, да го намеря изтощен и безполезен за мен. Мога да рискувам и да пробвам дали няма да се изтощи, но ако се изтощи батерията, аз ще бъда разочарована. То е подобно на онова, което правим, когато поставяме доверието си в каквото и да е или в когото и да било, освен в Бог. Ние рискуваме и се надяваме нещата да се развият добре, но нашият опит ни учи, че това невинаги става.

Очевидно има неща и хора, на които можем да се доверим, но няма гаранция, че винаги ще бъдем удовлетворени от резултата. Мога със сигурност да кажа, че след като съм вървяла с Бога през три четвърти от моя живот, аз съм напълно удовлетворена от резултата, след като поставя моето доверие в Него. Въпреки че нещата невинаги се получаваха така, както аз си мислех, или така, както аз исках да бъдат, сега осъзнавам, че Бог винаги е правил най-доброто.

Ако още не сте го направили, ще вземете ли решение да започнете да поставяте доверието си в Бога за всяка ситуация в живота? Мислете за това на основата на практиката *ден след ден* и ще ви се стори по-лесно да го направите. Можете ли да се доверите на Бога за днешния ден? Ще поставите ли доверието си в Бога днес? С каквито и предизвикателства или ситуации да се сблъсквате днес, ще ги предадете ли на Бога и ще поставите ли доверието си в Него?

Библията е изпълнена със стихове за хора, които са казали, че ще „поставят” своето доверие в Бога. Това е решение, което те избират да вземат. Авторите често използват фразата „аз ще”, когато говорят за това да поставят доверието си в

Бога. Взимането на решение е само първата част, а след това продължаваме напред, дори просто час след час, ако се наложи. Малките цели в края на краищата ни помагат да постигнем големите.

В Библията пише:

Господи, Боже мой, в Теб намирам прибежище и на Теб уповавам (в Теб *поставям* моето доверие); спаси ме от всичките ми гонители и преследвачи и ме избави!

Псалом 7:1 (Разш. Библия, подчертаването е мое)

Когато съм в страх, на Тебе ще уповавам
(ще имам увереност, ще разчитам на Теб
и *ще сложа* моето доверие в Теб).

Чрез [помощта на] Бога ще хваля думите Му;
на Бога уповавам (разчитам, облягам се на Него и
уверено *поставям* моето доверие в Него); няма да се
боя; какво ще ми стори човек, който е само плът?

Псалом 56:3-4 (Разш. Библия, подчертаването е мое)

Да поставяме доверието си в Бога ще бъде по-лесно в дните, когато животът върви добре, но в дните, когато нещата не вървят толкова добре, това би било по-трудно. Ако сте изправени пред нещо наистина трагично или болезнено, това също би било трудно, но ние трябва да помним, че Бог никога не ни казва да направим нещо, което не можем. Можем да се доверяваме на Бога ден след ден! Дори да имаме дни, в които трябва да си кажем хиляди пъти: „Аз ще поставя доверието си в Бога”, струва си да го направим. Това не само почита Бога, но и премахва бремето от нас, което нито сме подготвени, нито сме определени да носим.

Когато бях диагностицирана с рак на гърдата през 1989 година, беше стряскащо и първият ми импулс беше

притеснението. Умът ми се изпълни с въпроси от типа „какво ще стане, ако“, но Бог ме помоли да кажа „Господи, аз ти се доверявам“, вместо да говоря за страховете и притесненията си. Някои от дните трябваше да го казвам отново и отново, но аз постоях. Накрая денят за операция дойде и направиха тест на моите лимфни възли, за да видят дали ракът се беше разпространил, а това означаваше да се доверявам все повече на Бога всеки ден, докато чакахме резултатите от теста. Изглеждаше сякаш това отнема доста време, но ден след ден аз продължавах да казвам „Господи, аз ти се доверявам“. Най-накрая резултатите дойдоха и бяха добри. Нямаше никакъв рак в лимфните възли, но лекарите не бяха сигурни дали ще бъде необходимо някакво друго лечение. Само онкологът можеше да ми каже това. Записах си час, но разбира се отне известно време, докато мога да отида да се видя с онколожката, така че на мен ми предстояха още дни, през които да се доверявам на Бога, преди да разбере как ще изглежда животът ми в следващите няколко месеца. Ние всички знаем колко е трудно да искаме отговори и да трябва да чакаме, докато ги получим.

Докато чаках, имах много възможности да оставя ума си да се отклони към възможно най-лошия сценарий, но тогава Бог ми припомняше да Му се доверя. Когато най-накрая се видях с онколожката, тя каза, че не вижда нужда да продължава с лечението, тъй като ракът е изцяло премахнат. Аз можех да си продължа живота както обикновено и просто да минавам на контролен преглед всяка година. Какво облекчение! Почувствах се все едно съм пуснала тежест от двеста килограма. Оттогава всяка година, в продължение на много години, когато дойде времето за мамограф, аз трябва отново да минавам през този процес. Една година рентенологът си помисли, че е видял нещо на скенера и

искаше да остана за преглед на ултразвук, а аз трябваше да изчакам известно време и за това! *Ами какво, ако ракът се беше върнал? Какво, ако се беше разпространил и на други места?* Всичките тези въпроси и много други успяха да ми минат през ума, докато чаках, но аз казах: „Господи, аз ти се доверявам, без значение какви ще са резултатите.”

Направиха ми ултразвук и се оказа, че няма абсолютно нищо! Още веднъж обявиха, че нямам никакъв рак и това продължава вече двадесет и седем години.

Разказвам ви тази история с цел да ви покажа, че разбирам какво означава да поставиш доверието си в Бога и че това често изисква да се бориш в доброто войнстване на вярата, както Павел казва на Тимотей в първото си послание към него, 6 глава, 12 стих. Дяволът е лъжец и той определено се опитва да се възползва от всяка възможна ситуация, за да ни изпълни със страх, но ние можем да спрем неговия план, като по собствено желание изберем да „поставим” нашето доверие в Бога!

Докато четете това, може да чувствате, че сте се доверявали на Бога в миналото и нещата не са се получили по начина, по който вие сте искали да станат. Ако е така, това не е изненадващо, защото нещата невинаги свършват по начина, по който искаме. Доверието в Бога – или би трябвало да кажа пълното доверие в Бога – не се отнася до това да получим онова, което искаме. Когато решим да се доверим на Бога, ние правим пълно посвещение да Му се доверяваме, без значение какъв е резултатът. Ние Му оказваме честта да Му се доверим, защото Той знае най-добре.

Ние можем да видим това пълно доверие в изявлението на Йов: „Дори и Той да ме убие, въпреки това аз ще Му се доверя” (вж. Йов 13:15). Йов знаеше, че неговият Изкупител е жив и че накрая Той ще застане на земята (вж. Йов 19:25).

Твърдата увереност, вяра и доверие в Бога, които Йов показа, са най-важното послание в книгата Йов. Ние често толкова се фокусираме върху това защо е страдал той, че губим поуката от другите уроци в книгата. Вярата на Йов ме изумява и аз намирам тези стихове за много предизвикателни и насърчителни, те ми дават сили и способност да се доверя на Бога, без значение през какво преминавам.

Йов се оплакваше и не смяташе, че заслужава страданието, което понася, но той никога не спря да се доверява на Бога. Накрая Бог възстанови двойно всичко, което Йов беше изгубил и само мога да си представя какво невероятно чувство е било това. Аз твърдо вярвам, че Бог награждава тези, които продължават да полагат доверието си в Него.

Много малко хора, ако изобщо има такива, могат да минат през нещо трагично, без да се оплакват поне малко и ние вероятно не мислим, че заслужаваме проблемите си повече, отколкото Йов. Но наред всичко това можем да изберем да се доверяваме на Бога ден след ден и ако го направим, ще можем да се справим и да минем през всичко.

Как ще изглежда моето бъдеще?

Ние всички мислим, че бихме били щастливи, ако знаем какво е бъдещето ни. Хората харчат милиони долари за гадателки, врачки и медиуми, надявайки се да получат някаква информация за бъдещето си. Божието слово заклеява такива практики, а е интересно, че хората харчат толкова много пари за такива неща. Когато се доверяваме на Бога, ние нямаме нужда да правим такива неща, защото знаем, че Той ще ни разкрие бъдещето ни на Неговото собствено време и докато Го направи, ние трябва да Му се доверим.

Ейбрахам Линкълн е казал: „Най-хубавото нещо на бъдещето е, че идва ден след ден.“⁹⁹ Бихме ли искали наистина да знаем какво е бъдещето ни? Мисля си, че ако веднъж разберем, би ни се искало никога да не сме питали. Всеки живот е изпълнен с добри неща, също както и с някои неща, които не са толкова добри. Ако можехме да видим бъдещето, може би щяхме да се развълнуваме за част от него, но този ентузиазъм би угаснал, когато видим всички неща, които биха били трудни, болезнени, разочароващи или предизвикателни.

Фактът, че посрещаме трудните дни един по един, ни прави способни да го направим, без да се отказваме. Ние можем да направим всичко, действайки ден след ден, докато се доверяваме на Бога, уповаваме и разчитаме на Него. Прекомерното мислене за нашите проблеми ни кара направо да се отчаем и да не искаме да живеем повече. Ако знаехме бъдещето, можеше да бъдем изкушени да мислим и да се притесняваме за всички трудни неща, които сме видели в него, и най-вероятно нямаше да можем да го понесем. Аз съм сигурна, че ако Бог искаше ние да знаем бъдещето, Той щеше да подреди нещата за нас така, че да го разберем. Бог има причина за всичко, което крие от нас и ние можем да си починем и да се отпуснем, като знаем, че Той ще ни открие това, което трябва да знаем, на правилното време.

Понякога сме в оскъдност, а в други случаи сме в изобилие и Павел ни насърчава да бъдем доволни и в двете (вж. Филипяни 4:11–12). Бог използва и двете неща в живота ни. Не всички сезони са еднакви, но докато действат последователно, те правят живота ни хубав. Когато преживеем един дълъг зимен сезон, той накрая дава път на пролетта и цветята разцъфват още веднъж в живота ни.

Аз не знам всичко, което ми е приготвило бъдещето,

но се доверявам, че ще бъде чудесно и вярвам, че вашето също ще бъде такова. Нека да живеем ден след ден и да се наслаждаваме на победата, която Бог ни дава, като Му се доверяваме с цялото си сърце и с целия си ум. Моля ви, не правете грешката да изгубите днешния ден, като се притеснявате за утрешния! Бог ви държи в ръцете Си, вие сте в Неговите мисли и можете да направите всичко, което трябва да направите чрез Него, защото Той е вашата сила (вж. Филипяни 4:13).

Неизвестното

Кой между вас се бои от Господа и слуша гласа на Неговия служител? Който ходи в тъмнина и няма за него светлина, нека се уповава на името на Господа и нека се обляга на своя Бог.

Исая 50:10 (Верен)

Едно е да се доверяваме на Бога, когато мислим, че имаме доста добра представа какво се случва в живота ни или когато мислим, че разбираме нещата и имаме план, който ще отвори вратата за нас, за да получим това, което искаме. Обаче е съвсем друго, когато нямаме никаква светлина относно обстоятелствата в живота ни и относно нашето бъдеще.

Чарлс Спърджън казва: „Да се доверяваме на Бога в светлината е нищо, но да Му се доверяваме в тъмнината – това е вяра.“¹⁰ Човекът има почти неустойимо желание да знае нещата. Той иска да бъде добре информиран, защото вярва, че това му дава известен контрол над живота му. Но когато влезем във взаимоотношения с Бога, ние трябва да се откажем от контрола и да се доверим Той да ни насочва в пътя ни. Повечето от нас няма да направят това без известна помощ от Бога, така че Той ни помага! Позволява ни да влезем в ситуации, които не можем да разберем, и избира да не ни даде отговорите, когато ние бихме искали да ги получим. Животът е изпълнен с много загадки и възможностите за избор, които имаме как да се справим с тях, са ограничени. Ние можем да се тревожим и да объркаме себе си, докато се

опитваме да разберем нещата, които са скрити единствено в знанието на Бога, или можем да потърсим мнението на други хора, като ги попитаме за тяхното прозрение за това какво се случва в живота ни. Понякога това може да помогне, но също така може и да увеличи нашето объркване. Най-бързият път към мира е да се научим да се доверяваме на Бога. Вярвам, че да се доверяваме на Бога е един от начините, по които Му показваме почитта си. Това показва уважение и декларира, че ние вярваме в Неговото Слово и се доверяваме на Неговия характер.

Най-бързият път към мира е да се научим да се доверяваме на Бога.

Духът на страх е коренът на нашето ненаситно желание да имаме всички отговори за живота. Ние искаме да знаем какво предстои и точно как ще се случат нещата за нас в бъдеще. Ние не искаме изненади или, ако искаме, те трябва да са хубави.

Въпреки че има много неща, за които Бог ни дава прозрение, Той винаги го прави, а когато не го прави, ни остава доверието, което е нашият „защитен механизъм“, който ни предпазва. Когато се доверяваме на Бога и имаме желание да бъдем търпеливи, ще видим, че Той никога няма да ни подведе.

Аз разбирам, че да не знаем какво ще стане е доста смущаващо и ни причинява стрес. Мислите в ума ни прескачат бързо от една на друга, опитвайки се да намерят нещо, което има смисъл, но странно защо, дори когато си мислим, че сме разбрали как трябва да станат нещата, ние все още можем да сбъркаме. Ние харесваме всичко да е поставено на място в едно хубаво малко пространство в живота ни, но има време, когато животът ни е по-скоро объркан, отколкото подреден. Никой, включително Бог, не прави това,

което искаме, и всичко, което чувстваме, е раздразнение. Многократно в моя живот аз съм основавала очакванията си на това, което съм си *мислила*, че ще се случи и след това съм била объркана и смутена, когато не се е получило по този начин.

Този вид ситуации могат да се използват като средство, чрез което да се научим, но за да се случи това, ние трябва да се успокоим и да искаме Бог да ни покаже къде сме сбъркали в мислите си. За себе си обикновено откривам, че съм си правила планове според това, което аз съм искала да видя да се случва, вместо дори да обмисля това, което Бог може да иска.

Най-основната стъпка на вяра, която можем да предприемем относно нашите ситуации в живота, е да кажем: „Господи, това е, което аз бих искала да видя да се случва, но нека да бъде Твоята воля, а не моята!”

В ранните дни на моето служение аз избрах една група от приятели, които си мислех, че биха работили с мен и биха ми помогнали в раждането на нещата, които Бог ми беше открил, че ще правя, като поучавам Неговото Слово. Моля, отбележете, че посочих, че *аз* ги бях избрала. Направих това, без да се помоля или дори да допусна Бог в моите пътища. Когато Исус избра учениците Си (мъжете, които щяха да работят с Него), Той се моли цяла нощ, преди да направи този избор (вж. Лука 6:12–13).

Хората, които аз избрах, не бяха Божият избор и се получи направо бедствие, което ми причини голяма лична емоционална болка. Те клюкарстваха за мен, лъжеха, обвиняваха ме несправедливо и почти ме извадиха от релси, преди още да започна да следвам съдбата си.

Изборът, който правим относно това с кого ще се сдружаваме и свързваме, е много важен, особено ако ще

бъдем „впрегнати в един и същи хомот” по един близък и личен начин. Сатана често използва хора, дори християни, за да ни нараняват и да ни правят слаби. Хората могат да бъдат искрени и въпреки това може искрено да грешат. Тази група от хора си мислеха, че чуват неща от Бога за мен, които изобщо не бяха верни и тяхната гордост накрая се превърна в тяхното падение.

Чрез много подобни ситуации в живота аз се научих по трудния начин, че молитвата трябва да предхожда всяко важно решение, което вземаме. Нашите предположения и презумпции не са угодни на Бога! Не правете грешката да планирате и после да се молите Бог да направи така, че плановете ви да се осъществят. Първо се молете и позволете на Святия Дух да ви води в цялата Божия воля, която носи добро в живота ви.

Молитвата трябва да предхожда всяко важно решение, което вземаме.

Да бъдем доволни, дори когато не знаем

Апостол Павел беше високообразован човек и въпреки това той достигна до момент в живота си, когато каза: „Защото бях решил да не зная между вас нищо друго, освен Исус Христос, и то Христос разпънат” (1 Коринтяни 2:2, РИ). Представяйки Евангелието на хората, той им казваше, че спасението чрез Христос беше загадка и тайна на Бога, и че Той беше избрал да го повярва, вместо да се опитва да го разбере. Има безброй много хора, които отказват да се наслаждават на ползите от една проста, детска вяра. Те искат умствено да разбират цялата сложност на Христовия кръст и на спасението чрез Него, но тя може да бъде разбрана само със сърцето, не с ума.

Ако нямаме неотговорени въпроси в живота си, то тогава нямаме нужда от вяра. Можем да кажем, че вярата

често заема мястото на отговорите! Трябва да се стремим да знаем Словото, да познаваме Бога и да знаем Неговата воля, вместо непрекъснато да търсим да знаем всички отговори относно нашите обстоятелства. Когато хората питат какво ще направим, като се сблъскаме с проблем, ние просто можем да кажем: „Не знам.“ Кажете на хората, че се молите за всичко и че сте сигурни в сърцето си, че Бог ще ви насочи точно на правилното време. Дори ако звучите малко по-уверени, отколкото всъщност сте, все пак е добре да изкажете вярата си на глас. Ако изберете да се доверите на Бога, вашите чувства накрая ще настигнат решението ви.

Със сигурност няма нищо лошо да търсим отговора на загадките в живота си, но когато станем объркани или разтревожени, това е знак, че сме отишли прекалено далече в нашето търсене.

Хората преживяват голямо объркване в живота и вярвам, че до голяма степен това идва от прекомерната нужда да знаят всичко. Можете ли да имате вяра в Бога, докато сте в тъмното и нямате никакво разбиране за вашата настояща ситуация? Точно такъв вид вяра търси Бог. Той иска ние да Му се доверим, особено когато сме в тъмното или когато животът ни е загадка и ние не виждаме Той да работи, нито чувстваме Неговото присъствие. Това време всъщност е добро за нас, защото то ни помага да израснем във вяра. Библията говори за малка вяра и голяма вяра, така че защо трябва да бъдем доволни от малкото вяра, когато можем да развием голяма вяра, като се доверяваме на Бога в трудни времена?

Когато „трябва да знаете“

Наскоро гледах един филм, в който участваха двама агенти на ФБР с различни правомощия. Единият изглежда беше осведомен за информацията относно случай, за който другият

не беше наясно, и когато той поиска информация, на него му беше казано, че такава се дава само при нужда или когато „трябва да знае”. С други думи, единствените хора, които са информирани за детайлите по случая, бяха тези, които наистина трябваше да знаят.

Мисля, че Бог действа с нас на същата основа. Ако ние трябва да знаем нещо, винаги можем да бъдем сигурни, че Бог ще ни го каже, но ако не трябва да знаем или е по-добре за нас да не знаем, тогава Бог няма да ни каже и ние можем и трябва да се научим да бъдем доволни от това.

Знанието за някои неща може да обремени душата ни и да ни накара да се тревожим и да се изнервяме, а нито един от нас няма нужда от това. В такива случаи да не знаем всичко може да ни донесе много мир и спокойствие! Говорих по телефона с някого миналата седмица и се повдигна определен неприятен въпрос относно неморалността в живота на един човек, който и двете познаваме. Ние говорихме, но също така бяхме внимателни да не клюкарстваме или да не кажем неща, които не бяха необходими. Моята приятелка ми зададе въпрос за ситуацията и преди дори да си помисля дали да отговоря, или не, тя каза: „Няма значение, няма нужда да знам това”.

Помислих си, че това показва духовна зрялост и може да бъде пример за всички нас. Има разлика между това да искаме да знаем нещо от любопитство или понеже искаме да контролираме ситуацията и да искаме да знаем, понеже наистина трябва да знаем. Вместо да изпаднем в объркване и тревожност, докато се опитваме да размишляваме върху нещата от живота и да задаваме въпроси, защо просто не се доверим на Бог да работи с нас според принципа „когато трябва да знаем”?

Има ситуации в Библията, при които на човек му е казано да разсъждава заедно с Бога, но те не се отнасят за това да се

опитваме да разберем неща, които Бог все още не е готов да ни разкрие. Ето два примера от Писанието, които показват разликата между разсъждаването според Божията воля и извън Божията воля.

Елате сега, за да разискваме, казва Господ;
ако греховете ви са като мораво, ще
станат бели като сняг; ако са румени като
червено, ще станат като бяла вълна.

Исаия 1:18 (РИ)

Уповавай на Господа, доверявай се и бъди уверен в
Господа от все сърце и с целия си ум, и не разчитай
на своето собствено прозрение или разбиране.

Пригчи 3:5 (Разш. Библия)

Още веднъж искам да кажа ясно, че не е погрешно да задавате въпроси на Бога. Той често харесва да обсъжда нещата с нас. Но не позволявайте правилното обсъждане да стане неправилно или порочно. Нека мирът да бъде арбитър в живота ви (вж. Колосяни 3:15). С други думи, нека мирът да бъде решаващият фактор дали вашите въпроси са угодни на Бога, или не.

Когато изглежда, че няма никакъв начин

Страхът ще ни превземе, ако си позволим да бъдем убедени, че няма разрешение на нашия проблем. Колко често казваме

Само защото не знаем какъв е начинът, това не означава, че няма никакъв начин.

или чуваме другите да казват: „Просто няма никакъв начин това да стане”? Само защото не знаем какъв е начинът, това не означава, че няма никакъв

начин. Исус каза за Себе Си: „Аз съм Пътят” (Йоан 14:6). Исаия казва, че Бог „ще води слепите през път, който не са знаели”

(Исаия 42:16, РИ). Бог е способен да ни води в тъмното, защото тъмнината е също като светлината за Него. *Ние* може да сме на тъмно по отношение на това какво става, но Бог е светлина, така че Той никога не обитава в тъмнина. Псалмистът Давид, когато пише една от най-великите глави в Библията за пълното доверие в Бога, казва:

Ако взема крилете на зората и се заселя в най-далечните краища на морето, дори и там ще ме води ръката Ти и Твоята десница ще ме държи.

Ако кажа: със сигурност тъмнината ще ме покрие, и ако нощта около мен остане [единствената] светлина, то и самата тъмнина не скрива нищо от Теб, а нощта свети като ден:

за Тебе тъмнината и светлината са безразлични.

Псалом 139:9–12 (Разш. Библия)

Когато сме имали дълъг сезон на изпитания или се сблъскваме с нещо извънредно трудно, се случва да се обезсърчим и да започнем да си мислим, че това ще бъде нашето постоянно състояние в живота. Ние си мислим такива неща: *това никога няма да спре. Направил съм всичко, което мога да направя, и нищо не работи. Изглежда, че няма никакъв изход!* Но Бог има да разкаже различна история. Той казва:

Не си спомняйте [не се придържайте към] предишните неща, нито мислете за древните събития.

Ето, Аз ще направя нещо ново; сега ще се появи (ще изникне); няма ли да внимавате в него (да го схванете и да го разберете, да му обърнете внимание)?

Да! Ще направя път в пустинята и реки – в безводната земя.

Исаия 43:18-19 (Разш. Библия)

Тези стихове са ме насърчавали при много различни случаи в живота ми и аз се моля те да насърчат и вас. Когато сте наранени, спомнете си, че *Бог ще направи път!*

Помислете за времето в живота ви, когато Той е направил път за вас там, където е изглеждало, че няма път и помнете, че Той ще го направи отново! Неговите пътища не са като нашите, но както Исаия казва, Той може да направи път дори в пустинята и така, че да тече река в период от живота ни, който е безводен и пуст.

Дори когато решим да повярваме, че Той ще направи път, това може да ни доведе до друг въпрос: „Кога ще го направи?” Само Бог знае със сигурност и в повечето случаи, когато Го питаме, Той не изглежда заинтересован да ни даде отговор. Това трябва да е така, защото Той иска да Му се доверим.

В „чакалнята на Бога” (първа част)

Двамата най-силни воители са търпението и времето.

Лев Толстой

Ако вие поне малко приличате на мен, вероятно едно от най-големите предизвикателства в живота ви е да се научите да бъдете търпеливи.

Били ли сте някога в чакалнята на болница, където семейството и приятелите чакат лекаря да им каже нещо за някой близък, който е претърпял операция? Повечето от хората, които чакат там, изглеждат малко разтревожени и лицата им изглеждат напрегнати и загрижени. Те чакат да им кажат резултата, но в момента не знаят нищо. Те чакат и чакат, и чакат. Дали новините ще бъдат добри, или не? Ако чакането е няколко часа по-дълго, отколкото се предполага, тези, които чакат, може да станат още по-изнервени. Техните мисли може да станат по-мрачни и по-негативни и в естествения свят това би било разбираемо.

Големият въпрос е как се държим ние, когато сме в „чакалнята на Бога”? Разтревожени, напрегнати и притеснени ли сме, или търпеливо чакаме да чуем добри новини? Ако нашето чакане е много по-дълго, отколкото сме мислили, че ще бъде, оставаме ли позитивни и обнадеждени? Ние често казваме, че се доверяваме на Бога, но показваме ли плода от доверието в Него?

Бог има цяла вечност да изработи нещата

Бог изглежда рядко бърза за каквото и да е, а ние обикновено бързаме за всичко! Ние не сме доволни само да знаем, че Бог ще направи път; ние искаме да знаем *кога* ще го направи. Писанието ни обещава, че на определеното време Бог ще направи това, което трябва да се направи, но кога е това определено време? Това е времето, което Бог определя за правилното и Той рядко ни казва, ако изобщо го направи, колко дълго ще отнеме. Ние обаче можем да бъдем сигурни, че няма да бъде твърде дълго. Нашият Господ знае на какво сме способни и Той никога няма да ни натовари с повече, отколкото можем да понесем!

Това, което ние си мислим, че е дълго, всъщност е само кратко време в сравнение с начина, по който Бог гледа на нещата:

Още и това нещо да не забравяте, възлюбени, и въпреки всичко да не пропуснете да отбележите факта, че за Господа един ден е като хиляда години и хиляда години – като един ден.

2 Петрово 3:8 (Разш. Библия)

Бог вижда нещата в светлината на вечността, следователно Той не бърза. Той вижда края от самото начало. Бог вече е бил там, където отиваме ние и вече знае точно какво ще се случи! Той винаги има основателна причина за това, което прави, и да се научим да вярваме в това ще ни помогне да Му се доверим, независимо дали чакаме малко, или много.

Ние често искаме нещата преди да сме достатъчно зрели, за да се справим с тях по правилния начин, но Божието време е най-доброто и аз мога да ви уверя, че Той няма да ни даде нищо, докато не дойде подходящият момент. Бог може да каже „Чакай“ или дори може да каже „Не“, но каквото

и да реши Той, ще бъде съвършеното нещо, направено в съвършеното време. Всичко, което Бог прави за живота ни и нашето взаимоотношение с Него, е за наше добро!

Като Божии деца ние имаме плода на търпение в нас, според Галатяни 5:22, но обикновено отнема няколко години, в които да вървим с Бога, преди да видим достатъчно от този плод да се проявява. То е вложено в нас като семе, но отнема време и опит, за да порасне и да стане силно.

Коренът на гръцката дума, преведена като „търпение“, означава „да стоя под“ – с други думи, да останеш заедно с нещо, да го изтърпиш, дори то да е неприятно или болезнено. Това означава да издържиш нещата докрая. Повечето от нас искат да избягат от нещата, които ни причиняват каквото и да било страдание. Мисълта да изтърпяваме някаква трудност, без да знаем поне колко дълго се предполага да бъде, е много неприятна. Бог невинаги ни дава отговорите, които желаем, когато ги искаме, просто защото Той е посветен на нашето духовно развитие. Той гледа на него като на много по-важно от получаването на незабавно облекчение от нещата, през които минаваме.

Преди изобщо да знам нещо за доверието в Бога, аз наистина се тревожех и се изнервах, когато имах нужда Бог да направи нещо, което знаех, че ще бъде много лесно за Него, но изглежда Той не правеше абсолютно нищо. Сега осъзнавам, че въпреки факта, че нищо не се променяше в моите обстоятелства, Бог работеше в мен. Той действаше така, че вярата ми да израсне и, вършейки това, Той я разширяваше и правеше по-силна. Поради това, че аз не знаех как да се доверявам на Бога, бях нещастна през цялото време, докато чаках, и съм сигурна, че моето чакане беше много по-дълго, отколкото щеше да бъде, ако знаех как да Му се доверявам.

Животът става по-лесен, когато придобиваме повече опит

с Бога. Ние научаваме, че въпреки че обикновено не прави нещата по-рано, Той наистина никога и не закъснява — поне не според Неговото разписание. Търпението е не просто способността да чакаме, то е и начинът, по който се държим, докато чакаме. Ние всички ще чакаме за много неща в живота, но целта, която Бог има предвид за нас, е да „чакаме търпеливо“. Да чакаме търпеливо просто не е възможно, освен ако не се доверим, че Божият характер е без недостатък, че Той е добър и ни показва Своята доброта през целия ни живот. Просто защото не „чувствам“, че едно нещо е добро, това не означава, че то не е добро. Може би накрая ще видя, че това, което съм си мислила за лошо, в дългосрочен план е било много добро за мен.

Никога не е твърде късно

Марта и Мария изпратиха съобщение на Исус и Го уведомиха, че брат им Лазар е болен. Писанието казва, че Исус обичаше Марта, Мария и Лазар и че те бяха Негови скъпи приятели. Като се има предвид това, дори когато Той чу, че Лазар е болен, остана още два дни там, където беше, преди да отиде да го види (вж. Йоан 11:3–6). Докато Исус пристигне, Лазар вече беше умрял и беше в гробницата от четири дни. Естественият въпрос би бил: „Ако Исус го обичаше толкова много, защо чака толкова дълго, преди да отиде да му помогне?“

Той чакаше, докато не стана невъзможно ситуацията да бъде променена. Когато Исус пристигна, Марта каза: „Господи, ако Ти беше тук, брат ми нямаше да умре“ (Йоан 11:21). Ние често мислим или казваме същите неща за нашите собствени обстоятелства: „Исус, ако Ти искаше, Ти можеше да предотвратиш това.“ Ние, разбира се, точно като Марта, сме разочаровани и ни липсва разбиране за това защо Бог би позволил да се случи нещо болезнено, което Той би могъл

да предотврати.

Ако сте запознати с историята на Лазар, вие знаете, че Исус не гледаше на факта, че Лазар беше вече мъртъв от няколко дни като на непреодолима пречка. Всъщност Той искаше ситуацията да изглежда невъзможна, така че роднините и приятелите на Лазар, както и ние, да можем да научим, че за Бога всичко е възможно и никога не е прекалено късно за Него да направи това, което трябва да бъде направено. Исус възкреси Лазар от мъртвите и аз съм сигурна, че след като са станали свидетели на чудото, всички са били доволни, че се е случило по такъв начин. Въпреки че аз лично никога не съм виждала някой, който да е възкръснал от мъртвите, аз съм виждала Бог да дава живот на много мъртви обстоятелства и ситуации. Мисля, че тази история трябва да бъде разглеждана като пример за истината, че никога не е прекалено късно за това Бог да направи чудеса в живота ни.

Вместо да искаме Бог да прави нещата по нашия начин, ние можем да помним, че Неговите начини в дългосрочен план са винаги по-добри от нашите. Има много загадки, скрити в мъдростта на Бога. Ние невинаги разбираме *защо* нещата се случват по начина, по който се случват, но имаме привилегията да се доверим на Бога и това прави болката ни поносима.

Търпението е сила

Търпението ни дава силата да се наслаждаваме на живота, докато чакаме за нещата, които желаем. Голяма част от живота ни е изгубена, когато сме нещастни за нещата, които не можем да променим. Ако можем да променим нещо неприятно, тогава

Голяма част от живота ни е изгубена, когато сме нещастни за нещата, които не можем да променим.

трябва да го направим, но ако не можем, тогава трябва да се доверим на Бога и да вземем решение да не бъдем нещастни, докато чакаме да видим какво ще направи Той. Всеки ден, който загубим, не можем да си го върнем обратно, а един мъдър и благоразумен човек не губи напразно времето, което Бог е определил за него да бъде на тази земя.

Тревожността и раздразнението, обезкуражаването и нещастieto никога не са направили една лоша ситуация добра, но са причинили болести, съкращавали са продължителността на живота и са съсипвали взаимоотношения. Апостол Яков казва, че търпеливият човек е „свършено и напълно развит... без никакъв недостатък” (Яков 1:4, Разш. Библия). Еха! Това определено ми звучи добре и съм сигурна, че и на вас ви звучи така. Когато чета този стих, аз често съм изкушена да мисля, че ми се *иска да бях търпелива, но все още не съм го постигнала напълно*. Ние обаче можем да бъдем свободни от нетърпение. Има начин за това и начинът е чрез правилно мислене.

Ако аз мисля, че трябва да имам това, което искам, за да мога да бъда щастлива, тогава собственото ми мислене е предпоставка за моето нещастие. Но ако аз променя мисленето си, *доверявам се на Бога и знам, че Неговото време е свършено; следователно ще вляза в Неговата почивка и ще се наслаждавам на живота си, докато чакам*, тогава аз съм без недостатък дотолкова, доколкото се отнася за настоящия момент. Каквото и да направи Бог за нашите проблеми, Той няма да се забърза поради нашето нетърпение. Едно нещо е сигурно – без значение колко дълго чакаме Бог да действа в наша полза, търпението има силата да запази радостта ни, докато чакаме!

Нещо винаги се случва, дори когато си мислим, че нищо не се случва. Помислете как расте едно дърво. Не можем да го

видим как расте, но то расте. Става по-високо и клоните стават по-широки. Казват, че бавнорастящите дървета дават най-добрите плодове и аз мисля, че същият принцип се отнася и до хората. Ние невинаги можем да видим клоните ни да стават по-широки, но корените ни стават по-дълбоки. Някой ден ще дадем добър плод и ще осъзнаем, че сме израствали през цялото време, докато сме чакали.

Просто забрави за това!

Ако гледаме нещо от прекалено близко разстояние, не можем да го видим, че расте, но ако се отдалечим от него за малко и после се върнем, сме изумени от него. Семейството ми имаше имот, който трябваше да продадем, и въпреки че беше на пазара за повече от три години, абсолютно нищо не се случваше. Не само че не беше продаден, но дори никой не беше отишъл да го види. Нямахме дори една оферта за повече от три години, дори неизгодна оферта! Аз се притеснявах, защото *наистина* исках да го продам. Молих се много за това и изповядах чрез вяра, че е продаден. И всеки ден, в който не се случваше нищо, аз се чувствах притеснена, когато си мислех за това. Една сутрин, когато отново започнах да се моля за ситуацията, Господ проговори на сърцето ми и каза: *Просто забрави за този имот и Ме остави Аз да се погрижа за това.* Аз веднага си дадох сметка, че прекарвах прекалено много време да се фокусирам върху това единствено нещо, а Бог искаше да спра да мисля за него и просто да се доверя, че Той работи по въпроса.

Всеки път, когато темата за продажбата на имота идваше в ума ми, аз си мислех: *Бог ще се погрижи за това!* Най-накрая влязох в Божията почивка относно този имот и в рамките на две седмици имотът беше продаден! Бих искала да кажа, че съм била търпелива, докато чаках тези три години, но

Ние често си мислим, че чакаме Бога, но в действителност Той може би чака нас!

фактът е, че не бях и моето нетърпение може да е било причината това да отнеме толкова дълго. Ние често си мислим, че чакаме

Бога, но в действителност Той може би чака нас!

Страхът от това да не получим каквото искаме е една от основните причини за нашето нетърпение, но нека да кажа още веднъж, че ние можем да променим начина, по който мислим и това ще ни помогне неимоверно много. Вместо да си мислим: *Нищо не се случва*, ние можем да мислим: *Аз не виждам нищо да се случва, но вярвам, че Бог работи по въпроса!*

Бог знае всичко, което се е случило в миналото, което се случва точно сега и ще се случи в бъдеще, и е в контрол на всичко това – Той не е разтревожен или нетърпелив. Нашето нетърпение идва от факта, че ние не знаем как или кога ще дойде нашият отговор. Колкото по-малко информация имаме, толкова по-лесно ставаме нетърпеливи в „Божията чакалня”, но Божието слово и опитът ни казват, че Неговото време е съвършено и чакането, което ние толкова не харесваме, всъщност изработва добри неща в нас.

Ние четем истории в Библията за хора, които смятаме за велики мъже и жени на Бога, и повечето от нас тайно сме си пожелавали техните свидетелства да бяха наши. Поне бихме искали да ни се възхищават като на тях, въпреки че ние вероятно не си пожелаваме да имаме техните преживявания. Те наистина са велики, но нека да ви припомним, че те всички са чакали в „чакалнята на Бога”. Моисей чака четиридесет години в пустинята. Давид чака двадесет години да стане цар и през част от тях трябваше да се крие в пещерите, за да предотврати намеренията на Саул да го убие. Йосиф чака тринадесет години за освобождението си и десет от тях прекара в затвора. Авраам чака двадесет и пет години, преди

да получи детето, което Бог му беше обещал. Ако вие и аз стоим в „Божията чакалня“, един ден можем да имаме велико свидетелство, което някой ще чете и ще му се възхищава!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В „чакалнята на Бога” (втора част)

*Чакай Господа, надявай се и уповавай на Него;
Бъди смел, дерзай и нека се укрепи сърцето ти
(нека бъде здраво, решително и непоколебимо).
Да! Чакай Господа, надявай се и уповавай на Него.*

Псалом 27:14 (Разш. Библия)

Много често хората не разбират правилно какво наистина означава да чакаш Бога. Ние може да смятаме чакането за пасивно време, в което не действаме и в което животът ни е поставен в позиция на изчакване. На повечето от нас ни е трудно да не правим абсолютно нищо и ако гледаме на чакането на Бога по погрешен начин, ние можем да открием, че нашето неразбиране ни прави неспособни, когато всъщност дойде моментът, да действаме.

Едно по-задълбочено изучаване на оригиналния език, от който взимаме нашата дума „чакам”, разкрива, че чакането на Бога всъщност е предназначено да бъде много активно духовно занимание. Въпреки че Бог може да поиска от нас да си стоим мирно, що се отнася до това да се опитваме да променяме обстоятелствата си, Той не иска от нас да не правим нищо. Той иска ние да имаме отношение на очакване към това, което Той прави, и надежда, като очакваме Той да извърши чудесна работа в живота ни. Той иска ние да Му благодарим за това, което прави, дори преди да го видим с естествените си очи.

Нашите мисли и отношение могат да ни направят много радостни, докато сме в „чакалнята на Бога“, ако ги управляваме правилно. Размишлявайте върху тези два начина на мислене и вижте кой от тях вярвате, че би ви донесъл радост.

Ето единия начин на мислене:

- *Аз чакам толкова дълго, че не мисля, че мога да чакам повече.*
- *Нищо не се случва!*
- *Чувствам, че все едно Бог изобщо е забравил за мен.*
- *Страхувам се, че няма отговор за моя проблем.*
- *Може би е по-добре да се откажа.*

А ето и другия начин:

- *Толкова се вълнувам да видя какво ще направи Бог.*
- *Вярвам, че Бог работи, въпреки че аз все още не виждам промяна.*
- *Бог ме обича и аз знам, че Той ще се погрижи за моя проблем.*
- *В Псалом 139 се казва, че Бог мисли за мен през цялото време, така че знам, че Той не ме е забравил.*
- *Аз няма да живея в страх и никога няма да се откажа!*

Очевидно е кой начин на мислене би ни донесъл повече радост. След като случаят е такъв, защо ние клоним към негативните мисли и негативното отношение спрямо нещата? Умът на плътта, за който говори апостол Павел в Римляни 8:6 (Разш. Библия), е „смисъл и разбиране без Святия Дух“ и той се основава на размишляване и логика, която води до грях; следователно, ако ние го следваме, нямаме никакъв избор, освен да вземаме решения, основани на това как изглеждат нещата в нашите обстоятелства. Но ако мислим с ума на Духа, за който се говори в същия стих, на нас ни е

обещано да имаме живот и мир в душата си. С ума на Духа ние можем да мислим така, както Бог го прави, и нашите мисли ще бъдат изпълнени с надежда, без значение как изглеждат нещата.

На какво гледате?

Можете да мислите с ума на плътта или с ума на Духа и изборът е ваш. За съжаление, много хора живеят целия си живот, мислейки просто за каквото им дойде на ум, и никога не осъзнават, че техният враг, Сатана, е източникът на всичките им негативни, безнадеждни, страшни и изпълнени със съмнения мисли. Те никога не осъзнават, че могат да изберат да мислят сами, без външно влияние, като отхвърлят погрешните мисли, които не са в съгласие с Божието слово и ги заменят с такива, които са в съгласие с него.

Във 2 Коринтяни, четвърта глава, Павел описва времето, когато той и другите вярващи в Христос са минавали през много тежки изпитания. Той казва, че те са „угнетявани (притискани) отвсякъде [притеснявани и потискани по всякакъв начин], но не утеснени или сразени...; в недоумение, смутени и неспособни да намерят изход, но не и доведени до отчаяние...; гонени (преследвани и тормозени), но не изоставени [оставени сами]...; поваляни долу на земята, но не и погубени и унищожени” (4:8–9, Разш. Библия).

Той също така ни казва защо:

Тъй като ние не смятаме за важни и не гледаме на видимите неща, а на невидимите; защото нещата, които са видими, са временни (преходни и краткотрайни), а онези, които са невидими – те са вечни и непреходни.

2 Коринтяни 4:18 (Разш. Библия)

Павел и хората, на които служеше, знаеха, че минават

през трудни обстоятелства и аз съм сигурна, че ги виждаха, но те също така гледаха и на нещо друго. Те видяха Исус и Неговите обещания за избавление и за победа. Те не гледаха само с естествените, а и с духовните си очи. Те гледаха със сърцата си на нещата, които не можеха да видят с естествените си очи, и въпреки това вярваха, че те са много реални.

Ние вярваме в Бога, въпреки че не можем да Го видим с нашите естествени очи. Ние вярваме в ангели, вярваме в гравитацията и вярваме, че слънцето е там в облачните дни, когато не можем да го видим. Всъщност има много неща, в които ние силно вярваме, въпреки че не ги виждаме, така че защо да не можем да повярваме, че Бог работи, докато чакаме, въпреки че все още не виждаме никакви доказателства? Ние просто не сме обучили себе си да го правим, но това може да се промени.

Истинският ни живот е вътре в нас. Това, което се случва вътре в нас (нашите мисли и отношението ни към нещата) е по-важно от нашите обстоятелства. Без значение колко трудни са обстоятелствата около нас, ако поддържаме едно добро отношение и запазваме позитивно мислене, основано на Божието слово, ние можем да преживеем мир и радост. Вярвам, че един човек в затвора, лишен от свобода, който се е научил да мисли позитивно и има добро отношение, може да бъде по-свободен от човек, който живее навън в обществото, но е изпълнен с омраза, огорчение и негативно отношение. Всеки може да подобри качеството на живота си моментално, като просто размишлява за добри неща и гледа напред с надежда.

Ние можем да имаме добри обстоятелства, много пари, добра работа и добро семейство, и въпреки това нещастен живот, ако сме неблагодарни, егоисти и вероятно ядосани на някого, който ни е обидил. Но също така можем да имаме

трудни обстоятелства, да живеем сами и парите едва да ни стигат да преживеем някак, и въпреки това да имаме мир и радост, ако сме благодарни и прекарваме времето си, като се опитваме да бъдем за благословение на другите.

Твоето отношение и мисли ти принадлежат и никой не може да те накара да мислиш лоши неща, ако не искаш!

Твоето отношение и мисли ти принадлежат и никой не може да те накара да мислиш лоши неща, ако не искаш!

Няма никакви доказателства в Писанието, че Йосиф е имал нещо по-различно от надежда и добро отношение през периода на тези тринадесет години, които прекара, чакайки Бог да му донесе избавление. Той получи откровение за живота си в сън и не се отказа от него, въпреки че нищо в неговите обстоятелства не показваше, че това някога ще се сбъдне. (Може да прочетете историята на Йосиф в Битие 37–50 гл.)

Авраам чака двадесет и пет години да види изпълнението на обещанието, което Бог му даде, че ще има дете. Двадесет и пет години е дълго време да бъдеш в „Божията чакалня“.

Сигурна съм, че той имаше много възможности да се откаже, но виждаме в Писанията, че въпреки че нямаше никаква причина да се надява, той се надяваше във вяра, че мечтите му ще се сбъднат и той ще види изпълнението на Божиите обещания. Дори когато вземаше предвид (гледаше и размишляваше за) импотентността на собственото си тяло и безплодието на утробата на Сара, той нямаше никакво неверие или недоверие, което да го накара да се усъмни в Божието обещание. Той стана по-силен, отдавайки хвала и слава на Бога. Хвалението е история или разказ за Божията доброта, така че Авраам трябва да си е мислил за нещата, които Бог беше направил за него през целия му живот. Славата е проявление на цялата превъзходна сила на Бога,

така че още веднъж Авраам трябва да е вземал предвид и да е размишлявал за всички велики дела, които Бог бе направил в миналото. Неговият избор да помни и да размишлява върху тези добри неща му помогна да остане силен, докато беше в „чакалнята на Бога“ (вж. Римляни 4:18–21).

В „Божията чакалня“ ли сте точно сега в живота си? Вероятно сте там от много дълго време? По-дълго ли сте там, отколкото сте очаквали, че ще бъдете? Как се справяте с чакането? Какви са вашите мисли и какво е вашето отношение? Предизвиквам да изберете мисли и отношение, които да ви дават способност да чакате търпеливо Бога, Който изработва всичко за добро.

Да чакаме с надежда

За щастие, надеждата не е нещо, за което трябва да чакаме да *почувстваме*, за да го имаме. Тя е нещо, което можем да решим да имаме, без значение колко трудни може да изглеждат нашите обстоятелства. Бог ни обещава, че ако сме пленници на надеждата, Той ще ни възстанови двойно предишните благословения (вж. Захария 9:12). С други думи, ако искате да бъдете заключени с надежда до степен да сте толкова обнадеедени, че да не можете да спрете да се надявате, без значение какво се случва, тогава Бог ще възстанови всяко нещо, което сте загубили в живота си и ще ви даде двойно благословение.

Надеждата не е просто да имаме желанието нещата да се развият добре; тя е енергията на силата, която произвежда пробива, когато здраво се държим за нея. Докато чакаме, едно от най-полезните неща, които можем да направим, за да ни поддържа силни във вяра и изпълнени с надежда, е усърдно да изучаваме и да размишляваме върху Божието слово (Неговите обещания). Словото на Бога съдържа в себе

си сила, която ще насърчи и ще даде власт на тези, които поставят своята надежда в Него.

Псалмистът Давид, един млад човек, който също чака двадесет години, за да види изпълнено обещанието, което Бог му беше дал, казва следното:

Чакам Господа, душата ми очаква от Него,
и на Словото Му уповавам и се надявам.

Псалом 130:5 (Разш. Библия)

Надеждата има нужда от основа. Трябва да имаме причина да се надяваме и Давид казва, че неговата причина беше Словото на Бога. Давид просто се довери на Божиата вяроност, която ще изпълни Неговото Слово.

Защо изучаването и размишляването върху Божието слово е толкова полезно? То е семе, а семето винаги произвежда плод според вида си. Когато Словото е посято в сърце, което е плодородна почва (кротко и меко), то не може да направи нищо друго, освен да произведе жетва. Ние виждаме този принцип навсякъде в Божието слово, но в Марк, четвърта глава се дава разбиране за тази истина. Този стих говори за семена и в него се казва следното:

А посято на добра (добре обработена) почва са онези,
които слушат Словото и го приемат, признават го и
го посрещат с отворено сърце, и те принасят плод:
един дава тридесет, друг – шестдесет, а трети –
[дори] стократно на онова, което е било посято.

Марк 4:20 (Разш. Библия)

Настойчиво ви моля и ви насърчавам да четете, да изучавате, да слушате и да размишлявате върху Божието слово колкото е възможно по-често и да го правите с вярващо сърце, което е смирено (меко и добро). Яков ни казва, че когато

Словото е „насадено и вкоренено“ в сърцата ни, то има силата да спаси душите ни (вж. Яков 1:21, Разш. Библия). Божието слово ни променя и ни прави способни да бъдем такива, каквито Бог иска да бъдем и да правим това, което Той иска да правим. Когато се намираме в Неговата „чакалня“, Той не иска да се отказваме и Словото Му ще ни даде силата да устоим, докато дойде Неговото определено време за нашия пробив.

Поставете надеждата си в Бога и в Неговото Слово! Очаквайте да чуete добри новини всеки момент! Когато живеем с надежда, можем да видим избавление от проблемите си и можем да се наслаждаваме на пътуването.

Бъдете покорни, докато чакате

Чакай Господа, уповавай на Него и
пази, зачитай Неговия път и Той ще те
издигне, за да наследяш земята...

Псалом 37:34 (Разш. Библия)

Чакането с надежда е един аспект на това да видим успех и победа в живота си, но чакането и ходенето в Неговите пътища са друг аспект, който трябва да се вземе предвид. Надявам се, че всички ние знаем колко е важно да бъдем покорни, но също така трябва да осъзнаем, че без значение колко трудно може да бъде в добрите времена, още по-трудно е, когато се намираме в „Божията чакалня“, изтърпявайки трудни обстоятелства, и когато дълго време не виждаме никаква промяна. Когато преминаваме през такова време, ние невинаги се чувстваме способни да вършим правилните неща – като да бъдем мили и да обичаме другите или да служим и да даваме.

Да показваме плода на Духа е много по-трудно, когато сме подложени на стрес и натиск в живота си. Дори може да бъде

трудно да искаме да се молим или да изучаваме Божието слово; обаче това е времето, когато е най-важно да го правим. Да правим правилното нещо, докато на нас не ни се случва правилното нещо, вероятно е едно от най-силните неща, които можем да направим. Павел ни казва да не ни дотяга

Да правим правилното нещо, докато на нас не ни се случва правилното нещо, вероятно е едно от най-силните неща, които можем да направим.

да вършим добро, защото, ако не се уморяваме, своевременно ще пожънем (вж. Галатяни 6:9). Искам да отделя време, за да ви насърча да продължавате да правите това, което е правилно,

докато сте в „Божията чакалня"! Правете го, понеже обичате Бога и оценявате всичко, което Той е направил и продължава да прави за вас, дори точно сега.

Бог иска ние да ходим чрез вяра и ходенето чрез вяра означава, че ние не ходим чрез виждане или според това как се чувстваме, а според това, което знаем, че е правилно. А има голяма сила в това да вършим правилните неща просто защото са правилни. Това поведение ясно заявява, че ние се доверяваме на Бога и сме посветени да Го почитаме с делата си, без значение какви са нашите обстоятелства.

Когато ние сме твърди, непоколебими и винаги преизобилстваме в Господното дело, на нас ни е обещано, че трудът ни няма да бъде напрасен (вж. 1 Коринтяни 15:58). Бог винаги вижда нашата вяроност, дори ако никой друг не я вижда. И тези, които останат твърди по време на изпитания, ще получат като победители венеца на живота (вж. Яков 1:12).

Нека да се доверяваме на Бога и да гледаме напред към нашата награда, дори докато се намираме в „Божията чакалня". Нека да очакваме да ни се случват добри неща и нека да се радваме в нашата надежда, че с Бога всичко е възможно!

Когато Бог мълчи

*Боже, недей мълча;
не премълчавай, нито бивай безмълвен, Боже!*

Псалом 83:1 (РИ)

Много пъти съм си мислила, че *бих искала Бог да дойде, да седне тук с мен и просто да ми каже какво иска да направя!* Сигурно и вие сте си мислили нещо подобно в някакъв момент от живота си. Струвало ми се е, че това ще направи нещата много по-лесни, но изглежда Бог има различни идеи от мен, защото Той избира да не го прави. Ако Той не иска да прави нещата по нашия начин, тогава ние ще трябва да се научим как да ги правим по Неговия. Той иска ние да Му се доверим, дори когато мълчи!

Някога имали ли сте чувството, че Бог си е събрал багажа, преместил се е надалеч и не е оставил никакъв адрес за кореспонденция? Когато не виждаме Бог да прави каквото и да било в живота ни и не Го чуваме да казва нищо, ние може да се почувстваме все едно че вървим слепешком в тъмното, опитвайки се да намерим пътя си през лабиринт. Въпреки че тези периоди предизвикват вярата ни, те могат да ни научат на един важен урок – да се доверяваме на Бога, дори когато Той мълчи. Само защото мълчи, това не означава, че Той не

*Някога имали ли сте
чувството, че Бог си е
събрал багажа, преместил
се е надалеч и не е
оставил никакъв адрес за
кореспонденция?*

прави нищо.

Бог мълчеше четиристотин години между края на Стария завет и началото на Новия завет, но имаше неща, които се случваха през това време и които всъщност подготвиха хората за идващия Месия. Библията казва, че когато се изпълни времето, Исус се роди! (вж. Галатяни 4:4) Бог винаги има подходящо време за всяко нещо. Когато е готов, Той ще говори, а докато го направи, нашата работа е да продължаваме да слушаме и да чакаме с упование.

Нека да разгледаме какво казва Божието слово за Илия в 3 Царе 17:1. Илия пророкува на народа, че няма да има никакъв дъжд няколко години и действително не вали три години и шест месеца. Хората страдаха от жестока суша и вероятно Илия не беше много популярен по онова време. Представям си, че той искаше да чуе нещо ново от Бога за сушата, но според 3 Царе 18:1 (РИ), „след като измина дълго време, в третата година Господното слово дойде към Илия...” и му даде други инструкции. Този път той трябваше да обяви, че ще има дъжд и дъждът дойде.

Има и други примери за времето, в което Бог мълчи за тези хора, които са Му се доверили. Той мълчеше и не казваше нищо на Йов и на Авраам. Когато четем Йов 23 глава, ясно виждаме и разбираме отчаянието, което изпитваше Йов, защото не можеше да открие Бога и да чуе какво му казва. Нека да разгледаме някои от стиховете:

Ах, да бих знаел къде да Го намеря!

Бих отишъл (дори) до престола Му.

Йов 23:3 (Разш. Библия)

Обаче, ето, отивам напред [на изток], но Го няма,
и назад [на запад], но не Го виждам;
наляво [на север], където работи [и там

Го търся], но не мога да Го видя; крие се
надясно [на юг], и не мога да Го видя.

Йов 23:8–9 (Разш. Библия)

Сега, слушайте как вярата на Йов говори наред тази
ужасна тишина, в която Бог мълчи:

Той обаче знае пътя, по който ходя [Той е загрижен,
оценява го, проявява интерес и внимание към него].
Когато ме изпита, аз ще изляза като пречистено
злато [чисто и сияещо от блясък].

Йов 23:10 (Разш. Библия)

Въпреки че Йов не можеше да види Бога или да Го чуе,
той заявява как вярва, че Бог го пази и е загрижен за него.
Той говори за времето, „когато” Бог щеше да го избави, а не
„ако” го избави!

Авраам трябваше да се справи с Божието мълчание
относно предаването на единствения си син, Исаак. Бог
беше инструктирал Авраам да жертва сина си, като начин
да изпита неговата вяроност и покорство, и Той чака до
последната възможна секунда, за да проговори на Авраам и
да му каже да не наранява Исаак. Но до този момент Авраам
имаше само силната си вяра, на която да се уповава. Той
беше толкова убеден в Божията вяроност, като смяташе, че
дори да убие Исаак, Бог би го възкресил от мъртвите (вж.
Битие 22:1–12).

Аз не съм минавала през нищо толкова крайно, колкото
Йов и Авраам описват, но съм имала дълги периоди на
мълчание между едно и друго слово от Бога. Това са трудни
времена, когато сме изкушени да мислим, че Бог не е с нас
или че не Го е грижа за нас. Можем също така да мислим, че
сме загубили способността си да чуваме от Бога.

Аз полагах всячески усилия в продължение на много

години, поемайки отговорност да се „опитвам“ да чуя от Бога, но накрая осъзнах, че ако Бог иска да ми каже нещо, Той има много начини да се увери, че съм разбрала какво е то. Вместо да се *опитвате* да чуете от Бога и да се чувствате разтревожени и изнервени, когато не чувате, доверете се, че когато Бог иска да ви говори, Той ще се погрижи да Го разберете ясно.

Вместо да се страхувате, че няма да чуете от Бога, вярвайте, че ще Го чуете. Ако Бог знае, че вие наистина искате да чуете гласа Му и че сте подготвени да го последвате, Той няма да пропусне да ви говори, когато дойде правилното време. Когато се изпълни времето – в определеното за това време, Бог отново говори на Илия. Той също така отново ще говори и на вас!

Шест неща, които да направите, когато Бог мълчи

1. *Когато Бог мълчи, просто продължавайте да правите това, което Той ви е казал да правите последния път, когато вярвате, че сте чули от Него.*

Павел учеше вярващите да стоят твърдо в свободата, която им е дадена и да не бъдат впримчени отново в робско иго (вж. Галатяни 5:1). Дръжте се за това, което имате и не позволявайте един период на мълчание от Бога да ви обезсърчи и да отслаби вашата вяра.

Има много неща, които не знам, но също така има и много, които знам, и всъщност аз правя всичко, което знам в настоящия момент в живота си. Често ме питат: „Какво е следващо нещо, което ще направиш в служението си?“ Тъй като не мога да предсказвам бъдещето, аз обикновено не знам отговора на този въпрос. Ако имаме нещо планирано, мога да го съобщя, но в повечето случаи аз просто правя това,

което и повечето хора правят, а то е да живея и всеки ден да се доверявам на Бога. Това, което предстои, ще бъде изненада за мен, както и за другите хора.

Друг въпрос, който ми задават много хора, е: „Какво ти казва Бог?“ И по-специално ми задават този въпрос на първия ден от всяка година, сякаш щом сме обърнали първата страница от календара, аз трябва сега да имам ново откровение от Бога. Въпреки че първи януари може да се разглежда като възможност да говорим за правенето на нови неща, Бог невинаги има някакво специално ново слово, просто защото е първият ден от годината. Бог не е като „джубокс„ и нямаме възможност да си поръчваме всеки път различни неща от Него. Той говори, когато избере и както избере, а когато мълчи, ние продължаваме да правим това, което знаем.

Наскоро Дейв и аз се смеехме с наши приятели, защото жената каза, че когато тя и нейният съпруг се оженили, той бил прекалено духовен и ѝ възложил да чете определен брой стихове от Библията всеки ден. Когато се връщал вкъщи от работа като помошник-пастор в местната църква, едно от първите неща, които ѝ казал, било: „Какво ти показва Бог днес?“ Мога само да си представя на какъв натиск е била подложена тя и как сигурно се е чувствала провалена, ако е трябвало да каже: „Нищо“. Сега ни е смешно, но се съмнявам, че е било много смешно по онова време. Не подлагайте себе си или другите на натиск, за да измислите някакво „слово от Господа“, освен ако не искате да отворите врата на дявола да ви измами.

2. Божието мълчание може да бъде комплимент за вас. Вероятно Той не ви дава никакви специфични инструкции, защото ви се доверява да вземете правилното решение.

Грешка е да вярваме, че Бог ще ни казва всяко действие, което трябва да направим. Този вид взаимоотношения е за родители и малки деца, а не за зрели синове и дъщери. Един от синовете ми каза наскоро: „Ще мина да те видя тази сутрин, мамо.” Аз не му изпратих списък с инструкции за това как точно очаквам да се държи, когато дойде в къщата. Аз му имам доверие и вярвам, че той познава сърцето ми и ще действа подобаващо. Например, той няма да влезе и да остави отворена вратата след себе си. Няма да паркира колата си на място, което да попречи на някой друг да излезе от гаража. Той няма да доведе със себе си някого в къщата, когато не познавам. Аз не трябва да му казвам тези неща, защото той вече ме познава.

Бог ни дава свобода да вземаме решения според Неговото Слово и според това, което знаем за Неговата воля и характер. Наскоро чух един много известен Божи човек да казва, че Бог никога не му е давал никакви специфични инструкции в нито един важен момент от живота му. Той открил това при случаи, когато трябвало да взема наистина важни решения. Докато се молел за насоки от Бога, той бил воден да направи стъпка напред и да опита различни неща, докато получи мир за правилното нещо. Ние трябва да запомним, че дори да ни изглежда, че Бог мълчи, Той винаги общува с нас по различни начини – чрез Неговото Слово, мир, мъдрост, нашия опит от миналото или други неща.

Ако Бог не ви казва точно какво трябва да направите, тогава бъдете уверени, че Той ви се доверява, че ще вземете правилните решения!

Ако Бог не ви казва точно какво трябва да направите, тогава бъдете уверени, че Той ви се доверява, че ще вземете правилните решения! Не е възможно да карате паркирана

кола, така че има моменти, когато трябва да подкараме живота

си и да се движим бавно напред, преди да разберем дали се движим в правилната посока, или не.

3. Не сравнявайте себе си с никого!

Ние често чуваме хората да говорят за това как Бог се е отнесъл с тях и предполагаме, че Бог трябва да се отнася и с нас по същия начин, но Той не го прави. Чела съм книги, написани от хора, които звучат, все едно че Бог седи на ръба на леглото им и ежедневно им дава инструкции за това какво трябва да правят. „Бог каза” и „Бог ми говори” са техните любими изрази. Аз също използвам тези изрази, може би повече отколкото трябва, защото в някои случаи хората не разбират правилно какво имам предвид. Можем да бъдем водени и насочвани непрекъснато от Бога, но това не означава, че ние получаваме подробни инструкции, както спортните коментатори в медиите ни описват мача, стъпка по стъпка, какво трябва да правим през целия ден, и всеки ден.

Познавам хора, които изглежда чуват от Бога специфични детайли по-често от мен, но аз съм се научила да не се сравнявам с никого. Ако правим това, то тогава ние никога няма да сме доволни от нашите взаимоотношения с Бога. Ние сме личности и Бог се отнася с нас по различен начин, поради различни причини, и ние трябва да се доверим на това. Когато се чувствате добре и удобно с някого, тогава е напълно възможно да си седите в стаята и да не си казвате нищо. В някои дни трябва да ни е достатъчно да вярваме, че просто Бог е с нас!

4. Продължавайте да говорите на Бога, дори ако мислите, че Той няма да ви отговори.

Ние трябва да изразяваме себе си и Бог иска да ни увери, че ние можем да говорим с Него за всичко толкова често, колкото

искаме или имаме нужда да го направим. Псалмистът Давид със сигурност изливаше сърцето си пред Бога и го правеше с голяма откровеност. Повечето от нас понякога искаме просто да поговорим с някого. Може да не ви интересува много какво има да ви каже, вие просто искате някой да ви изслуша и да запази тайните ви, а Бог винаги е правил това много добре.

5. Продължавайте да слушате, дори ако сте преминали през дълъг сух период, в който не сте чули нищо.

Когато продължавате да слушате, това показва на Бога, че сърцето ви е отворено към Него и че вие Го чакате. Аз питам Бог много често дали Той има нещо, което иска да ми каже, и отделям няколко минути, в които просто да замълча. Това е моят начин да се покоря на това, което Той ни казва в Притчи:

Във всичките си пътища познавай, разпознавай
и признавай Него и Той ще насочва, оправя
и ще прави равни пътеките ти.

Притчи 3:6 (Разш. Библия)

Дори да не чуя нищо, когато задавам този въпрос, аз все още вярвам, че моето слушане е важно. Открила съм, че Бог може да мълчи, когато Му задавам въпроса, но после Той ще насочи моите обстоятелства по такъв начин, че на мен ще ми стане ясно, че Той участва в определянето на изхода от моята ситуация.

6. Помолете Бог да ви изпита.

Давид понякога молеше Бог да го изпита, за да види дали има нещо в сърцето му, което да не е наред (вж. Псалми 26:2, 139:23–24). Това е смела стъпка, но тя ясно доказва дали човек наистина иска Божията воля, без значение каква може да

бъде тя.

Възможно ли е нещо да ни пречи и да ни блокира, и да не можем да чуваме Бога ясно? Грях, неправилно отношение или неразбиране как да чуваме Бога могат да ни попречат. Ние не трябва да се страхуваме да знаем истината, защото тя ще ни освободи. Когато Бог мълчи, ние може да не правим нищо лошо, но няма да ни навреди да разберем.

Въпреки че Бог мълчеше дълго време и не говореше с Йов, Той накрая му отговори, но когато го направи, му каза някои неща, които вероятно Йов не очакваше. В притеснението си Йов накрая каза на Бога, че не заслужава това, което му се случва, и малко или много изискваше да получи отговори. Йов смяташе, че Бог постъпва с него несправедливо. Той не беше наясно с духовното воюване, което се разиграваше зад сцената, точно както понякога ние не сме наясно какво се случва зад сцената. Библията казва, че Йов се покая, така че очевидно той беше съгришил.

Въпреки че беше праведен във всяко отношение преди да започнат неговите изпитания, Йов в крайна сметка предположи, че Бог не постъпва правилно с него (вж. Йов 42:3–6). Неговата праведност се превърна в един вид себеправедност, която е опасна за всеки един от нас. Йов определено премина през много трудно и тежко време (със сигурност по-тежко от това на всички хора, които познаваме), но накрая той каза, че сега познава Бога много по-добре, отколкото го е познавал преди (вж. Йов 42:5). Също така Бог му върна двойно всичко, което беше изгубил и го благослови неимоверно много (вж. Йов 42:10–17).

Пътуването беше тежко, но накрая се оказа за добро! Ние можем да очакваме същото нещо. Запомнете: това, с което Сатана има намерение да ни навреди, Бог има намерение да използва за наше добро (вж. Битие 50:20).

Да се доверяваме на Бога по време на промяна

Тези, които не могат да променят начина си на мислене, не могат да променят нищо друго.

Джордж Бърнард Шоу

Много хора не обичат промяната и упорито ѝ се съпротивляват. Но нещата в този свят винаги се променят, независимо дали искаме, или не, така че да отказваме да приемем този факт е безполезно. Това, което трябва да направим, е да променим начина, по който гледаме на промяната, защото, когато това стане, по-лесно се справяме с живота. Нека да разгледаме какво мислят някои хора за промяната и защо.

Някои категорично казват: „Аз мразя промяната!“ Те може да се чувстват по този начин, защото не им харесва да бъдат извън контрол или понеже са несигурни и се страхуват от нови неща, или дори защото са свикнали да мислят, че не обичат промяната. Определени начини на мислене могат да станат навик, който сме придобили от хората, които са ни повлияли в детството или може просто да са крепости, които Сатана е изградил в ума ни, за да ни попречи да имаме най-добрия живот, който Исус иска за нас.

Промяната е константа през целия ни живот и да ѝ се съпротивляваме е като да се съпротивляваме на вятъра, когато реши да духа. Аз имам внучка, която обича да планира и винаги, когато има промяна на онова, което е планирала, на нея ѝ е трудно да се приспособи и това дори

може да я изнерви. Но ние не можем да направим нищо, за да предотвратим промяната; тя така или иначе се случва. Може да има някои промени, които да успеем да предотвратим, но така можем да попречим и на нещо добро, което Бог е планирал за нас! Ние не можем да стигнем от мястото, където се намираме сега, до мястото, където искаме да бъдем, без някаква промяна. Не е възможно да продължаваме да правим това, което винаги сме правили, и да получим различен резултат. Някои хора искат различен резултат от това, което преживяват в момента, но въпреки това агресивно се съпротивляват на промяната.

Промяната е константа през целия ни живот и да ѝ се съпротивляваме е като да се съпротивляваме на вятъра, когато реши да духа.

Променете начина си на мислене за промяната. Ако не обичате промяната, запитайте се защо. Може да откриете, че даже не разбирате причините, които стоят зад отношението ви, и ако просто промените начина си на мислене, това ще ви даде изцяло нова гледна точка за промяната.

Ето някои разрушителни начини, по които можем да мислим за промяната. Те не водят до нищо друго, освен да ни правят нещастни:

- *Мразя промяната.*
- *Страхувам се от промяната.*
- *Не обичам промяната.*
- *Искам да бъда в контрол на това, което се случва в живота ми.*
- *Харесва ми начинът, по който стоят нещата в момента и не искам те да се променят.*

Ето и някои конструктивни начини, по които можем да мислим за промяната. Те ще ни помогнат да я управляваме с радост:

- *Аз обичам промяната.*
- *Вярвам, че промените в живота ми ще направят нещата по-добри.*
- *Развълнуван съм да видя резултатите от тази промяна.*
- *Искам да бъде всичко, което мога да бъда, и знам, че промяната е част от този процес.*
- *Искам да бъда там, където Бог иска да бъда, и това може да изисква промяна.*

Ние всички можем да обновим ума си, като изберем да мислим в съответствие с Божието слово и с Неговата воля. Бог ни показва ясно в Писанието, че само Той никога не се променя и че всичко останало подлежи на промяна (вж. Малахия 3:6; Евреи 12:27).

Когато нещо се променя, това невинаги означава, че каквото сме направили преди промяната, е било погрешно. Това може също да означава, че идва нещо по-добро! Наскоро един наш служител си подаде оставката и ни даде само две седмици предизвестие, а ние няхахме с кого да го заместим. Неговата работа беше важна и не можехме лесно да намерим заместник. Аз усетих стреса, но продължих да се доверявам на Бог да снабди и да направи така, че да се издигнем на по-високо ниво чрез тази промяна – да направи новата ситуация дори по-добра от старата.

Това, което стана, беше, че накрая ние изобщо няхахме нужда да заменяме този служител, защото двама други служители от неговия екип проявиха желание и казаха: „Вярваме, че ние можем да поемем повече отговорности и да вършим работата си с по-малко хора от преди.” Ситуацията

приключи чудесно и ние не можехме да бъдем по-щастливи от тази промяна. Така че нещо, на което първоначално се противопоставяхме и не харесвахме, завърши като по-голямо благословение, отколкото сме очаквали.

Има време за всяко нещо, определен сезон, а всяко нещо е добро и хубаво на времето си (вж. Данаил 2:21; Еклизисаист 3:1,11). В Библията виждаме, че докато земята съществува, ще има промяна на сезоните (вж. Битие 8:22). Зимата ще отстъпи на пролетта и пролетта на лятото, лятото на есента, а есента на зимата. Температурата, скоростта на вятъра и влажността се променят всеки ден. Ние очакваме промяна, когато става въпрос за времето, но също така трябва да очакваме промяна и в други области на живота, защото тя винаги се случва. Ние се променяме по много начини, когато остаряваме. Хората около нас се променят, тяхното посвещение може да се промени и според промените в техния живот, може да бъдат необходими промени в нашите взаимоотношения с тях.

Когато децата ни пораснат и напуснат дома, нашите взаимоотношения с тях ще се променят, но те не трябва да бъдат по-малко, отколкото искаме да бъдат; те просто трябва да бъдат различни и могат да бъдат по-добри от всякога.

Дъщеря ми дойде да остави нещо вкъщи онзи ден и аз бях в настроение за компания и за женски приказки, така че, когато тя се приготви да си тръгне само няколко минути след като беше дошла, аз казах: „Защо бързаш толкова? Ела и седни за малко.” Тя ми отговори: „Мамо, аз си имам семейство вкъщи, при което искам да се върна.” Аз започнах да си мисля колко са наранени чувствата ми, но след като помолих Бог да ми помогне, осъзнах, че тя има много други отговорности в живота си, освен това да ме посещава, и аз не трябва да правя нещата тудни за нея, като се засягам. Аз наистина искам тя да бъде свободна да живее по начина, по който има

нужда, без никакъв натиск от моя страна. Тя прекарва много време с мен и също така върши много неща за мен, така че да поставям натиск върху нея в случаите, когато тя е заета с нейното семейство, би било егоистично и потенциално би могло да навреди на нашите добри взаимоотношения. Трябва да оставим децата си да пораснат и да вземат свои собствени решения. И въпреки че може да не харесваме всеки техен избор, те имат правото да го направят и ние трябва да уважаваме това.

Толкова често хората са абсолютно нещастни след като децата им напуснат дома. Изглежда това е особено трудно за *Мама*. Тя е прекарала живота си, изливайки цялата си любов и внимание в своето дете, вероятно прекалено много време, а сега детето си тръгва и прави нови неща, и Мама е сама, като се опитва да намери нова посока. Единият вид реакция може да бъде да продължава да настоява детето ѝ да прекарва време с нея и да разруши взаимоотношението си с него, като го постави в позиция, в която да се чувства манипулирано, така че, каквото и да направи за нея, да бъде по задължение, без никаква радост, а не по собствено желание. Много подобър отклик от нейна страна би бил да остави детето да си тръгне, развивайки едно ново взаимоотношение с него, което се основава до голяма степен по-скоро на приятелство, отколкото на динамиката на отношенията майка – дете. След като приеме, че нещата се променят и започне да мисли по нов начин, тя ще открие, че Бог никога не затваря една врата, без да отвори друга – такава, която е хубава на времето си, каквато е била и последната.

Една моя позната наскоро каза: „Детето, което никога не съм си мислила, че ще разбие сърцето ми, го направи, а това, което си мислих, че ще го разбие, не го направи!“ Хората невинаги правят това, което си мислим, че ще направят, и

когато това се случи, идва най-подходящото време в живота да се доверим на Бога. Хората може да се променят по такъв начин, че на нас да ни бъде много трудно, но дори в такава време нещата може да завършат добре, ако поддържаме положително отношение и продължим да се доверяваме на Бога. Наистина доверието в Бога е ключът към всичко. То ни позволява да влезем в Божията почивка и да останем спокойни по време на промените в живота ни.

Бог знае всичко, което се е случило в миналото, което се случва сега и ще се случи в бъдеще и е в контрол на всичко, така че Той не е разтревожен, нито нетърпелив. Нашето нетърпение и притеснение идват от факта, че ние не знаем много от нещата, които бихме искали да знаем, особено по време на промяна, и това ни кара да се чувстваме неспокойни. Бог, разбира се, би могъл да ни разкрие всичко, което ще се случи в бъдеще и да ни каже как ще завършат промените в живота ни, но Той не го прави. Това е защото Той очаква да Му се доверим. Ние имаме привилегията да Му се доверим!

Когато ни се случи неочаквана промяна в живота или дори планирани промени, често оставаме с много въпроси, на които само Бог има отговор. Ние, разбира се, искаме да знаем целия план за живота си точно сега, но аз достигнах до убеждението, че ако знаехме всичко, което ще се случи в бъдеще, животът ни или щеше да бъде скучен, докато го живеем ден след ден, или още по-страшен, отколкото ако не знаехме нищо.

Бог е добър и е логично да си направим извода, че ако това да знаем какво ще се случи, преди то да се случи, е най-доброто нещо за нас, тогава Бог би подредил нещата да работят по този начин. И ако Той не го прави, ние можем спокойно да си направим заключението, че чакането и изненадата са най-доброто за нас. Да се доверяваме на Бога

означава да се Му доверяваме за всичко. Трябва не просто да се Му се доверяваме да ни дава това, което *ние* искаме, а да Му се доверяваме за *Неговото* най-добро в живота ни и това включва нещата да стават на Неговото време и по Неговия начин.

Ако сте човек, който не обича промените, аз ви препоръчвам да промените мисленето си за промяната, защото тя често произвежда някои от най-положителните неща в живота.

Потокът пресъхна

Ние може да харесваме живота си точно такъв, какъвто е, но какво ще стане, ако Бог реши, че е време за промяна? И какво ще стане, ако това нещо, към което Той ни води, не изглежда толкова добро, колкото това, което трябва да изоставим? Нещо подобно се случва на Илия, но той никъде не споменава, че не го е харесвал и не се оплаква от него.

Илия живееше по време на жестока суша, но Бог по чудотворен начин се грижеше за него. Той живееше до поток с течаща вода и гарваните му носеха храна всеки ден. Но накрая потокът пресъхна (вж. 3 Царе 17:7). Тогаваша Бог каза на Илия да отиде в друг град, където една вдовица щеше да се грижи за него. Когато той пристигна, откри, че на жената ѝ беше останала храна само за едно последното ядене и беше решила да го изядат заедно със сина си и после да умрат. Това беше една много тъжна ситуация, ако питате мен, и определено не такава, за която да се развълнуваме, но както вече казах, не се споменава за никакво оплакване от страна на Илия. Той казва на вдовицата, че ако нахрани първо него, нейните хранителни запаси никога няма да свършат по време на цялата суша. Тя прави това, което той ѝ казва, и със сигурност те със сина ѝ имаха достатъчно

храна (вж. 3 Царе 17:8–16).

Тази промяна в живота на Илия не беше непременно такава, която му беше от голяма полза, но имаше полза за вдовицата. Имало е време в живота ми и ще има такава време във вашия живот, когато Бог променя нещо, за да помогне на някого. Може да не изглежда, че това ни помага и дори да ни се струва, че се връщаме стъпка или две назад за един сезон, но Бог използва нас, като Негови агенти на промяната в живота на друг човек. Когато изпълним задачата си, можем да се доверим, че Бог ще ни заведе на място, което дори е по-добро от онова, което сме оставили зад себе си.

Съвсем сигурна съм, че на Исус Му харесваше много повече, когато беше на небето със Своя Баща, преди да дойде на земята да плати за нашите грехове, отколкото когато висеше на кръста, страдайки и умирайки за нас. Въпреки това, Той с готовност прие назначението, поради доброто, което щеше да бъде направено за другите. Ако искаме да бъдем използвани от Бога, някои промени, които не ни харесват, може да са необходими от време на време.

Ако вашият поток пресъхне, не бъдете прекалено загрижени. Мога да ви уверя, че Бог има нов план. Например, ако човек загуби работата си поради съкращения на компанията, които не е очаквал, той може да почувства страх от промяната, която му се налага да направи. Това е разбираемо, но да продължаваме да се доверяваме на Бога във време на промяна е един от ключовете към това да позволим на промяната да ни придвижи напред.

Да се доверяваме на Бога във всяка ситуация е основната съставка на това да се научим да живеем живот в мир, радост и победа.

Изчакайте бурята да премине

Преди повече от тридесет години аз напуснах служението в местната църква, за да последвам това, към което вярвах, че Бог ме води. Имах добри възможности за служение в църквата, но усетих, че бих могла да имам дори по-големи възможности в една различна ситуация. За известно време изглеждаше, че промяната, която бях направила, не ми носеше толкова, колкото бях оставила зад себе си. Всъщност изглеждаше сякаш съм се върнала назад, вместо да отида напред.

В крайна сметка нещата се промениха, което доказва, че аз наистина съм взела правилното решение, но отне повече време, отколкото си мислех. Ако сте в сезон на промяна и изглежда, че нещата не се получават, просто бъдете търпеливи и продължавайте да сте верни в онова, което чувствате, че Бог ви води да правите. Ще бъде срамота, ако се откажете точно преди вашия пробив. Мислете за това по този начин: когато навън има буря, ние често трябва да останем вътре и просто да изчакаме бурята да отmine, преди да продължим с нашите планове.

Някои промени в живота ни може да ни изглеждат като буря. Те са внезапни и неочаквани и могат да ни попречат да направим това, което сме планирали. Не всички бури

Преди да вземете някакво важно решение по време на промяна, силно ви препоръчвам просто да изчакате.

са в прогнозата за времето! Емоциите пламват по време на промяна и ние трябва да ги изчакаме да утихнат, преди да вземем каквито и да било решения. Не мисля, че е много

мъдро да вземаме решения по време на емоционални изблици. Трябва ни време да се приспособим към промяната, време да помислим и време, в което да чуем от Бога. Преди

да вземете някакво важно решение по време на промяна, силно ви препоръчвам просто да изчакате.

Дайте си време да свикнете с новия начин, по който правите нещата, или с новите отговорности, или с новите хора в живота ви. Докато чакате, подредете мислите в ума си в положителна посока. Вярвайте, че добри неща ще се случат и запазете доброто отношение!

Нещата изглежда намират начин да се наредят и да се установят в живота ни, ако просто им дадем време. Спомням си, когато някои от ключовите лидери в служението искаха да направят промяна, за която аз не бях особено въодушевена, но реших от уважение към тях да я приема. Аз наистина не я харесвах в продължение на дълъг период и понякога трябваше да се съпротивлявам на негативните и критични чувства в мен, които знаех, че Бог не одобрява. Отне ми няколко месеца, но аз най-накрая се нагодих към промяната. Можех да последвам чувствата си и да настоявам да се откажем от промяната, защото на мен тя просто не ми харесваше, а аз имах властта да го направя. Но дълбоко в себе си знаех, че това не беше начинът да действам, така че изчаках! Бурята вътре в мен свърши и нещата отново се успокоиха. Оказа се, че промените бяха много добри и накрая аз бях доволна, че последвах съвета на моите съработници.

Може би вие не харесвате промяната на работното си място, за която нищо не можете да направите, или промяната в някакви други обстоятелства, или в друг човек в живота ви. Но ако решите да получите най-добрия резултат от промяната, вие накрая може да откриете, че новата ситуация все пак е по-добра.

Аз наскоро подстригах косата си по-късо, отколкото някога е била, и първоначално не ми харесваше, но сега много ми харесва. Мисля че ме прави да изглеждам по-млада и ми

е много по-лесно да се грижа за нея! Дейв имаше мустаци в продължение на четиридесет години и един ден, като излезе от банята, ги беше обръснал. Изглеждаше ми все едно му липсва горната устна и дълго време на мен наистина не ми харесваше така. Но сега много ми харесва и мисля, че така изглежда по-млад и не бих искала да си пуска мустаци отново. Това, което се опитвам да ви кажа, е че трябва да дадем време на нещата и когато го направим, много често ние се приспособяваме и всъщност започваме да харесваме промените в живота.

Аз наистина искам да се променя

*Всеки мисли как да промени света, но никоой
не мисли как да промени себе си.*

Лев Толстой

Има някои неща в живота, които искаме да променим и щяхме да бъдем щастливи, ако Бог реши да промени тези неща. А какво да кажем, ако *ние* сме тези, които трябва да се променят?

Аз изгубих много години, мислейки, че ако моите обстоятелства или хората около мен се променят, тогава бих могла да съм по-щастлива. Аз се опитвах да променя тях, молах се Бог да промени тях, но след това открих, че Бог иска да промени мен. До този момент не бях се замисляла, че аз трябва да се променям и че това беше разрешението за нещастieto и неудовлетворението в живота ми. Когато накрая честно се вгледах в себе си, осъзнах, че нищо и никоий не можеше да ме направи щастлива, докато самата аз не постигна удовлетворение. Аз наистина не се харесвах каквато бях тогава, но бях прекарала толкова време да се опитвам да прехвърля вината за моето нещастие върху други хора и неща, че изцяло бях пропуснала да видя каква е истината.

На Сатана му харесва да се фокусираме върху това какво не е наред с другите хора, защото по този начин ние никога не виждаме какво не е наред с нас. Когато съдим другите, това ни заслепява за нашите собствени грешки. За мен беше

много полезно да осъзная, че когато моето време тук на земята се изпълни, аз ще застана пред Бога и от мен ще се изисква да дам отчет единствено за себе си (вж. Римляни 14:12). Той няма да ме пита за никой друг, а само за мене. Следователно аз трябва да се фокусирам върху това да позволя на Бог да направи каквото иска в мен, вместо да се опитвам да Го накарам да промени някой друг или нещо друго.

Когато Бог се занимава с нашето поведение или с мотивите ни, които Той не одобрява, това може да бъде много объркващо. Божието слово нарича този процес „изобличение” и това е действието на Святия Дух. Ние можем просто да чувстваме, че „нещо не е наред”, но да не знаем какво е. Вместо да се опитваме да разберем какво е то, аз силно препоръчвам да се доверим на Бога! Колкото повече живеем в областта на ума, толкова по-малко сме способни да разпознаем и наистина да разберем това, което Бог иска да ни покаже.

Да кажем, че аз споря с Дейв за нещо и, въпреки че се чувствам неудобно в духа си, не ми идва на ум дори, че Святият Дух се опитва да ме изобличи за погрешно поведение, просто защото съм напълно убедена, че съм права за моето мнение и Дейв греша.

Докато не се научим веднага да разпознаваме какви са тези чувства, ние може да се съпротивляваме на работата на Святия Дух и да не осъзнаваме какво правим. Но докато се доверяваме на Бог да ни показва истината, ние се учим и истината ни прави свободни. Вярвам, че е много мъдро да се молим редовно да не бъдем измамани в нито една област от живота си и че Бог ще ни променя и ще ни преобразява в образа на Исус Христос (вж. Римляни 8:29–30).

Имате ли желание да се промените?

Аз вярвам в съдбата, но не мисля, че тя е автоматичен резултат от пълния контрол на Бога и че ние нямаме нищо общо с нея. Бог има задачи за всеки един от нас, но ние със сигурност ще трябва да бъдем променени, преди Той да може да ни използва по начина, по който иска. Аз бях много развълнувана за Божието призвание в живота си да поучавам Неговото Слово, но първоначално нямах никаква представа колко много Той трябваше да направи в мен, преди да може да работи *чрез* мен.

Бог има добър план за всеки един от нас, но има случаи, когато ние излизаме извън релсите и отиваме в погрешна посока. Благодарни сме, че с Божиата помощ винаги можем да направим корекция на курса, който сме поели. Можем дори да видим грешките ни да се обръщат в благословение, когато следваме Божието водителство. Двама от мъжете в Библията, които бяха се запътили в погрешна посока, са Яков и Павел. Но тъй като Бог работеше в живота им, те и двамата се промениха и, въпреки че направиха много сериозни грешки, накрая животът им стана удивителен.

Яков беше мошеник, измамник, лъжец и интригант, но стана велик мъж на Бога (вж. Битие 32:22–28), а Павел гонеше и преследваше християните, но после стана велик апостол (вж. Деяния 7:58; 8:1–3; 9:1,4,17,22). Никога не е твърде късно да се променим и да видим изпълнението на съдбата си.

Никога не е твърде късно да се променим и да видим изпълнението на съдбата си.

Много пъти, за да преживеем промените, които бихме искали в нашите обстоятелства, първо *ние* трябва да имаме желанието да се променим. И двамата – и Яков, и Павел – не само че преживяха промяна в обстоятелствата си, а и

приеха промените, които трябваше да бъдат направени в самите тях. Искам да ви препоръчам, ако не сте доволни от начина, по който върви животът ви, преди да помолите Бог да го промени, помолете Го да промени първо това, което трябва вътре във вас. Нека да станем такива, каквито Бог иска да бъдем, и не след дълго ще правим това, което Той иска да правим, и ще имаме това, което Той иска да имаме. Преобразяването в образа на Христос може да бъде дълго и болезнено пътуване, но то определено може да бъде погладко и по-бързо, ако сътрудничим на Святия Дух, докато Той работи в нас.

Понякога във вашето пътуване може да усетите, че вие сте единственият, който трябва да се промени. За мен беше особено трудно, когато разбрах, че аз бях единствената, с която Бог се занимава. Веднъж, когато Му се оплаквах за това, Той прошепна в сърцето ми: „Джойс, ти Ме помоли за много, искаш ли го, или не?” Разбира се, Бог работи във всички нас, или поне се опитва, но не всички слушаме и приемаме промените, които Той иска да направи. Аз наистина искам да ви насърча никога да не бъдете прекалено загрижени за това какво прави или не прави Бог в живота на някой друг, а да приемете това, което Той прави във вашия.

Ако Бог работи във вас в този момент от живота ви, може да ви изглежда, че не сте човекът, който някога сте били, но все още не сте този, който ще бъдете, и да се чувствате като в капан! Не можете да се върнете назад и не можете да отидете напред без Негова помощ, а изглежда Бог в момента е задрямал. Сега не е времето да се отказвате — продължавайте да се доверявате на Бога! Доверието в Бога не е еднократно, петсекундно упражнение, а пътуване, което правите ден след ден. Бог ни променя малко по малко. И често пъти ние не можем дори да разпознаем, че се случва някаква промяна,

докато не погледнем назад към по-дълъг период от време и не наблюдаваме, за да видим, че сега сме наистина различни от това, което сме били. Често казвам: „Аз още не съм там, където трябва да бъда, но благодаря на Бога – не съм и там, където бях!“

Аз имах някои много сериозни личностни проблеми, тъй като бях малтретирана от баща си и дори след като си го признах и исках да се променя, това пак ми отне дълго време. Не се обезкуражавайте, ако напредъкът ви изглежда бавен; просто вярвайте, че Бог знае какво прави и се наслаждавайте, докато се променяте. Запомнете – това да бъдете нещастни не прави промените по-бързи!

По-време на нашето пътуване към духовна зрялост ние ще имаме нуждата да се доверим на Божието време и на Неговите начини, въпреки че те вероятно няма да бъдат такива, каквито ние бихме избрали. Обаче, след много години, когато погледнете назад в живота си, ще осъзнаете, че те са били свършени!

Да бъдем преобразени в образа на Христос е възможно най-голямата промяна и тя преминава през много сезони от живота ни, но всеки един от тях е наистина красив на времето си. Бог има специално създадена програма за всеки от нас. Така че наслаждавайте се на всеки сезон, наслаждавайте се на Бога и се наслаждавайте на живота си, докато правите това пътуване!

Да бъдем преобразени в образа на Христос е възможно най-голямата промяна.

Да се научим да правим нещата
по различен начин

Докато размишлявам върху чудесните промени, които Бог е направил в мен през годините, аз осъзнавам, че всяка една

от тях изискваше да се науча как да правя нещата различно или как да реагирам на обстоятелствата по различен начин.

Например аз бях много голям егоист, но след като Бог ми откри дълбочината на моя егоизъм и колко много проблеми ми причиняваше това в живота, аз наистина исках да се променя. Но „себичността“ умира бавно и често е много болезнено. Отне ми дълго време, само за да видя дълбочината на моя егоизъм и още по-дълго да се науча да остана щастлива и да запазя добро отношение, когато нещата не ставаха по моя начин. Колкото повече се научавах да се доверявам на Бога, толкова по-лесно ставаше, но със сигурност не се случил за един ден!

Разбрала съм, че за да се наслаждавам на спокойствие и мир, трябва да се приспособя към хората и нещата, вместо винаги да очаквам те да се приспособят към мен (вж. Римляни 12:16). Отне ми няколко години, за да осъзная напълно, че да имам мир всъщност е по-добре, отколкото да действам винаги по моя начин и да получавам това, което искам. Мирът и спокойствието са едни от най-скъпоценните неща, които можем да имаме, и би било мъдро да ги оценяваме високо. Искате ли мир толкова, че да направите необходимите промени, за да го имате?

Също така научих, че това да бъдем винаги прави е доста надценявано и ако трябва да си загубя мира, за да се опитам да докажа, че съм права, когато не съм съгласна с някого, просто не си струва. Ние можем да разчитаме на Бог да докаже, че сме прави, ако това е необходимо, а ако не, тогава можем да изберем да бъдем доволни така или иначе.

Процесът на обучение никога не свършва. Ние продължаваме да се учим през целия си живот в много области, а да се научим да следваме Божиите пътища не е по-различно. Аз все още научавам ежедневно нови неща за

моето взаимоотношение с Бога и съм сигурна, че и вие също.

Процесът на промяна

Веднъж щом решим, че искаме да се променим и имаме желание да позволим на Святия Дух да работи в живота ни, има един важен урок, който ние всички трябва да научим – не можем сами да променим себе си и истинската промяна изисква да се доверим на Бог да извърши в нас това, което е необходимо. Повечето от нас се борим със себе си и накрая сме ядосани и разочаровани, понеже се опитваме да променим себе си и се проваляме. Ние правим малък напредък и после изглежда, че пак се връщаме обратно към старите навици. И така, ние решаваме да се опитваме повече или развиваме нови планове и стратегии за това как можем да се променим, но въпреки това не успяваме.

Ако искаме да се променим и се опитваме да се променим, тогава защо да не можем да се променим? Защо да не можем просто да спрем да правим нещо, което не искаме да правим? Например, ако аз съм убедена, че говоря без да мисля и това причинява проблеми в моите взаимоотношения, но *искам* да променя тази своя черта на характера, защо да не мога да го направя? Отговорът е прост: не можем да успеем без Бога. Той желае ние да поискаме и да получим Неговата помощ във всичко, което правим. Само Бог може наистина да ни промени, защото знае как ни е създал.

Ако ние се опитваме много старателно да си мълчим и да не предизвикваме спорове, като казваме погрешни неща, за известно време изглежда, че сме успели, но в един момент, в който не внимаваме, проблемът пак ще се прояви. Но ако се научим да се доверяваме на Бог да ни помогне в общуването ни като цяло, ние ще открием, че малко по малко Той ни променя. Един ден ние осъзнаваме, че старият ни

проблем вече не е проблем за нас и не можем да направим нищо повече от това да благодарим на Бога, защото знаем, че Той го е направил. Само тези, които пребъдват в Христос, ще преживеят истинска промяна! Божият план е следният: „Ако пребъдвате в Мен и Аз във вас, ще давате много плод; защото, отделени от Мене, не можете да направите нищо.” (Йоан 15:5; РИ).

Човешката природа е такава – ние искаме да правим сами нещата, за да можем да се гордеем със себе си, но Бог иска да Му се доверим във всяко нещо и после да Му благодарим за всичко, което е направил.

Борите ли се със себе си? Опитвате ли се да промените нещата в себе си, които не харесвате, или нещата, за които знаете, че не са според Божията воля? Може би се тревожите и се *опитвате* да не се тревожите или може би се гневите на някого и се *опитвате* да му простите. Може да бъдат хиляди различни неща, но единственото, което трябва да научим, е че ние не можем да се променим, като просто се опитваме; имаме нужда от Божията помощ.

За щастие, можем да се молим и да поставим доверието и упованието си в Бог да извърши това, което трябва да бъде

променено в нас. Всяко усилие, което правим, трябва да бъде направено, като уповаваме на Бога, а не отделени от Него. Това звучи лесно, но то е едно от нещата, които най-трудно

научаваме, просто защото човешката природа е много независима. Ние трябва да се откажем от нашата независимост и да станем зависими от Исус, ако изобщо искаме да имаме истински успех. Научете се да упоавате на Бога! Научете се да Му се доверявате!

Ние трябва да се откажем от нашата независимост и да станем зависими от Исус, ако изобщо искаме да имаме истински успех.

Апостол Павел споделя в Римляни 7:15–25, че той се е опитвал и се е провалил, докато не е проумял, че само Бог може да го избави и че Той ще го направи чрез Христос. След като изглежда се беше борил много със себе си, докато е опитвал да върши правилните неща и е продължавал да се проваля, Павел казва:

О, колко злочест, нещастен и окаян човек
съм аз! Кой ще ме избави и ще ме освободи
от [веригите на] това тяло на смъртта?

Благодаря на Бога! [Той ще го направи!] Има
избавление чрез Исус Христос
[Помазаника], нашия Господ!...

Римляни 7:24–25 (Разш. Библия)

На мен ми изглежда много ясно от езика и пунктуацията, която виждаме в тези стихове, че Павел беше много сигурен и категоричен, че най-накрая е намерил правилния отговор. Само Бог можеше да направи в него това, което трябва, и само Бог може да извърши това, което трябва да бъде извършено в нас!

Искайте и получавайте

Ако искате да се промените, то Бог вижда това и е доволен! Следващата стъпка е да Му се доверите да направи това, което трябва да бъде направено, и да ви даде силата, от която се нуждаете, за да се промените. Много често, когато искаме да се променим, ние се опитваме да го направим, като изцяло оставяме Бог извън този процес. Няма да стане така! Не е станало по този начин за апостол Павел, няма да стане така и за нас. В крайна сметка ние трябва да се доверим на Бог да изработи Неговата воля в нас, вместо да се опитваме сами да направим това.

В Яков 4:6 (Разш. Библия) се казва, че Бог „дава една по-голяма благодат [чрез силата на Святия Дух да се противим на греха и да живеем живот в покорство, който отразява нашата вяра и благодарност за нашето спасение].” Благодатта е Божието благоволение и сила; тя ни прави способни да действаме и без нейното постоянно протичане в живота ни ние сме разочаровани и преуморени.

Аз си спомням колко въодушевена бях, когато открих тази истина. Бях се опитвала толкова усилено да бъда такава, каквато си мислех, че Бог иска да бъда, но непрекъснато се провалях и бях объркана и разочарована. Аз се опитвах и се провалях хиляди пъти. Казвах, че се отказвам, но след това отново си възвръщах своята решителност и се опитвах, и пак се провалях. Но когато най-накрая научих, че Божията благодат беше липсващата съставка в моите планове и започнах да Му се доверявам да ме промени, аз започнах да постигам победи.

Както се казва в химна: „Ах, колко чудна благодат, спасителна за мен!” Но ние трябва да поискаме Бог да даде Неговата благодат в живота ни. В Яков 4:2 се казва: „... нямате, защото не искате [това от Бога].” Толкова е просто! Искайте! Искайте и получавайте, „за да бъде радостта ви пълна и изобилна” (Йоан 16:24). Когато се борих да се променя, аз се опитвах, но не исках от Бога... Аз не Му се доверявах. Доверието в Бога обикновено е липсващата съставка при всеки наш провал. Ако заменим всичките си плътски опити за повече доверие в Бога, ще бъдем удивени от резултатите!

Каква е нашата част?

Поучавани сме в Божието слово, че когато се вглеждаме непоколебимо в него, ние се променяме в Христовия образ от слава в слава (вж. 2 Коринтяни 3:18). Нашата част е да

изучаваме Божието слово и да се доверим, че то има силата да ни промени. Приемете Словото в сърцето си като лекарство и му се доверете да извърши делото си. Яков казва, че Божието слово има силата да спаси душите ни (Яков 1:21).

Да се доверяваме на Божието слово е равнозначно на това да се доверяваме на Него! Не четете Словото просто за да изпълните ежедневното си религиозно задължение, а вместо това подхождайте към него с почит, с разбирането, че то е изпълнено със сила. Приемайте го все едно е вашата ежедневна храна, защото то е храната, от която се нуждаем за нашата духовна сила. Доверете му се да извърши във вас онова, което е необходимо. Точно както се доверяваме на лекарството от рецептата да излекува телата ни, ние можем да се доверим на лекарството (изцелителната сила) в Божието слово да изцели душите ни.

Искам да ви предложа да обмислите как да превръщате онова, което четете, в молитва. Например, докато четете инструкции за това колко важно е да обичаме другите, недейте просто да четете, а помолете Бог да ви помогне да обичате другите хора. Докато четете за това колко важно е да прощавате на вашите врагове, превърнете го в молитва. Помолете Бог винаги да ви помага да бъдете бързи да прощавате и щедри в това да показвате милост. Като правим това, ние не просто четем Словото, а молим Бог да го направи реалност в живота ни.

Винаги помнете, че най-силното нещо, което можем да направим, е да уповаваме, да разчитаме, да зависим и да се доверяваме на Бога!

Да се доверим на Бог да променя хората

*Научете се да оценявате хората там, където са,
а не там, където вие бихте искали да бъдат.*

Джон Максвел

Мисля, че едно от най-лесните неща на света е хората да си намират грешките един на друг, но това също е и едно от най-тъжните! Ние всички имаме недостатъци и въпреки това изглежда, че в стремежа си да променяме другите, ние ставаме слепи за нещата, които трябва да се променят в самите нас.

Само Бог може истински и ефективно да променя хората, защото промяната е нещо, което трябва да бъде направено отвътре навън. Сърцето трябва да се промени, за да може поведението на един човек наистина да стане различно, а само Бог може да ни даде ново сърце. В Езекиил 36:26 (РИ) Той казва: „Ще ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложа вътре във вас, и като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце.” Това означава, че Бог ще ни даде Неговото сърце и Неговия Дух и ще отнеме твърдото, каменно сърце от нас, като го замени с такова, което е чувствително към Неговата воля и докосване. Без тази промяна няма много надежда хората наистина да се заобичат един друг и да заживеят в мир и разбирателство.

Може би има някой в живота ви, когото бихте искали да видите, че се променя. Това може да бъде брачен партньор,

дете, родител, друг роднина, приятел или колега. Хората няма да се променят, освен ако не искат, така че първата стъпка е да се молите за тях, като поискате от Бог да им даде желание да се изправят пред истината за своето поведение и готовност за промяна. Единственото, което можете да направите след това, е да бъдете добър пример за тях и да се фокусирате върху техните добри качества, вместо върху тези, които не харесвате.

Молете се със смирение

Когато се молим другите да се променят, трябва да го направим с цялото си смирение, иначе може да паднем в същия капан, в който си мислим, че другите хора се намират. В 1 Коринтяни 10:12 (Разш. Библия) се казва: „Затова, който мисли, че стои здраво [имунизиран е срещу изкушението, твърде уверен е и е себеправеден], нека внимава да не падне [в грях и осъждане].” Аз обикновено се моля така:

„Отче, Аз се моля ти да промениш _____, ако той наистина трябва да се промени. Ако не се промени, тогава промени моето сърце и ми помогни да видя моята собствена грешка, която мисля, че той прави. Аз също така се моля да ме променяш във всяко отношение, в което трябва да се променям. Амин!”

Има много неща, които ние знаем, че са греховни, защото това ясно е показано в Божието слово, но има много други неща, които не харесваме в хората без никаква друга причина, освен тази, че просто не ги харесваме. Когато хората не са като нас или имат различно мнение от нашето, е много лесно да намерим вината в тях, но е по-мъдро да разширим нашия кръг на възприемане и да приемем, че всеки човек има стойност, ако само имаме желание да я потърсим.

Едни от най-големите ни борби и усилия в живота ни

обикновено са с хората и нещата, които не харесваме в тях! Ние искаме те да се променят за наша полза, но рядко си даваме сметка колко егоистичен всъщност е този мотив – поне при мен беше така преди. С гордост ние смятаме, че нашите начини на съществуване и на работа са правилни и че всички останали хора във вселената трябва да правят нещата по нашия начин. Това е основният мотив, който причинява повечето разводи и провала на много други взаимоотношения в семействата и в живота изобщо.

Нашата първа стъпка към смирението трябва да бъде да осъзнаем, че вероятно ние имаме повече проблеми и правим повече грешки от хората, които осъждаме. Ние обаче не виждаме грешките си, отчасти защото сме прекалено заети с грешките, които си мислим, че сме забелязали в другите. Също така ние имаме склонност сами да оправдаваме себе си, когато поведението ни не е съвсем блестящо, но не проявяваме същата степен на милост към другите хора.

Едно от най-шокиращите неща в живота ми беше, когато Бог ме запозна със самата мен!

Едно от най-шокиращите неща в живота ми беше, когато Бог ме запозна със самата мен! Един ден, докато се молах за това Дейв да се промени, Бог

прекъсна молитвата ми. Можете ли да си представите това – аз се опитвам да се моля, а Бог ме прекъсва! Сега, когато си спомня за това, ме е срам колко глупава съм била, но тогава нямах никаква представа. Бог ме прекъсна, докато се молах за Дейв, и ми каза, че не Дейв е проблемът в нашите взаимоотношения, а аз. Бях шокирана! В периода на следващите три дни Бог ме изправи пред реалността на това какво означава някой да живее с мен. Той ми откри колко егоистична и контролираща бях, колко беше трудно човек да се разбере с мен и как можех да бъда щастлива само

ако нещата стават по моя начин. През тези три дни плаках през почти цялото време, но това беше началото на някои здравословни промени в живота ми.

Силата на милостта

Милостта винаги тържествува над осъждението (вж. Яков 2:13). С други думи, милостта е нещо по-голямо от осъждението. Съмнявам се, че който и да е от нас може да покаже на другите много милост, освен ако не сме осъзнали наистина дълбочината на собствената си немощ, слабост и грешки. Когато осъзнаем колко милост ни дава Бог всеки един ден, това ни прави щедри да показваме и да даваме милост на другите. Ето една забавна притча за един цар, който не разбирал какво е милост, и един градинар, който разбирал:

Един цар имал голяма овощна градина и разнообразие от плодни дървета, посадени в нея. Той наел един умел градинар да се грижи за плодните дървета.

Всеки ден градинарят събирал узрелите и сочни плодове от различните дървета и ги поставял в кошница. Всяка сутрин, когато царският съвет заседавал, градинарят давал плодовете на царя.

Един ден градинарят събрал малко череши и ги занесъл на царя. Царят бил в лошо настроение. Когато избрал една череша да я опита, тя била кисела. Така че той си изкарал гнева върху градинаря. В гнева си той хвърлил една череша по градинаря. Тя го ударила по челото, но градинарят казал: „Бог е милостив!“

Царят го запитал: „Ти би трябвало да си наранен и ядосан, но казваш: „Бог е милостив.“ Защо?“

Градинарят отвърнал: „Ваше величество, аз щях да ви донеса ананаси днес, но си промених решението. Ако бяхте

хвърлили ананас по мен, щях да бъда тежко ранен. Бог беше милостив затова, че си промених решението.”

Градинарят очевидно се бе научил да се доверява на Бога, дори когато нещата изглеждат несправедливи. Нещата винаги могат да бъдат по-лоши, отколкото са, и ако не е Божията милост, те щяха да бъдат по-зле!

На нас не ни трябва друга причина, за да показваме милост на хората, освен фактът, че Бог ни е показал и продължава да ни показва милост. И Той очаква ние да даваме на другите, това, което Той вече щедро ни е дал. Той ни прощава и очаква ние да прощаваме, Той ни обича безусловно и очаква ние да обичаме другите по същия начин. Той ни показва милост за нашите провали и очаква ние да показваме милост към другите хора. Бог не очаква ние да даваме нещо, което нямаме, така че Той ни екипира с всяко добро нещо, от което се нуждаем, за да можем да се наслаждаваме на живота си и да Го представяме добре. Представям си как безмилостният цар е мислил дълго време за отношението на градинаря! Когато показваме милост на хората, това ги удивлява, особено ако са напълно наясно, че заслужават наказание.

Бих искала да ви предлага да отделите няколко минути и да си помислите дали има някой в живота ви, към когото да покажете милост. Милостта е дар. Тя не може да се спечели или заслужи, но когато е дадена щедро, хората преживяват силата на Божията любов по практичен начин, който често ги променя.

Бог даде на Дейв и на мен благодатта да простим на баща ми за сексуалното малтретиране, на което ме е подлагал като дете, и ние проявихме милост към него, когато беше стар и се грижехме за него, докато не почина. Спомням си, когато той ни каза: „Повечето хора щяха да искат да ме убият за това,

което съм направил, но вие винаги бяхте мили с мен!” Той прие Исус три години преди да умре и аз съм благодарна за това. Бог му показа милост чрез нас. Бог работи чрез и във партньорство с хората и Той винаги иска да използва всички. Има множество хора в света, които са изгубени и са наранени. Те може би са опитали някакъв вид религия и са били разочаровани, но ако се срещнат с Исус, те никога няма да бъдат същите. Вероятно Той може да достигне някого в живота ви само чрез вашия пример. Нека да се посветим на това да показваме на хората какъв наистина е Исус, вместо само да се опитваме да им го казваме. Думите могат да бъдат евтини и да нямат никаква сила, ако съответните действия не ги подкрепят.

Аз съм видяла много хора през годините, които са се опитвали да убедят баща ми да си промени поведението, защото той беше зъл и злоупотребяваше с хората през по-голямата част от живота си, но без значение колко му говореха хората, това никога не помогна. Обаче, когато той преживя Божията милост, това започна да разтапя закоравялото му сърце и Бог имаше възможност да го промени. След като прие Исус за свой Спасител и беше кръстен, той наистина се промени. Той живя само още три години, но съм благодарна, че сега е на небето.

Право на избор

Бог не принуждава хората насила да правят неща, които са против тяхната воля, и ние също не трябва да се опитваме. Не е грешка да се опитаме да говорим на някого за погрешното му поведение, което наранява него, вас или други хора, но ако този човек отхвърли думите ни, ние си губим времето, като се опитваме да го убедим да се промени. Видяла съм някои удивителни промени в хората през годините, но никога не е

било поради това, че съм успяла да ги убедя да се променят. Бог ги е променял, когато ние се молехме!

Божиято слово казва, че ако жена има спасен съпруг, тя може да го спечели с благочестивото си поведение, а не чрез думите си (вж. 1 Петрово 3:1). Сигурна съм, че когато една жена се опитва да убеди съпруга си да се промени, той само задълбава още повече и още по-твърдо решава да не се променя! Бог е много по-добър в това да убеждава хората да направят или да не правят нещо, отколкото който и да е от нас някога ще бъде.

Посветете се на това да се молите, вместо да се опитвате да промените хората, и ще видите по-добри резултати.

Самонадеяност и високомерие

Рядко чуваме за греха на самонадеяност, но трябва да чуваме по-често за него. Този грях идва от сърце, изпълнено с гордост, и човек, който си позволява твърде много неща, взема решения, които няма власт да взема, и прави неща, които не е получил разрешение да прави.

Един самонадеян служител рядко получава повишение, едно самонадеяно и нахално дете накрая губи привилегиите си, а с едно самонадеяно Божие дете Бог ще трябва да се справи, преди да може да бъде използвано ефективно за Божията работа. Да вземаме нашите собствени решения, без да признаваме Бога, е арогантност и високомерие.

Слушайте сега, вие, които казвате: Днес или утре ще отидем в еди-кой си град, ще останем там една година и ще търгуваме, и ще спечелим, когато вие не знаете [изобщо] какво може да се случи утре. Какво е естеството на вашия живот? Защото вие [в действителност] сте само тънка струя пара [полъх от дим, лека мъгла], която се вижда за малко и после

изчезва [разтваря се във въздуха].

Вместо това вие трябва да казвате: Ако иска Господ, ние ще живеем и ще направим това или онова [нещо].

Но сега се хвалите [погрешно] с високомерие във вашата самонадеяност и суетност. Всяка такава хвалба е зло.

Яков 4:13–16 (Разш. Библия)

Да предприемаме действие, без да признаваме и зачитаме Бога, и после да се молим и да Му се доверяваме да ни насочва, не е нещо, което се аплодира на небето! Това показва отношение на гордост, с което трябва да се справим в живота си.

Да решим, че някой човек трябва да се промени и да се заемем с това да се опитваме да го променим е самонадеяно. Точно затова аз силно препоръчвам, дори когато се молим Бог да промени някого, да го правим с отношение на смирение, давайки си сметка, че ние също имаме доста неща в себе си, които трябва да се променят.

Аз съм доволна, когато Бог е търпелив с мен, но е имало много случаи, когато съм поставяла под въпрос Неговото търпение с другите. Ние невинаги разбираме защо Бог не променя някого, който не се отнася правилно с нас. Според Павел, Бог показва на хората милост и забавя осъждението, за да ги доведе до покаяние (вж. Римляни 2:4). Ако Бог може да покаже милост и да изтърпи лошото поведение в усилието си да доведе някого до покаяние, може би и ние трябва да се замислим и да направим същото.

Аз веднъж имах работодател, който не се отнасяше към служителите си добре. Той не оценяваше тяхната усърдна работа, не им плащаше достатъчно, веднага поправяше всяка малка грешка и не показваше уважение. Той беше християнин и трябваше да знае по-добре, а аз трябва да си призная, че често питах Бога защо позволява на този човек

да му се размине за лошото му поведение, вместо да направи нещо, за да го спре. Само високомерните и самонадеяни хора поставят под въпрос действията на Бога! По-добрата молитва от моя страна би била: „Боже, аз знам, че ти се опитваш да се справиш с _____ и аз се моля той да те послуша и да направи това, което е правилно. Той ме наранява, но аз знам, че неговото поведение наранява Теб дори повече от това. Благодаря ти, Господи, за Твоето дълготърпение с всички нас.”

За съжаление, човекът не се промени, докато Бог не се разправи жестоко с него. Като резултат, животът му не се разви по начина, по който можеше да бъде, ако беше послушал и се беше покорил на Бога. Натъзвавам се, когато си мисля за това и аз наистина бих искала сега да бях прекарала повече време да се моля за този човек, вместо да се разстройвам от неговото поведение и да се притеснявам как се отнася с мен.

Когато хората в живота ви не живеят по начина, по който трябва, и тяхното поведение наранява вас или други хора, постаряйте се да се молите усърдно за тях. Молете се те да послушат Бога, преди да стане твърде късно. Този вид милостиво отношение е много по-добро от осъждението! Дитрих Бонхьофер казва: „Като осъждаме другите, ние заслепяваме себе си за нашето собствено зло и за благодатта, на която другите хора имат право също толкова, колкото и ние.”¹¹

Ние ще се наслаждаваме на много повече спокойствие и мир в живота си, ако се молим за другите, вместо да се опитваме да ги променим, и Бог ще направи това, което само Той може. Докато чакаме да се случат промените, които желаем в живота, нека се уверим, че ние оставаме верни на всичко, което Бог е поискал от нас. Нека да бъдем податливи на влияние и меки като глина в Неговите ръце и да Го поканим да ни направи съдове, достойни за Негова употреба!

Да се справим със съмнението

Не изравяйте чрез съмненията си онова, което сте посели с вяра.

Елизабет Елиът

Би било по-лесно да се доверяваме на Бога, ако съмнението никога не идваше до нас, но то идва, така че трябва да се научим как да се справяме с него. Лесно е да си мечтаем да нямаме никаква опозиция в нищо, но това не е реалистично. Само ако можеше да няма никакви изкушения! Ако изобщо нямаше страх! Ако можеше съмнението да не съществува! Но те съществуват и въпреки това не трябва да са проблем за нас, както често им позволяваме да бъдат. Бог ни казва да имаме вяра и да не се съмняваме и все пак Той никога не казва, че съмнението няма понякога да ни спохожда. Причината Господ да ни казва да не се съмняваме е, че Той знае, че съмнението ще дойде и иска ние да бъдем готови да се справим с него бързо и точно, когато то дойде.

Наскоро отговорях на зрителски въпроси за доверието в едно телевизионно предаване. Една жена изпрати въпрос за съмнението през нашата страница в интернет. Тя заяви, че се опитва да се довери на Бога, иска да се довери на Бога, но изглежда не можеше да се отърве от съмнението, което я тормози, и ме попита какво би могла да направи.

Може би вие имате същия въпрос. Зная, че и аз имах такъв въпрос в началото. Истината е, че не можем да попречим на съмнението да дойде и да се опита да открадне вярата и

Можем да се научим да поставяме под въпрос съмненията си!

доверието ни в Бога. Но когато дойде съмнението, ние можем да изберем да не му позволим да ни засегне. Можем да се научим

да поставяме под въпрос съмненията си!

Когато Бог ни казва да не правим нещо, Той не казва, че никога няма да бъдем изкушени да го направим или че никога няма да *почувстваме* желанието да го направим, или нуждата да му се съпротивим. Той всъщност ни казва точно обратното. Защо да ни казва да „не се страхуваме“, освен ако ние няма да имаме възможност да се страхуваме? Защо да ни казва да не се изкушаваме, освен ако няма да бъдем изкушавани? Защо да ни казва да не се съмняваме, освен ако няма да имаме случай да се съмняваме?

Съмнението ще дойде, но ние не трябва да му позволяваме да ни разколебае относно Божиите обещания.

Библейският пример

Авраам е най-добрият пример, когато искаме да изучаваме как човек с взаимоотношения с Бога се справя със съмнението. Авраам беше получил обещание от Бога, че той и Сара ще имат дете. Неговата ситуация в естествения свят беше невъзможна, защото те и двамата бяха преминали детеродната си възраст. Според писанието, Авраам нямаше причина изобщо да се надява, но той продължаваше да се надява с вяра (вж. Римляни 4:18).

Като взе предвид импотентността на своето собствено тяло и неплодието на замъртвялата Сарина утроба, Авраам въпреки това не отслабна във вяра (вж. Римляни 4:19). Неверието и недоверието не го накараха да допусне съмнения (да постави под въпрос) Божието обещание, защото той получи сила, като хвалеше Бога (вж. Римляни 4:20). Божието

обещание към Авраам и Сара се изпълни, въпреки че отне много повече време, отколкото те първоначално мислеха, че ще отнеме.

Мога само да си представя как съмнението се е опитвало да попречи на хората, за които четем в Писанието, да продължат напред с Бога. Библията е пълна с примери за мъже и жени, които са се доверявали на Бога, въпреки че са преживявали голяма опозиция, страдания и трудности и понякога несправедливо отношение. Със сигурност съмнението е споходило Йосиф, докато беше в затвора за престъпление, което не бе извършил..., и Естир, докато се приготвяше да отиде при царя, без да бъде поканена, въпреки че това беше престъпление, което се наказва със смърт..., и Павел, който пътуваше и носеше евангелието на Христос, като се сблъсваше с ужасни гонения, затвор, побои, глад и други трудности. Въпреки това всеки един от тях видя Божията вярност и се сражаваше в доброто войнстване на вярата.

Да можем да разбираме опозицията

Аз наскоро осъзнах, че да бъда освободена от нещо чрез Божията милост невинаги означава, че това нещо ще изчезне от живота ми. Ние сме свободни от нашето болезнено минало, но то понякога може да се опитва да ни навестява. Ние сме свободни от страх, но той се появява в неподходящото време, просто за да опита дали може още веднъж да влезе в живота ни.

В Лука, четвърта глава, ние виждаме разказа за Исус, Който е воден от Святия Дух в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола. По време на четиридесетте дни, през които беше там, Той изтърпя най-различни изкушения, като успешно се противопоставяше на всяко едно от тях. Въпреки

това Библията заявява, че когато изчерпа всяко изкушение, дяволът се оттегли, за да чака по-подходящо време (вж. Лука 4:13). С други думи, Исус спечели битката, но щяха да дойдат други битки. Духовната опозиция винаги идва!

Предизвикателствата, които преживяваме, изпитват нашата вяра в Бога. Тя се изпитва в пещта на страданията и може да стане още по-силна и устойчива. Съмнението, страхът и безпокойството са част от опозицията. С възможностите идва и опозиция (вж. 1 Коринтяни 16:9). Павел казва, че когато иска да върши добро, злото винаги идва (вж. Римляни 7:21). Ние не трябва да му позволяваме да победи нашата вяра, но то ще дойде!

Опозицията идва по много начини, но независимо как идва, нейната цел е да ни накара да се откажем от надеждата да получим това, което Бог ни е обещал.

Хора, които ни се противопоставят

Докато ние се опитваме да извършим Божията воля, може да видим, че има хора, които ни се противопоставят. Апостолите трябваше постоянно да се справят с опозиция от страна на религиозните лидери и на римляните. Исус със сигурност трябваше да се справя с опозиция от страна на хората, които Го отхвърляха и презираха. Те Го обвиняваха несправедливо, критикуваха Го и Го подценяваха, но Той остана съсредоточен върху това да върши волята на Своя Отец. Понякога хората, които ни се противопоставят, са тези, на които разчитаме да ни насърчават, и ако това се случи, може да бъде особено болезнено. Дори собствените Му братя мислеха, че Исус е луд и се притесняваха да бъдат около Него.

Обстоятелства, които ни се противопоставят

На всички нас са ни познати обстоятелства, които сякаш застават в опозиция срещу нас и ни затрудняват при изпълнението на целите ни. Веднъж в продължение на цял месец си правех списък на нещата, които ми се случваха в ежедневието и бяха неочаквани, разочароващи и ми отнемаха време и енергия. По това време аз се опитвах да завърша ръкописа на една книга, подготвих се за предстоящите конференции, заснемах телевизионни предавания и пътувах да споделям евангелието на Исус Христос. В края на тридесетдневния период вече имах много дълъг списък от обстоятелства, които ми се противопоставят и които варираха от разливането на червена витаминозна напитка върху белия диван до падане по стълбите.

Тези неща са изключително неприятни и досадни, но някои обстоятелства са по-сериозни и изискват дори по-голямо внимание от наша страна. Когато нещо ни се противопоставя, то стои на пътя ни и ни пречи да направим това, което възнамеряваме. Ние всички можем да бъдем сигурни, че когато с цялото си сърце се опитваме да следваме Бога, Сатана ще намери начин да ни се противопостави.

Емоции и мисли, които ни се противопоставят

Също както от материалните неща, които вече споменах, ние често усещаме опозиция от мисли и емоции, които целят да отслабят нашето доверие в Бога. Съмнението е само едно от тях. Има също и страх, безпокойство, ужас, безнадеждност, притеснения и още много други. Обаче ние можем да се насърчаваме, защото знаем, че много Божии мъже и жени, които са извървели пътя си преди нас, са продължавали напред и са изпълнили Божията воля, и с благодатта на нашия Господ Исус Христос ние можем и ще направим

същото.

Ние трябва да „бдим и да се молим”, както сме инструктирани от Божието слово да правим (вж. Матей 26:40–41; 1 Петрово 4:7). Обърнете внимание на нещата, които се противопоставят на вашата вяра и се опитват да ви пречат да се покорявате на Бога. Разпознавайте точно кои и какви са тези неща и не им позволявайте да ограбят вашето наследство от Бога.

Относно съмнението, запомнете, че това да се съмнявате не означава, че нямате вяра и не се доверявате на Бога. Това означава, че Сатана ни изкушава, за да спрем да се доверяваме на Бога, но ние можем да вземем предвид от какъв източник идва съмнението и да осъзнаем, че не трябва да го приемаме.

Например нека да кажем, че съм чула, че някой е казал нещо критично за мен, но това е такъв човек, който критикува много хора и всъщност не знае нищо за мен. Аз не бих се разстроила от неговата критика, защото бих си дала ясна сметка какъв е източникът. Ние трябва да направим същото, когато неблагоприятни мисли и чувства идват и ни изкушават да спрем да се доверяваме на Бога. Исус каза на Своите ученици да се молят, за да не паднат в изкушение (вж. Лука 22:40). Изкушението щеше да дойде, но те имаха избор дали да го приемат, или не.

Лично за мен беше много полезно да разбера, че просто защото чувствам страх, това не значи, че съм страхлива, и просто защото се съмнявам, това не означава, че аз повече нямам доверие в Бога. Ние не можем да победим нашия враг, ако не го разпознаем! Съмнението е приятел на страха, но и съмнението, и страхът са наши врагове!

Да заглушим шума

Били ли сте някога на място, където чувате дразнещ шум и ви се е наложило да включите радиото или телевизора, за да не го чувате? Понякога отсядам в апартамент, където обикновено е много тихо, но веднъж седмично вечер един ресторант или бар наблизко кани група, която свири много силно музика, която не харесвам, и това много ме разсейва. Те имат някакъв вид преносима стена, която се плъзга при отваряне и музиката навън се чува толкова силно, колкото и вътре в заведението. Научила съм се да си увеличавам малко повече звука на телевизора и той заглушава шума от музиката, която идва отвън.

Мисля, че това, което Авраам направи, когато победи съмнението и неверието, като хвалеше Бога, е друг пример за същото нещо. Той чу и усети съмнението, но заглуши шума от Сатана, като принесе жертва на хваление.

Чувала съм, че част от хвалението е да разкажеш история за нещо добро, което Бог е направил. Вероятно, когато Авраам е почувствал съмнение, той започнал да пита Сара дали си спомня времето, когато са напуснали дома си в Харан, за да следват Бога, но не са имали никаква идея Той къде иска да отидат. Бог ги беше водил стъпка по стъпка и аз съм сигурна, че е имало много истории за Божията доброта, за които са можели да говорят или да си спомнят.

Дейв и аз често правим същото. Ние се наслаждаваме да си говорим за дните в началото на нашето служение и всички предизвикателства, с които сме се сблъскали, и колко верен е бил Бог. Когато си спомням онова време, ми става много трудно да се съмнявам в Бога. Това не означава, че не чувствам съмнение, но аз го заглушавам и вземам предвид от какъв източник идва то!

Бог не би ни дал инструкции в Неговото Слово да не се

съмняваме, освен ако не знаеше, че съмнението ще дойде да атакува нашата вяра. Съмнението е дяволски инструмент, който има за цел да ни попречи да правим нещата, които Бог иска да правим, и да имаме това, което Той иска да имаме.

Когато Исус отиваше да изцели тежко болната дъщеря на един човек, другите го спираха и също Го молеха за изцеление. Той спираше да им помогне и в един от случаите, докато Той служеше на един болен човек, дойде слугата на онзи, при когото отиваше, и Му каза да не отива там, защото момичето е умряло. Писанието казва, че Исус го чу, но не му обърна внимание и каза на човека да продължава да вярва (вж. Марк 5:22–43). Виждате, че дори Исус трябваше да пренебрегва информацията, която имаше за цел да предизвика съмнение. Той беше изкушаван по същия начин като нас и въпреки това Той никога не съгреша (вж. Евреи 4:15).

Никога не сме без път

В Тълковния речник на думите от Новия завет на Вайн (*Vine's Expository Dictionary*) думата „съмнение” е дефинирана и като „да бъдеш без път” или „да бъдеш без ресурси.” Ние никога не сме без път, защото Исус е Пътят (вж. Йоан 14:6). Ние може да не виждаме пътя, но точно това е времето, в което трябва да се доверим на Бога. Вярата и доверието са за времето в живота ни, когато не знаем какво да направим или нямаме никакви собствени ресурси. Исус не е само Пътят – Той също така е и нашият Източник! Няма нещо, от което някой от нас някога да се нуждае, което Той да не може да снабди.

Хората може да ви казват, че „няма път”; и дяволът може да ви шепне, че „няма никакъв начин”, но вие можете да запомните, че Онзи, Който е „Пътят”, живее вътре във вас и Той е винаги с вас! Ще Му се доверявате ли през целия път, докато стигнете до победата?

Преди четиридесет години, когато Бог ме призова да поучавам Неговото Слово, аз работех четиридесет часа на седмица, освен задълженията ми на съпруга и майка. Моето забързано ежедневие и пълна програма не ми оставяха достатъчно време да изучавам Библията правилно, за да подготвям поученията, които бях водена да правя за нашето ежеседмично библейско изучаване.

Аз почувствах много силно в сърцето си, че трябва да направя огромна крачка на вяра и да напусна работа, за да прекарвам повече време да изучавам Божието слово. Дейв се съгласи и аз напуснах работа, като останах без собствени доходи. Сметките ни всеки месец бяха малко по-големи от чека със заплатата на Дейв и аз си спомням как съмнението и страхът ме атакуваха, като ми нашепваха, че Бог няма да снабди нуждите ни и че съм взела лошо решение да напусна работа.

В сърцето си аз чувствах, че съм направила правилното нещо, но умът ми продължаваше да спори с мен. Бях измъчвана до такава степен, че се чувствах много нещастна. Тогава, една сутрин, докато се разхождах из къщата, Бог говори на сърцето ми и просто ми каза: „Можеш да се опитваш сама да се погрижиш за себе си и да живееш в страх и съмнение или да се довериш на Мен да снабдявам нуждите ти по чудотворен начин.” Аз бях на кръстопът в моята вяра. Трябваше да спра да се двоумя и да реша дали ще се доверявам на Бога, или не.

Бог ми даде благодатта да се доверявам и през следващите шест години ние гледахме как Бог снабдява месец след месец по удивителен начин. През онези години вярата ми порасна и се научих от опит, че Бог е верен. Аз все още поглеждам назад и си спомням онези години, и съм доволна, че преминах през тях, защото те бяха нужни да ме доведат по-близо до

Бога, отколкото някога съм била.

Ако чувствате, че Бог ви води да направите нещо, но веднага щом направите първата стъпка с вяра в тази посока, вие сте атакувани със съмнение, не се изненадвайте. Вашата вяра е подложена на изпит и, въпреки че това може да бъде предизвикателство за вас, то е нещо добро. Колкото повече се научавате да се доверявате на Бога чрез вашия опит, толкова по-лесно става за вас да го правите. Вие ще преживявате Неговата вяроност по нов начин и всеки път, когато това се случва, то ще ви прави по-силни.

Веднъж чух мисълта, че съмнението убива повече мечти, отколкото провалът изобщо би могъл. Не позволявайте на съмнението да „изкара вярата ви извън релси”. Разпознайте, че това е съмнение и продължете да вървите напред с вяра!

Колко опит имате?

Блажен (благословен, щастлив, богат, за завиждане) е онзи човек, който е намерил искрена и благочестива Мъдрост, и човек, който е придобил разум [които идват от Божието слово и от житейски опит].

Притчи 3:13 (Разш. Библия)

Ако някога сте кандидатствали за работа, един от въпросите, които вероятно са ви задали на интервюто, е бил: „Имате ли някакъв опит?“ Ако отговорът ви е бил, че имате опит, следващият въпрос вероятно е бил: „Колко опит имате?“ Дори да сте завършили колеж и да сте специализирали в определена област, в която искате да работите, само образованието невинаги ни дава необходимата квалификация за съответната длъжност. Без значение колко много си мислим, че знаем, нямаме никакво доказателство как бихме се справили в работата си, освен ако знанията ни не са тествани.

Бог търси същото нещо, когато има желание да ни използва за Неговата слава и цели на земята. Когато Моисей се нуждаеше от помощ да води израилтяните, насочван от Бога, той даде следните инструкции на хората:

Изберете измежду племената си мъже мъдри, разумни, уважавани и опитни; и аз ще ги поставя началници над вас.

Второзаконие 1:3 (Разш. Библия)

Вие може да забележите, че в списъка от изисквания към тези хора не се споменава талант! Човек може да бъде естествено надарен с талант в някоя област, но за да бъде ценен и полезен за другите, на него също така му трябва мъдрост, разбиране и опит. Моисей търсеше хора, които имат някакъв опит, преди да ги постави в позицията на лидери.

Когато започнахме да изграждаме служението, което Бог ни беше призвал да изградим, ние също се нуждаехме от хора, които да ни помагат. Докато говорех с моя пастор за някои от нуждите, той каза: „Джойс, винаги помни, че никога не познаваш някого истински, докато не го видиш в различни ситуации.“ Защо? Защото никой не знае как ще се държи един човек, докато характерът и знанието му не са подложени на изпитание и не е тестван. Ние самите не знаем какво ще направим, докато нямаме опита от това да минаваме през различни предизвикателства в живота.

Лесно е да мислим или дори да казваме, че се доверяваме на Бога, но правим ли го наистина, когато трябва? Докато пишех тази книга за доверието в Бога, аз преминах през определено предизвикателство, което беше болезнено и продължи дълго. През това време аз бях способна да се доверявам на Бог да се погрижи за моята нужда, защото в продължение на много години съм преживявала Неговата вярност отново и отново.

Ние можем да прочетем книга за доверието в Бога, но на нас ще ни трябва опит, за да станем наистина добри в това. Като учител, който поучава Божието слово, се опитвам да споделям с хората, че ако просто слушаме или четем нещо, то е само една част от това, което ни е нужно. Ние също така се нуждаем да „правим“ това, което учим, и докато го правим, ние научаваме също толкова, колкото от знанието, което сме придобили чрез изучаване, ако не и повече.

Исус имаше опит

В Евреи 5:8–9 (Разш. Библия) се казва, как Исус, въпреки че беше Божият Син,

... се научи на [активно, специално] покорство от това, което пострада. И [Неговото завършено преживяване] го направи съвършено [екипиран], така че Той стана Авторът и Източникът на вечно спасение на всички онези, които се вслушват в Него и Му се подчиняват.

Дори Исус трябваше да бъде подготвен да извърши работата, която Бог искаше Той да извърши, като минаваше през различни неща и продобиваше опит. Не знам за вас, но това е окуражаващо за мен! То ми помага да разбера, че ние се учим, така да се каже, в движение. Може да ни се струва много трудно като млади християни да се доверяваме на Бога, но с минаването на годините и изпитването на нашата вяра, ние ще знаем със сигурност, че на Бог може да Му се има доверие. Наученото знание в ума е само първата степен, но знанието от опит е много по-дълбоко.

Наученото знание в ума е само първата степен, но знанието от опит е много по-дълбоко.

Имаме нужда от образование (Божие слово), но ние също така имаме нужда от откровение и аз вярвам, че то идва от моментите, когато нашето знание е подложено на тест и ние преживяваме Божията доброта и вяроност в нашата ситуация.

Докато апостол Павел инструктираше и насърчаваше коринтяните, той им каза, че няма да ги постигне нищо повече от това, което могат да понесат; Бог винаги снабдява изходен път, защото той е верен на Словото Си (вж. 1 Коринтяни 10:13). Вярвам, че Павел говореше от опит. Той беше преминал през много трудности, в които се доверяваше на Бога и всеки път

виждаше как Бог го избавя или му дава сили да премине през всички тях с отношението на победител.

Наскоро, по време на сесия с въпроси и отговори, която провеждах за доверието в Бога, една жена ме попита: „Как мога да се доверя на Бога, когато в миналото съм Му се доверявала и Той не ми помогна?“ Преди двадесет години може би щях да се затрудня да отговоря на нейния въпрос, но след четиридесетгодишен опит с Бога, вече знаех отговора. Аз казах: „Ако си се доверила на Бог за нещо и не си го получила, тогава си Му се доверила за нещо, което ти си искала и то не е било в Неговия план за теб.“ Човек със зряла вяра може да се довери на Бога за нещо, но ако не го получи, той продължава да се доверява на Бога. Той се доверява, че ако това, което е поискал, е било Божията воля, Той е щял да му го даде и разбира, че ако това, което иска, не е Божията воля, той ще бъде много по-добре без него. Всъщност той може да се научи да благодари на Бога затова, че не е получил каквото иска! Той не просто се доверява на Бога за нещата, а през целия път, докато минава *през* нещата.

Павел казва следното:

А ние [силно и добросъвестно] желаем всеки от вас да показва същото усърдие и искреност [през целия път] в осъществяването и достигането ви на пълна увереност, и в изграждането на [вашата] надежда докрай.

Евреи 6:11 (Разш. Библия)

Всеки път, когато поставим доверието си в Бога, докато преминаваме през трудности, или когато сме в нужда, става все по-лесно следващия път да направим това. Малко по малко (понякога по много малко) ние се научаваме да се доверяваме на Бога, така че не се обезсърчавайте, ако не смятате, че сте толкова успешни в това сега, колкото знаете, че трябва да бъдете.

Училището на живота

Всички ние сме в училището на живота и научаваме все повече и повече, докато преминаваме през него. Псалмистът Давид често говори за тези хора, които имат житейски опит с Господа. Той казва, че тези, които са преживели Божията милост, ще упоават и уверено ще поставят доверието си в Него (вж. Псалми 9:10). Когато ние преживеем добротата, благостта, милостта, безусловната любов и щедростта на Бога, това ни дава увереност, че можем да Му се доверим във всякаква ситуация. Дори ако Той не ни даде това, за което сме се надявали, ние в крайна сметка ще видим, че Той винаги ни дава това, което е най-добро за нас. Само защото не разбираме причините, поради които Бог прави нещата по този начин, това не означава, че Неговите пътища не са правилни. Накрая ние ще разберем, въпреки че понякога това ни отнема цял живот.

Хората често казват: „Бих искал да можех отново да съм млад и да знам това, което знам сега”, но е невъзможно. Ние знаем това, което знаем сега, само защото сме преминали през училището на живота.

Аз нямах възможност да сложа живота си на пауза и да отида в библейско училище, когато Бог ме призова да поучавам Неговото Слово, но бях и все още съм в училището на живота и съм научила много неща, които никога не бих могла да науча само като ходя на училище.

Давид говореше за това, което нарича „освещаващи преживявания” (вж. Псалом 119:7, Разш. Библия). Обичам тази мисъл! Ние вероятно не бихме избрали някои от нещата, които сме преживели, и въпреки това в Божията безкрайна мъдрост те стават „освещаващи” за нас. С други думи, те са святи преживявания, които ни помагат наистина да познаем Бога и силата на Неговото възкресение.

По време на шестте години, през които Бог изпитваше вярата ми, след като напуснах работа и трябваше изцяло да уповавам на Него, аз израснах духовно по изумителен начин. Не стана по начина, по който аз бих избрала, но определено стана по правилния начин!

Аз се наслаждавам да размишлявам за това как Бог се грижеше за израилтяните, докато те пътуваха през пустинята и посещаваха училището на живота. Той ги хранеше с манна (свръхестествена храна) и те нямаха никаква

Понякога единственият начин, по който можем да се научим да правим нещо, е когато нямаме никакъв друг избор.

представа откъде идваше тя или никакво доказателство, освен обещанието от Бога, че тя ще дойде на следващия ден и на по-следващия ден. Те буквално

трябваше да се доверяват на Бога ден след ден. Понякога единственият начин, по който можем да се научим да правим нещо, е когато нямаме никакъв друг избор.

По време на четиридесетте години, в които израилтяните пътуваха през пустинята, дрехите им не остаряха (вж. Второзаконие 8:4). Те не получиха нови дрехи, но онези, които имаха, не се износиха учудващо дълго време. Бог казва, че ги подлагаше на тест и ги изпитваше, за да види дали ще спазват Неговите заповеди, или не. Виждате ли, няма доказателство за доверието ни, без да то бъде изпитано! Божията цел беше да ги издигне и да ги постави в много по-добри обстоятелства, но първо трябваше да ги научи да бъдат толкова зависими от Него, че никога да не могат да Го забравят, след като са преминали през нещата и са ги преживели заедно с Него (вж. Второзаконие 8:2,7,11).

В училището на живота аз съм преживяла предателство от хора, които смятах за добри приятели, отхвърляне от членове на семейството и приятели, когато не са били

съгласни с това, което избирам за живота си, недоразумения, фалшиви обвинения, гонения и други болезнени случки. Но също така научих колко е важно да прощавам на онези, които са ме наранили и да отказвам да бъда огорчена и гневна. Научила съм се на почтеност, достойнство, мир, търпение, самоконтрол, на това как да си избира правилните приятели, да поставям Бог на първо място в живота си, да оценявам и уважавам хората и буквално хиляди други житейски уроци. Повечето от тях не бяха лесни за научаване, защото се изискваше изпит, който впоследствие се превърна в опитност, която сега ми позволява да се доверявам на Бога с все по-голяма и по-голяма лекота.

Става все по-лесно

Вярвам, че мога да кажа със сигурност, че става все по-лесно да се доверяваме на Бога, както и че животът ни с Бога става по-лесен. Когато ние изберем да „поставим“ доверието си в Него, вместо в други неща, ние се научаваме и израстваме в способността си да се доверяваме. Аз наблюдавах как Дейв живееше с това, което наричам „свещена лекота“ през повечето от педесетте години на нашия брак. Имаше време, когато ме дразнеше това, че животът изглеждаше толкова лесен за него и толкова труден за мен, но след това разбрах, че той не е лесен за нито един от нас, но ние можем да живеем със свещена лекота, като се доверяваме на Бога по всяко време и във всичко.

Дейв изглежда се учеше малко по-бързо от мен. Аз съм малко твърдоглава и обикновено трябва да имам повече „освещаващи преживявания“ от него, преди накрая да си науча урока. Той се е научил по-рано в живота си да предава грижите си на Бога и да оставя Бог да се погрижи за него. Аз си спомням в ранните години на нашия брак, когато преживявахме трудности и той се опитваше да ми каже, че

моите притеснения и тревоги няма да променят нищо и че трябва да се доверя на Бога. Аз исках да го направя, но просто не знаех как. Ако ви е трудно да се доверите на Бога, искам да ви уверя, че знам как се чувствате, но знам от опит, че докато продължавате вашето пътуване с Бога, вие ще се научите. Не се обезсърчавайте от себе си, ако понякога изглежда, че имате много малко вяра, а просто помнете, че когато използвате вашата малка вяра, с времето тя става голяма.

Исус каза на учениците Си, които се паникьосаха в бурята, че имат малко вяра (вж. Марк 4:40). Въпреки това няколко години по-късно ние виждаме същите тези мъже да упражняват голяма вяра, докато активно разпространяват евангелието на Христос във време на много силни гонения. Тяхната малка вяра порасна в голяма, също както и нашата вяра може да порасне. Те не се научиха да имат голяма вяра в един слънчев ден, докато си лежат на плажа – те се научиха как да вярват по време на ураганна буря! Те се провалиха в това да се доверят на Бога по време на бурята, но в крайна сметка се научиха да се Му се доверяват по всяко време и във всичко. Тези мъже се сблъскваха със смъртта ежедневно и въпреки това продължаваха напред, защото дали в живота, или в смъртта, те знаеха, че могат да се доверят на Бога!

Когато Исус страдаше на кръста и вече щеше да поеме последния Си дъх, Неговите последни думи бяха думи на доверие. Той каза: „Отче, в Твоите ръце предавам духа Си!” (Лука 23:46).

Моля се всички да се научим да се доверяваме на Бога до последния си дъх, който поемаме! Когато се доверяваме на Бога за всичко, ние се наслаждаваме на всеки ден и животът ни не е нещастен. Доверието е мощен дар, който Бог ни е дал, така че нека да го приемем с отворени обятия и да го използваме по всяко време и за всичко.

Да предадем всичко на Бога

Светът все още не е видял какво може да направи Бог чрез един човек, който Му се е посветил напълно.

Д. Л. Муди

Хората изглежда винаги намират за какво да се тревожат, но има три неща, за които получаваме повече молитвени нужди, отколкото за всичко останало в нашето служение: молитви за децата на хората и за близките им, молитви за финанси и молитви за здраве и изцеление.

Безпокойството е враг на доверието в Бога и непрекъснато се опитва да открадне нашата вяра и да ни задържи в областта на страха. Нито един човек никога не е получил чрез страх онова, което иска от Бога. Единствено чрез непоколебима вяра и доверие в Него ние можем да живеем живота, който наистина искаме да имаме, и да получим мира и радостта, които желаем. Нека да разгледаме тези три области на безпокойство, като осъзнаваме, че можем да приложим принципите, които виждаме тук, във всяка област от живота.

1. Да се тревожим за нашите деца

Какви хора ще станат те? Добри родители ли сме ние? Как трябва да ги коригираме, когато имат нужда от това? Прекалено взискателни ли сме, или може би не сме достатъчно взискателни? Ако виждаме децата си да се борят в области от живота им, докато израстват и се превръщат в тийнейджъри и млади хора, ние често се чудим дали

грешките, които сме направили, не са коренът на техните проблеми. Дяволът обича да натоварва родителите с фалшива вина, която е безполезна и изсмуква цялата им енергия.

Дейв и аз имаме четири пораснали деца и единадесет внуци и сме ги наблюдавали как се борят с много и различни видове лични проблеми. Бог ме е научил, че молитвата е моят най-добър приятел и най-силният помощник, който имам, когато става въпрос да им се помогне в техните страдания. Моето безпокойство относно това, за което те се притесняват, няма да помогне нито на тях, нито на мен.

Ние можем да виждаме как нашите деца или други хора, които обичаме, вземат лоши решения и отчаяно да искаме да ги убедим да се променят. Обаче в повечето случаи, дори и да знаем отговора на проблема на някого, той няма да ни послуша. Особено тийнейджърите и младежите изглежда трябва да направят собствените си грешки и да открият сами за себе си кое работи в живота и кое не.

Поради това, че Дейв и аз имаме толкова много внуци, точно сега имаме по един от тях във всяка възрастова категория, включително двама тийнейджъри, които страдат по напълно различен начин. Единият се бори с несигурност, която се проявява по много различни начини, докато другият подхранва безпокойство и тревожност в живота си чрез постоянно и прекомерно размишляване върху нещата и фалшиво чувство за отговорност.

За мен е лесно на моята възраст и с натрупания опит да ги погледна и двамата и бързо да открия корените на техните проблеми, но това не е лесно за тях, просто защото те и двамата все още се опитват да проумеят живота. Опитват се да разберат себе си и се борят за своята независимост, докато едновременно с това се придържат към тяхното понякога детско или младежко поведение.

Ние имаме други пораснали внуци, които сме наблюдавали да се борят с други проблеми, но са намерили изходен път и са стигнали до безопасно място в живота си. Те сега живеят богоугоден и плодоносен живот. Един от тях се бореше с гняв, друг с наркотици, друг с много силен бунт и аз мога да погледна назад и да видя как усърдната молитва за тях е

Молитвата отваря вратата на Бог да работи.

произвела удивителни резултати с течение на времето. На молитвата обаче не трябва да се гледа като на последното възможно средство, а вместо това тя трябва да бъде първото нещо, което правим при всяка трудност. Молитвата отваря вратата на Бог да работи и тази врата остава отворена, докато продължаваме да се молим и да благодарим на Бога, че Той се грижи за нещата и за хората, които сме Му поверили.

Всичките ни деца имаха проблеми, както повечето деца, но те сега са пораснали мъже и жени, всички служат на Бога, ние се радваме на чудесно приятелство помежду ни и много се гордеем с тях. Вие може да минавате през нещо с едно от вашите деца или с всичките си деца и вашата загриженост може да се основава на някакви сериозни проблеми, които определено се нуждаят от Божието внимание. Изкушението на родителите е да се притесняват. Ние искаме да помогнем на децата си! Ние искаме да ги избавим от проблема! Ние по-скоро бихме взели тяхната болка върху себе си, отколкото да ги гледаме как преминават през различни неща. По същия начин Божията любов откликна на нашето греховно състояние и на нещастieto, което то причинява, и е съвсем нормално ние, като родители, да се чувстваме по същия начин. Обаче ние не можем да избавим децата си от целия дискомфорт в живота и понякога, поради истинската ни любов към тях, трябва да ги оставим да понесат последствията

от семената, които са посели. Ние можем да имаме увереност от онзи стих в Притчи, който ни учи да възпитаваме децата в подходящия за тях път и че те няма да се отклонят от него, дори когато остарееят (вж. Притчи 22:6).

Въпреки че децата може да се отклонят за известен период, те ще бъдат привлечени обратно към това да направят правилните неща, ако ние продължаваме да се молим и да им даваме добър пример.

Кой е виновен?

Ако имате дете с проблем или някаква степен на нараняване в живота си, кой е виновен за това? Правили ли сте грешки като родител, които са причинили проблемите им, или това е било просто лош избор от тяхна страна? Хората, които те са си избрали за приятели, ли са причината, или просто обществото, от което те са част днес?

Мисля, че ние прекарваме прекалено много време да се опитваме да определим кой е виновен и недостатъчно време, за да осъзнаем, че независимо чия е вината, Бог е отговорът! Аз определено съм правила грешки с моите деца и въпреки това всъщност съм изненадана, че съм била толкова добра като родител. Израснах в едно изключително нефункционално семейство, изпълнено с много лоши примери, и въпреки това Бог ми даде благодат да отгледам децата си много по-добре, отколкото изобщо можех да си представя. И двете ми дъщери казаха: „Мамо, като се вземе предвид начинът, по който си била отгледана и малтретирането, на което си била подложена, ти си се справила направо фантастично като родител!”

Трябва да запомним, че дори да не сме съвършените родители, Бог може да надделее и да поправи последствията от всички грешки, които сме направили. Всичко, което Му

трябва от наша страна, е покаяло се сърце и искрена молитва, която да предаде проблемите на Него, така че Той да може да работи върху тях.

Предизвиквам ви да устоите на изкушението да се тревожите за децата си и вместо това да се доверите на Бог да извърши в тях това, което вие не можете. Само Бог може да променя хората! Зная, че когато казвам: „Не се тревожете за децата си” е много по-лесно да се каже, отколкото да се направи, но мога да ви обещавам, че Бог е верен и, въпреки че ние не можем да контролираме избора, който другите хора правят, молитвите ни могат да отворят вратата за Божието действие в живота им. Няма проблем, който да е прекалено голям за Него.

Ние можем да предадем децата си на Бога и Той ще ни води като родители и ще работи с тях през целия им живот, за да ги опази да ходят в тесния път, който води към живот, или можем да се тревожим за тях и да се страхуваме, че ще бъдат наранени и ще направят погрешен избор. Опитвала съм и двете и мога да ви уверя, че да ги предадем на Бога е възможно най-добрият избор. Нашата вяра и доверие се освобождават чрез молитва и изповед. Молете се за децата си и изповядайте онова, за което се молите. Когато те избират неща, които очевидно са против Божиата воля, не спирайте да Му се доверявате. Никога не поставяйте краен срок на доверието си в Бога!

Никога не поставяйте краен срок на доверието си в Бога!

Ние можем да се молим за децата си и за другите хора, които обичаме и за които сме загрижени, по същия начин, по който апостол Павел се молеше за тези, които обичаше и на които служеше. Използвайте този стих като пример за това как да поверяваме хората на Бога:

И сега [братя], препоръчвам ви на Бога [предавам ви на Неговите грижи, доверявам се на Неговата протекция и закрила за вас] и ви поверявам на Словото на Неговата благодат [на Неговите заповеди, съвети и обещания, на незаслуженото благоволение от Бога], което може да ви назидава и да ви даде [законното ви] наследство между всички Божии посветени (онези, които са били осветени, очистени и преобразени в душата си).

Деяния 20:32 (Разш. Библия)

Ето един пример за това как да се молите с този стих и да го направите по-личен. Нека да кажем, че човекът, за когото искате да се молите, се казва Сам и вместо да се тревожите за него и да се опитвате евентуално да го променят, вие сте стигнали вече до момента, в който искате да го предадете на Бога. Вие можете да го направите със следните думи:

„Отче, аз Ти предавам Сам. Аз оставям на Теб да се погрижиш за него и го поверявам на Словото на Твоята благодат. Доверявам Ти се да опазиш Сам и да го привлечеш в едно по-близко и лично взаимоотношение с Теб.”

Всеки път, когато сте изкушени да се тревожите за Сам, превърнете тревогата си в молитва или в благодарение, поради това, че Бог работи в живота му.

Виждала съм удивителни неща да се случват в живота на децата ми, следвайки този метод. Понякога съм се молила със специфични стихове за едно или друго мое дете месеци наред и съм била изумена да гледам как Бог работи. Притеснението и страхът не могат да задвижат Божията ръка, но вярата, доверието и посвещението могат.

2. Да се тревожим за финанси

Ние имаме нужда от пари, за да живеем и да се справяме с нещата в живота, и изглежда те никога не стигат! Още веднъж повтарям – когато се тревожим за даден проблем, това не го разрешава. Бог ни инструктира да даваме десятъци и дарения в съкровищницата (за делото на Неговото царство) и Той ще отвори небесните прозорци и ще излее благословения. Той също така ще смъмри поглъщателя заради вас (вж. Малахия 3:10–11). Ние не можем да очакваме да пожънем, ако не сме посели, така че първата ни работа е да се погрижим да бъдем верни в нашето даване и ако сме били верни, тогава можем да имаме твърда увереност, с която да отидем пред Бога и да се молим смело, очаквайки всичките ни нужди да бъдат посрещнати според Неговото богатство (вж. Филипяни 4:19). Ние също трябва да използваме мъдро финансите, които имаме.

Бог не е обещал да ни даде всичко, което искаме, но Той е обещал да посрещне нуждите ни. Вие сте свободни да се молите за всичко, което искате. Той е обещал да ни даде желанието на сърцето ни (вж. Псалом 37:4), но тези желания и искания не трябва да бъдат просто плътски желания, които не ни носят духовна полза.

Наблюдавала съм как Бог ни снабдява нуждите в продължение на много години и Неговото ниво на снабдяване се е увеличило с годините, но определено мога да кажа, че сме имали много оскъдни години. Бог не иска да бъдем прекалено фокусирани върху материалните неща и в Неговата мъдрост Той често задържа това, което искаме точно сега, защото има предвид нещо по-добро от това просто да ни даде онова, което искаме. Винаги помнете, че закъснението не означава, че ви се отказва, а че трябва да се доверим, че Бог знае правилното време. Бог може да задържа това, което

мислите, че искате, защото има предвид нещо по-добро за вас, което не сте достатъчно мъдри да поискате в настоящия момент.

Имаме голяма нужда да се тревожим по-малко за финансите си и да имаме повече мъдрост, която да прилагаме за правилната им употреба. Мъдростта прави сега това, от което ще бъдем удовлетворени на по-късен етап в живота си, но нашето общество ни тласка към трупане на дългове, като ни предлага много начини да правим покупки и да отлагаме за по-късно плащането за тях. Това е т. нар. кредит и колкото по-голям кредит имаме, толкова по-големи финансови проблеми си създаваме. Когато си купуваме с кредитни карти неща, които наистина не можем да си позволим, ние харчим днес утрешното си благополучие и когато дойде утрешният ден, ние няма да имаме нищо друго, освен скръб и съжаление.

Искам да ви подтикна, поради любовта си към вас, да бъдете по-търпеливи, когато чакате да получите нещата, вместо да търсите начин да получите на момента всичко, което искате, без значение какво ще означава това за вашето бъдеще. Да спестяваме пари, за да плащаме в брой за нещата, които искаме, все още е възможност, която хората трябва да обмислят, и все пак малцина го правят.

Мирът е много по-ценен от притежанията! И когато имаме дълг, който ни потиска, това ни ограбва мира и може да ни донесе проблеми във взаимоотношенията. Там, където има недостиг на финанси, винаги има стрес и притеснения и това често се превръща в поведение, което причинява проблеми в нашите взаимоотношения. Ако вече сте затънали в дългове, аз нямам отговор, който да може бързо да ви реши проблема,

Мирът е много по-ценен от притежанията!

недостиг на финанси, винаги има стрес и притеснения и това често се превръща в поведение, което причинява проблеми в

но мога ви обещавам, че ако вие усърдно давате първо на Бога от своите финанси и систематично си изплащате дълга, докато се дисциплинирате да не правите покупки, от които със сигурност не се нуждаете, вие накрая ще излезете от този дълг и ще преживеете радостта от финансовата свобода.

Винаги има изключения, но в повечето случаи нашият проблем не е, че нямаме достатъчно пари, а че харчим повече пари, отколкото имаме! Не бъдете човек, който чувства, че има право на неща, за които не е работил и за които не си е изкарал парите.

В повечето случаи нашият проблем не е, че нямаме достатъчно пари, а че харчим повече пари, отколкото имаме!

Бъдете търпеливи и се доверете на Бог да снабди нещата, които искате, на правилното време!

3. Да се тревожим за себе си и за всичко, свързано с нас

Това вероятно е най-голямата причина за притеснение в целия свят. Ние имаме склонността да се тревожим буквално за стотици неща, свързани с нас. Тревожим се за здравето си. Ако получим лоши новини от доктора, умът ни може бързо да бъде зает с мисли за това какво ще се случи с нас. Ще страдаме ли? Ще умрем ли? Въпреки че Бог ни е предоставил доста напреднали медицински технологии, ние трябва да помним, че Исус е нашият Изцелител! Той иска да Му се доверим и да следваме Неговия съвет за нещата, свързани с нашето здраве.

Колкото повече остарявам, толкова по-здрава ставам, защото продължавам да се уча на мъдрост относно това как да уважавам тялото, което Бог е бил така милостив да ми даде. Например ние не можем да живеем непрекъснато под

стрес и да очакваме да бъдем здрави. Когато бях в трийсетте, аз винаги се чувствах зле, но сега, когато съм в седемдесетте, се чувствам чудесно през повечето време! Голяма част от тази промяна се дължи на правилно и здравословно хранене,

Ние имаме привилегията да се доверим на Бог да ни запази здрави, вместо просто да ни изцели, когато се разболеем.

физически упражнения и на това, че се научих как да живея с много малко стрес, както и да се доверявам на Исус да действа със Своята изцелителна сила в мен по всяко време. Ние не трябва да чакаме, докато се разболеем,

за да молим за изцеление! Ние имаме привилегията да се доверим на Бог да ни запази здрави, вместо просто да ни изцели, когато се разболеем.

Бог се наслаждава да се грижи за нас. Неговото Слово казва, че Той е загрижен за всичко, свързано с нас:

Господ ще извърши (съвършено и докрай всичко) това, което е potrebno за мен (което се отнася до мен).

Господи, понеже Твоята милост и
нежна любов са завинаги,
не изоставяй делата на Своите ръце.

Псалом 138:8 (Разш. Библия)

Ние сме Неговото творение, Неговите деца и Той е посветен на това да се грижи за нас, ако Му позволим да го направи. Един от моите любими стихове относно темата за доверието в Бога се намира в 1 Петрово. Моля, прочетете този стих внимателно:

Който, когато Го хулеха и ругаеха, с хула не отвръщаше и не нападаше в отговор, нито оскърбяваше; когато страдаше [и беше оскърбяван и малтретиран], не заплашваше [с отмъщение];

а предаваше делото Си [поверяваше Себе Си и всичко] на Този, Който съди справедливо.

1 Петрово 2:23 (Разш. Библия)

Този стих обобщава всичко, което аз искам да кажа в тази книга. Ние можем да се доверяваме на Бога по всяко време, във всяко нещо за самите нас и за всичко останало. Всичко, което Му посветим, е под Неговия контрол. Без значение как хората се отнасяха с Исус, Той не се опита Сам да се погрижи за Себе Си, а вместо това продължаваше да се доверява на Своя небесен Баща да направи това.

Колко много стрес и нещастие създаваме в собствения си живот, като се опитваме да се уверим, че с нас се отнасят подобаващо и никой не се възползва от нас? Вярвам, че е повече, отколкото можем да си представим. С приближаването на края на тази книга искам да ви попитам дали се намирате на място в живота си, където имате желание да предадете себе си и всичко, което се отнася до вас, на Исус? Ще предадете ли себе си на Него и ще бъдете ли изцяло посветени да Му се покорявате във всичко, което ви каже да направите, и ще Му се доверявате ли да се грижи за вас?

Доколко сте погълнати от „себе си“?

Ние се тревожим за това кой ще се погрижи за нас и дали ще се справи, или не. Ако трябва да станем зависими от другите, те ще се отнасят ли добре с нас? Ние се тревожим за това какво мислят другите за нас и дали ни харесват, или не. Те доволни ли са от нас? Какво ще се случи в този свят и как ще ни се отрази това? Ще изгубим ли работата си, ако икономиката е в упадък?

„Какво ще стане с мен?“ със сигурност е най-големият страх, който повечето от нас имат, но добрата новина е, че ние можем да пуснем и да предадем тази грижа днес и да

знаем, че Бог ще се погрижи за нас.

Помолете Господ да ви помогне да не се фокусирате прекалено много върху себе си, защото колкото по-малко мислите за себе си, толкова по-щастливи ще бъдете. Докато се доверявате на Бог да се погрижи за вас, уверете се, че сеете добри семена, като помагате на другите. Всеки път, когато помогнете на някого в нужда, вие сеете семе, за да пожънете Божията помощ в собствения си живот.

Преди много години аз стигнах до място в собствения ми живот, където моето нещастие беше толкова потискащо, че бях готова да видя всяко нещо, което Бог ми показва, просто за да бъда щастлива. Това е дълга история, но кратката версия е, че Той ми показа, че бях нещастна, защото бях егоист. Аз бях погълната от себе си през по-голямата част от времето и чрез моите прекомерни усилия да се опитвам и да бъда сигурна, че са се погрижили за мен, аз пречех на Бог да го направи. Бог иска да се погрижи за нас, но ние трябва да посветим себе си на Него.

Предайте всичко на Бога!

Когато посветим себе си на някого или на нещо, това означава, че ние се предаваме напълно. Ние може да бъдем посветени на човек или на работа. Ние сме посветени на семейството и приятелите си. Аз съм посветена на призванието в живота си да поучавам Божието слово. Но над всички други неща, на които сме посветени, ние трябва да посветим себе си на Бога изцяло и напълно, молейки се Неговата воля да бъде изпълнена в живота ни. Едно пълно посвещение няма срок на годност. Нека да ви предложи да се молите ежедневно със следната молитва:

„Отче, аз отново предавам себе си в Твоите ръце. Аз Ти се доверявам да се грижиш за мен във всичко и по

всякакъв начин. Води ме и ме дари с благодатта винаги да Те следвам. Ако бъда наранен, аз Ти се доверявам да ме утешиш. Ако се разболея, аз Ти се доверявам да ме изцелиш. Ако имам нужда, аз Ти се доверявам да я посрещнеш. Ако не знам какво да правя, аз Ти се доверявам да ми покажеш. Аз съм Твой и Ти си мой; и аз Ти се доверявам! В името на Исус. Амин!”

Как изобщо можем да дадем каквото и да е, свързано с нас, на Бога, докато не предадем себе си на Него? Може би вие сте станали християни, като сте приели Исус за свой Спасител, но предали ли сте се напълно на Неговата грижа и защита? Вярвам, че това е най-спешната ни нужда!

Най-хубавият ви живот може да започне точно сега, ако сте готови да предадете всичките си грижи на Исус и да Го оставите да се погрижи за вас!

И всяка ваша грижа [всички ваши безпокойства, притеснения, всичките си тревоги, веднъж и завинаги] възложете на Него, защото Той се грижи за вас нежно и предано, и загрижено бди над вас.

1 Петрово 5:7 (Разш. Библия)

Аз се наслаждавах, докато пишех тази книга и се моля вие също не само да се наслаждавате, докато я четете, но и това да бъде една книга, към която се връщате често, когато подновявате посвещението си да се доверявате на Бога във всичко и по всяко време!

Б Е Л Е Ж К И

- 1 “Trust,” Webster’s Dictionary 1828—Online Edition, <http://webstersdictionary1828.com/Dictionary/trust>.
- 2 “Trust,” Merriam-Webster.com, www.merriam-webster.com/dictionary/trust.
- 3 Dr. Erwin W. Lutzer, “Who Can You Trust?,” Moody Church Media, 2002, www.moodymedia.org/articles/who-can-you-trust/.
- 4 “Charles Dickens Quotes,” Goodreads, www.goodreads.com/quotes/18876-no-one-is-useless-in-this-world-who-lightens-the.
- 5 “John Bunyan Quotes,” Goodreads, www.goodreads.com/quotes/41980-you-have-not-lived-today-until-you-have-done-something.
- 6 “Saint Augustine Quotes,” BrainyQuote, www.brainyquote.com/quotes/quotes/s/saintaugus108487.html.
- 7 Lee Strobel, “Why Does God Allow Tragedy and Suffering?,” CT Pastors, <http://www.christianitytoday.com/pastors/2012/july-online-only/does-godallowtragedy.html>.
- 8 “C. S. Lewis Quotes About Conscience,” AZ Quotes, www.azquotes.com/author/8805-C_S_Lewis/tag/conscience.
- 9 “Abraham Lincoln Quotes,” Goodreads, www.goodreads.com/quotes/24046-the-best-thing-about-the-future-is-that-it-comes.
- 10 “Charles Spurgeon Quotes,” AZ Quotes, www.azquotes.com/quote/1411293.
- 11 “Dietrich Bonhoeffer Quotes,” Goodreads, www.goodreads.com/quotes/328974-judging-others-makes-us-blind-whereas-love-is-illuminating-by.

МОЛИТВА ЗА СПАСЕНИЕ

Бог ви обича и иска да има лично взаимоотношение с вас. Ако не сте приели Исус Христос за свой Спасител, можете да го направите точно сега. Просто отворете сърцето си към Него и се помолете с тази молитва:

„Отче, аз знам, че съм съгрешил спрямо Теб. Моля Те, прости ми! Очисти сърцето ми. Обещавам да се доверя на Исус, Твоя Син. Вярвам, че Той умря за мен – че взе моя грях върху Себе Си, когато умря на кръста. Вярвам, че Той възкръсна от мъртвите. Предавам живота си на Исус точно сега.

Благодаря Ти, Отче, за Твоя дар на прошка и на вечен живот. Моля Те, помогни ми да живея за Теб. В името на Исус, Амин.“

Ако сте се молили от сърце, Бог вече ви е приел, очистил ви е и ви е направил свободни от робството на духовна смърт. Отделете време да четете и да изучавате тези стихове и помолете Бог да ви говори, докато вървите заедно с Него по пътя на своя нов живот.

Йоан 3:16

Ефесяни 1:4

1 Йоан 1:9

1 Йоан 5:1

1 Коринтяни 15:3-4

Ефесяни 2:8-9

1 Йоан 4:14-15

1 Йоан 5:12-13

Молете се и искайте Бог да ви помогне, за да намерите добра църква, в която се изучава Библията, така че да можете да израствате в Бога и да сте насърчавани да развивате добро взаимоотношение с Христос. Бог винаги е с вас. Той ще ви води ден след ден и ще ви покаже как да живеете този живот на изобилие, който Той има за вас!

ЗА АВТОРА

Джойс Майер е един от водещите и най-практични библейски учители в света днес. Нейното ежедневно телевизионно предаване *Наслада в ежедневния живот* се излъчва по стотици телевизионни мрежи и радиопрограми по целия свят.

Джойс е написала повече от 100 насърчителни и вдъхновяващи книги. Някои от нейните бестселъри са: *Мислите, които ни дават сила; Уверената жена; Да изглеждаш страхотно и да се чувстваш страхотно; Да започнеш деня си правилно; Да завършиш деня си правилно; Библията за всеки ден от нашия живот; Пристрастени към одобрението; Как да чуваме от Бога; Венец вместо пепел и Бойното поле на ума.*

Джойс пътува много, провежда целогодишно конференции и говори на хиляди хора по целия свят.

ЗА ОЩЕ МАТЕРИАЛИ ОТ ДЖОЙС МАЙЕР, ПОСЕТЕТЕ:

tv.joycemeyer.org/Bulgarian

Facebook: Joyce Meyer Ministries - Bulgarian

YouTube: Joyce Meyer Ministries Bulgarian

Можете да гледате предаването на Джойс Майер „Наслада в ежедневния живот” по ТВ 1 всеки ден от 11 и 18 часа, а в събота и неделя – от 9.30 и 23 часа.